കവണ കൗമുദി

19

2003 ഫിബ്രവരി - ഏപ്രിൽ

SKVasanthan
5/5/03

കവന കൗമുദി

(എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖപത്രം)

പുസ്തകം 5 ലക്കം 3 വില 15 രൂപ

ചീഫ്എഡിറ്റർ :

ഡോ. എം. ആർ. രാഘവവാരിയർ

മാനേജിങ് എഡിറ്റർ:

പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് എഡിറ്റർ: (ഓണററി)

എം.എം. സചീന്ദ്രൻ

എഡിറ്റേഴ്സ് :

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

കെ. പി. ശങ്കരൻ

കെ. പി. മോഹനൻ

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്മാരകട്രസ്റ്റ്

(റജി. 440 / 92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503.

ഉള്ളടക്കം

മുൻകുറി

ഉമിത്തീയിൽ 5 കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

ലേഖനങ്ങൾ

അരസികേഷു കവിത്വനിവേദനം 7 ഡോ.കെ.എച്ച്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ

മനുഷ്യൻ എന്ന ഇര 11 കെ.പി. ശങ്കരൻ

സമന്വയത്തിന്റെ വഴി 15 വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി

ആരോഗ്യരംഗത്തെ നൈതികാപചയം 22 ഡോ. ബി. ഇക്ബാൽ

പുറന്തോടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യം 52 ഡോ. രാജൻ ഗുരുക്കൾ

സേവനരംഗത്തെ നൈതികത 60 സി.വി.സുധീന്ദ്രൻ

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മൂല്യച്യുതി 74 ഡോ.കെ.എൻ. ഗണേശ്

ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയം 81 എം.ആർ. രാഘവവാരിയർ

വെളിച്ചത്തിന്റെ പുഞ്ചിരി 88 പി.ഐ.രാധ

കവിത

എല്ല് 47 ശ്രീധരനുണ്ണി

ഒരുപോലെയെങ്കിലും 48 യു.ശങ്കരനാരായണൻ

മഴക്കാലത്തെ പ്രണയം 49 ആർ.ആർ. വർമ്മ

കൽപന ചാവ്‌ള 50 കെ.ടി.കൃഷ്ണവാരിയർ

പ്രതിവേശീ 85 കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

ഗോവിന്ദൻ 87 മുഞ്ഞിനാട് പത്മകുമാർ

കത്തുകൾ 6

കവർ ഡിസൈൻ : പ്രസാദ്

മുൻകുറി

ഉമിത്തീയിൽ

കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

നീറുന്ന ഉമി തീ കെടുത്തുകയില്ല. നമുക്ക് മനസ്സിന്റെ വാലടുപ്പിൽ ഉമിയിട്ടുകൊണ്ടേയിരിക്കുക.

നമ്മുടെ ജനാധിപത്യസംവിധാനത്തിന് ജെയ് വിളിച്ചുകൊണ്ട് നീങ്ങുന്ന ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് മാറി നിന്ന്, അതിന്നേറ്റ അപചയത്തെക്കുറിച്ച് ഉത്ക്കണ്ഠപ്പെടുന്ന ഒരു ന്യൂനപക്ഷം ഇന്നാട്ടിലുണ്ട്. കവനകൗമുദിയുടെ കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ അപചയത്തിന്റെ ചില പ്രമുഖ വശങ്ങളിലൂന്നുന്ന പ്രബന്ധങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. കവനകൗമുദി വായനക്കാർ, അവയെ ആവേശത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു എന്നത് ആശാവഹമാണ്. ഇത്തരം വേദനകളിൽ പങ്കുചേരുന്നവർ നന്നെച്ചെറിയ ഒരു ന്യൂനപക്ഷമാവും എന്നോർത്ത് പരിഭ്രമിക്കേണ്ടകാര്യമൊന്നുമില്ല. അസ്തമനം പ്രകൃതിസ്വഭാവമാണ്. അമാവാസി രാവിലെ കൊഴുത്ത ഇരുട്ടും അതിന്റെ ഭാഗംതന്നെ. അന്തിത്തിരി കൊളുത്തിക്കാണിക്കുന്നതിൽ, അറ്റുപോകുന്ന പകൽവെട്ടത്തിനു മുൻപിൽ സമർപ്പിക്കുന്ന ഒരു സത്യവാങ്മൂലമുണ്ട്. മുത്തശ്ശിയ്ക്കതിന്റെ പൊരുളറിയാം. വരാനിരിക്കുന്ന കൂരിരുട്ടിന്നപ്പുറത്തേക്ക് ഈ വെളിച്ചത്തിന്റെ തരി കൊണ്ടെത്തിക്കുവാൻ തന്റെ വിറയ്ക്കുന്ന കൈകൾക്ക് കഴിയണേ എന്നാണല്ലോ മുത്തശ്ശിയുടെ പ്രാർത്ഥന. വെളുപ്പിനെണീറ്റ്, കൊളുത്തിയ വിളക്ക് കിഴക്കോട്ടുകാണിക്കുന്നതും ഈ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഭാഗം തന്നെ. നാം, നമ്മുടെ നിലവിളക്കുകളും കോലുവിളക്കുകളും എല്ലാം വിനോദസഞ്ചാരികൾക്ക് പെറുക്കി വിറ്റുകഴിഞ്ഞു. ഒരു മാറോടിൻ തുമ്പിലെങ്കിലും നമുക്കൊരു തിരിവെയ്ക്കുക.

അതിനാൽ, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയത്തെക്കുറിച്ച് ചില ലേഖനങ്ങൾ, ഈ ലക്കത്തിലും. നമ്മുടെ സമൂഹശരീരത്തിൽ അംഗോപാംഗങ്ങളിലാകെ വ്യാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഈ മഹാരോഗത്തിന്, ഇതുകൊണ്ടും സമഗ്രചിന്തയായി എന്നുതോന്നുന്നില്ല. നീറിക്കിടക്കാൻ ഉമി ബാക്കിയുള്ളപ്പോൾ തീ കെടാതെയിരിക്കുന്നു. നമുക്ക് തീ കെടാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക.

കഴിഞ്ഞ ഒക്ടോബറിൽ, എൻ.വി. അനുസ്മരണ സമ്മേളനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി, എൻ.വി. അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം നടത്തിയത്, ഡോ. ബി. ഇക്ബാൽ. 'നമ്മുടെ ആരോഗ്യരംഗത്തെ നൈതികാപചയം' എന്ന പ്രൗഢമായ വിഷയം. സവിശേഷശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്ന ആ അനുസ്മരണപ്രഭാഷണം, കവനകൗമുദി വായനക്കാർക്കെത്തിക്കുന്നു, ഈ ലക്കം.

നമുക്ക് ഒരസുഖം ബാധിച്ച്, പരിശോധിച്ച്, അത് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ചികിത്സിക്കാൻ തുടങ്ങും മുൻപ്, മറ്റൊരസുഖം ബാധിക്കുന്നു. അതും തിരിച്ചറിയുമ്പോഴേയ്ക്ക് മറ്റൊന്ന്. ഈ പ്രക്രിയയ്ക്ക് ഒരു 'ചങ്ങലത്തം' ഉണ്ട്. പുതിയ കണ്ണി, പഴയകണ്ണിയെ മറക്കുകയാണ് ചങ്ങലയുടെ സ്വഭാവം. അതുകൊണ്ട്, നമുക്ക് ഹവാലയും വ്യാജരേഖയും ശോഭനാജോർജ്ജും, നദിക്കച്ചവടവും, പ്ലാച്ചിമടയും, മുത്തങ്ങയും, ഇറാക്കും സംഭവിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും. പുതിയ കണ്ണിയിൽ പഴയകണ്ണി മറക്കുകയും ചെയ്യും. ഇനി, കാശ്മീരിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം, ജനാധിപത്യം, ടാങ്കുകൾ, മിസൈലുകൾ, പുനർനിർമ്മാണം, ബഹുരാഷ്ട്ര കമ്പനികൾ ഒക്കെ അഷ്ടകലാശമെടുക്കുമ്പോൾ, നാം ഇറാക്കും മറക്കും. മറവി മനുഷ്യന് അനുഗ്രഹമാക്കുന്നു; ശാപവും.

മനസ്സിന്റെ വാലടുപ്പിൽ ഉമിയിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയേ പോംവഴിയുള്ളു. നമുക്ക് നീറിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുക. ●

കത്തുകൾ

ലക്കം 17ലെ ശ്രീ. സതീഷ്ചന്ദ്രന്റെ പ്രഭാഷണം ഉള്ളടക്കം പോലെ വിഷയാവതരണത്തിന്റെ താളവും ശൈലിയും കൊണ്ടും ശ്രദ്ധേയമായി. ആ ലക്കത്തിലെ മറ്റ് ലേഖനങ്ങളും ശ്രദ്ധേയം. അധികമാരും ചർച്ചചെയ്യാത്ത ഠന്ന അനുജനെന്ന കവിയെക്കുറിച്ചെഴുതിയതും നാടകക്കാരനായ രാവുണ്ണിയെ സ്മരിച്ചതും ഉചിതമായി.

ലക്കം 18ലെ ഓരോ ലേഖനവും ഗംഭീരമായി. കാലികമായി കവനകൗമുദിയുടെ പതിവ് രീതി വിട്ട ലേഖനങ്ങൾ. പക്ഷേ എൻ.വി.സ്മരണയിൽ ഔചിത്യപൂർണ്ണമാവുകയാണ്. മാത്രവുമല്ല, ഇപ്പോഴും പ്രസക്തമായ എൻ.വിയുടെ ലേഖനം മറ്റ് ലേഖനങ്ങളെ കൂടി ഗൗരവമുള്ളതാക്കുന്നു. പ്രസ്തുത ലേഖനങ്ങൾ ഓരോന്നും തികഞ്ഞ മേന്മ പുലർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഭരണഘടനാപരമായി കാളിശ്വരം രാജ് പറയുന്ന അരുന്ധതി പ്രശ്നം കോടതി വിരുദ്ധമാവാം. ആ അർത്ഥത്തിൽ പാടില്ലാത്തതുമാവാം. പക്ഷേ അരുന്ധതിയുടെ പ്രതികരണം ആരോടെങ്കിലും വിളിച്ചുപറഞ്ഞേ തീരൂ എന്ന നിലയിലെത്തിയ / ആഗ്രഹിച്ച ജനവികാരമാണ്. ഭരണകൂടങ്ങൾ കേൾക്കാതെ പോകുന്ന വിലാപങ്ങൾ കൂടിയാണ്.

ശ്രീ. എൻ.പി. രാജേന്ദ്രന്റെ ലേഖനവും ഉചിതമായി. മലയാളപത്രങ്ങൾ ഇന്ന് ഭരണകൂടദാസ്യങ്ങളായി മാറിയിരിക്കുന്നു എന്നത് തുറന്നു പറഞ്ഞതിൽ സന്തോഷം. കമ്മ്യൂണിസവും സെക്സും ഭക്തിയും വില്പന വസ്തുക്കൾ മാത്രം. ജാതിയും മതവും സർക്കുലേഷൻ സാധ്യതയും. മറ്റൊരു കാര്യം കൂടി. ഇന്ത്യയിലേക്ക് വിദേശ പത്രങ്ങൾ ഇനിവരേണ്ട ആവശ്യമില്ല കാരണം അത്തരം ദൗത്യം ഭംഗിയായി ഇന്ത്യൻ പത്രങ്ങൾ തന്നെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

വിനയപൂർവ്വം

ശങ്കരൻ കോറോം, പയ്യന്നൂർ

ബഹുമാനപ്പെട്ട രാമകൃഷ്ണൻ മാസ്റ്റർക്ക്

കവനകൗമുദിയുടെ ഗരിമ ഒന്നുകൂടി കൂടിയിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ സാഹിത്യസരണിയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി കൗമുദിയുടെ വെളിച്ചം നീതിപീഠത്തിലേക്കും നീങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സെമിനാറിൽ പങ്കെടുക്കാൻ പറ്റാത്തതിന്റെ പകുതി വിഷമം ഈ ലക്കം കിട്ടിയപ്പോൾ തീർന്നു. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നിയമം, കോടതി തുടങ്ങിയവയെപ്പറ്റി പഠിക്കാനില്ലാത്തതുകൊണ്ട് പ്രബന്ധങ്ങൾ പ്രയോജനപ്രദങ്ങളായി. ഗഹനമാണ് വിഷയമെങ്കിലും ശ്രീ. രാജ് സരളമായി വിവരിച്ചതുകൊണ്ട് അനുഗ്രഹമായി. കോടതി ഒരു വ്യക്തിയല്ല, ദർശനമാണ് എന്ന് ലേഖനം കുലങ്കഷമായി പഠിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിലായി, ഒപ്പം കോടതിയലക്ഷ്യത്തിന്റെ നീതിവിരുദ്ധതയും ലേഖനത്തിലൂടെ മനസിലാക്കാവുന്നതും ജനാധിപത്യത്തെ താങ്ങിനില്ക്കുന്ന 5 സ്തംഭങ്ങൾ ശരിക്കും ഒരു ഉൾക്കാഴ്ച ഉണ്ടാക്കി. ആകപ്പാടെ ഈ ലക്കം (18) ചിന്താപ്രേരകവും ധീപ്രചോദകവുമായി എന്ന് സന്തോഷപൂർവ്വം അറിയിക്കുന്നു.

വിനയപൂർവ്വം

കെ. ജയലക്ഷ്മി, പേടിച്ചേരി.

ശേഷം 96ാം പേജിൽ

'അരസികേഷു കവിത്വനിവേദനം'

ഡോ. കെ. എച്ച്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ

"ഇതരപാപഫലാനി യദൃഛയാ
വിലിഖിതാനി സഹേ ചതുരാനന !
അരസികേഷു കവിത്വനിവേദനം
ശിരസി മാ ലിഖ മാ ലിഖ മാ ലിഖ"

അജ്ഞാതകർത്തൃകമായ ഒരു സംസ്കൃതാഭാണകമാണിത്. ഉത്തരാർദ്ധം പ്രായേണ പ്രാചുര്യമാർജിച്ചതാണ്. പൂർവ്വാർദ്ധമാകട്ടെ, വിസ്മൃതപ്രായവും. എന്തു പാപവും അനുഭവിയ്ക്കാം, അരസികന്മാരെ കവിത പഠിപ്പിക്കാനോ ആസ്വദിപ്പിക്കാനോ ഒന്നും എനിക്ക് വിധിയുണ്ടാകാതിരിക്കട്ടേ എന്നാണ് ശ്ലോകത്തിന്റെ ആശയസംഗ്രഹം. സരസനായ ഒരാചാര്യന്റെ യാദൃശ്ചികമായ പരിദേവനമാകാമിത്. ശിഷ്യർ അതേറ്റുപാടി അനശ്വരത നല്കിയതാവണം. ഇന്നും ഇത്തരമനുഭവങ്ങളുണ്ടാവുമ്പോൾ കുറച്ചദ്ധ്യാപകരുടെയെങ്കിലും മനസ്സ് ഈ ശ്ലോകത്തിന്റെ സ്വാരസ്യം പേർത്തും പേർത്തും അനുഭവിക്കുന്നുമുണ്ടാകും. കവിതകൾ നന്നായി ചൊല്ലി പഠിപ്പിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണവും തുലോം കുറഞ്ഞുവരികയാണല്ലോ. ഗദ്യം വായിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അരോചകമായി കവിത വായിച്ചു പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരദ്ധ്യാപന സംസ്കാരമാണ് നമുക്കുള്ളത്. അവിടെ കവിതകൾ മരിക്കുന്നു. സഹൃദയത്വം മരവിക്കുന്നു, പുത്തൻ അങ്കുരങ്ങൾ, വിത്തുകൾക്ക് നനവുകിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്നുമില്ല.

കവിതകൾ കേട്ടും വായിച്ചും പഠിച്ചും ചർച്ചചെയ്തും രൂപപ്പെട്ടുവരുന്ന മനോവിശദനം ഒന്നു വേറെത്തന്നെയാണ്. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ തന്റെ ഒരനുഭവം പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഓർമ്മയിലുടക്കി നില്ക്കുന്നത്. പരമസാത്വികനും പണ്ഡിതപ്രകാണ്ഡവുമായിരുന്ന ഒരു വ്യക്തിയോട് മാരാർക്കെന്തോ നീരസമുണ്ടായിരുന്നു. അവസരം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ പുന്നശ്ശേരിക്കളരിയിൽ നിന്നു ലഭിച്ച നിശിതവിമർശനശൈലിയിൽ ആ പണ്ഡിതവര്യനെ നിന്ദിക്കുക എന്നത് മാരാർക്ക് ഒരു ഹരവുമായി. അങ്ങനെ സർവ്വശക്തിയുമുപയോഗിച്ച് മാരാർ ആ മാന്യഗുരുവിനെ കുത്തിനോവിച്ചു രസിക്കുന്ന വേളയിലൊരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു കാളിദാസശ്ലോകമങ്ങനെ നിരന്തരമുയർന്ന് വരാൻ തുടങ്ങി. പരമശിവനെ അധിക്ഷേപിച്ച് പറയാൻ പറ്റുന്ന സർവ്വദോഷങ്ങളും ആക്ഷേപഹാസ്യം മുറ്റി നില്ക്കുന്ന ഭാഷയിൽ നൈഷ്ഠിക ബ്രഹ്മചാരി തപോധ്യാനനിരതയായ പർവ്വതരാജപുത്രിയുടെ മുമ്പിൽ വാഗ്മിത്വത്തോടെ വിസ്തരിക്കുകയുണ്ടായി. എല്ലാം കേട്ട്, ഒരു വിധം സഹികെട്ട അവസ്ഥയിലും ഗിരിജ അതീവ മൃദുസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു-

"ഉവാച ചൈനം പരമാർത്ഥതോ ഹരം
ന വേത്സി നൂനം യത ഏവമാത്ഥമാം
അലോകസാമാന്യമചിന്ത്യഹേതുകം
ദ്വിഷന്തി മന്ദാശ്ചരിതം മഹാത്മനാം"

ബ്രഹ്മചാരിയോട് ആദ്യമാദ്യം തോന്നിയിരുന്ന ഒരു ബഹുമാന ഭാവമുണ്ടായിരുന്നല്ലോ: അതു കൂടി ഉപേക്ഷിച്ചാണ് അവർ പറഞ്ഞത്- അങ്ങയ്ക്ക് ഹരനെ ശരിയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ, ഉറപ്പാണ്; അതിനാലാണ് എന്നോട് ഈ വിധമെല്ലാം പറയുന്നത്. അസാധാരണവും കാരണം ഊഹിക്കാനാവാത്തതുമായ മഹച്ചരിതത്തെ മൂഢന്മാർ വെറുക്കുന്നു. തനിയ്ക്കറിയാത്തതിനെ തെറ്റായിക്കണ്ട് വെറുക്കുന്ന, നിന്ദിക്കുന്ന നീച തയെയാണ് പാർവ്വതി ഇവിടെ എടുത്തുകാട്ടിയത്. പഠിക്കുന്ന അവസ രത്തിലോ, പിന്നീടു പഠിപ്പിക്കുന്ന അവസരത്തിലോ മാരാർക്ക് തോന്നാ തിരുന്ന ഒരു വികാരവിരേചനമാണ് ഈ കാളിദാസശ്ലോക ചർവ്വണ അദ്ദേഹത്തിലുണ്ടാക്കിയത്. മാരാർ കുറിച്ചിട്ടു:- "എന്റെ ആ മഹാത്മ ദ്വേഷത്തിന്റെ നെഞ്ഞത്ത് ഒരു കഠാരി കുത്തിയിറക്കി".

ഇതൊരപൂർവ്വാനുഭവമാണ്, അത്യപൂർവ്വമെന്നു പറയാം. ഇത്ത രമനുഭവങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സ് ഉദാത്തമായ ഒരു സംസ്കാരത്തിനുടമയായിത്തീരുന്നു, നാം സമാനഹൃദയരാവുന്നു, രസികരുമാവുന്നു. രസജ്ഞത തന്നെയാണ് ഇവിടെ രസികത. രസിക തയാർജിക്കുമ്പോഴേ കാവ്യാസ്വാദനാധികാരവും സിദ്ധിക്കൂ. കവിയ്ക്കു കൂടി കാണാനാകാതിരുന്ന മധുരിമ രസജ്ഞനായ ഭാവകൻ കവിത യിൽ നിന്നു കറന്നെടുക്കും. കാവ്യാമൃതരസാസ്വാദം സംസാര ദു:ഖങ്ങൾക്ക് അമൃതം പകരുമെന്ന് പറഞ്ഞുകാണുന്നു. സുമനസ്സു കൾക്ക് കാവ്യരസം എങ്ങനെയാണ് കാവ്യകന്യക അനാവരണം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നത് എന്നതിനെപ്പറ്റി പ്രാചീനമഹർഷിമാർ വിവ രിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാവ്യാസ്വാദനജന്യമായ ആനന്ദം യോഗാനന്ദത്തേക്കാൾ എത്രയോ മഹത്തരമാണെന്ന് ആചാര്യഭട്ടതോതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടി ട്ടുള്ളതും ഇവിടെ ഓർക്കാം.

കാവ്യാസ്വാദനതല്പരനായ സഹൃദയന്റെ മനസ്സ് ദർപ്പണസ മാനമായിരിക്കണമെന്ന് രാജശേഖരന്റെ കാവ്യമീമാംസയിൽ കാണുന്നു. ചിരന്തനകാവ്യാനുശീലനം കൊണ്ട് മനസ്സെന്ന കണ്ണാടി സുവിശദമാകുമെന്നും അപ്പോൾ വർണ്ണനീയവസ്തുവുമായി തന്മയീ ഭവനമുണ്ടാകുമെന്നും പ്രശസ്തകാവ്യമീമാംസകനായ അഭിനവഗു പ്തൻ സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. വ്യവഹാരവേദനവും ശിവേതരക്ഷതിയു മാണ് നമുക്ക് കാവ്യാസ്വാദനം കൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്നത്, അഥവാ ഉണ്ടാ കേണ്ടത്. ശിവേതരക്ഷതിയുടെ കാര്യം പ്രാചീനഭാരതീയനിരൂപകർ ഏറെ വിസ്തരിക്കാതെ വിട്ടു എന്നത് നേരു തന്നെ. വികാരവിരേചനം -Catharsis- എന്ന് പാശ്ചാത്യർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണ് ഭാരതീ യരുടെ ശിവേതരക്ഷതിയും, പരമകാവ്യാർത്ഥം ഇതുതന്നെയെന്നത് അവർക്ക് ശങ്കാപേതവുമായിരുന്നു. ഇതരസാമഗ്രികൾ പരിപൂർണ്ണമാ കുമ്പോൾ ഈ പരമഫലം സിദ്ധിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുമെന്നതാവാം അവ രുടെ ഉപദർശനം.

"യോഽർത്ഥ: ഹൃദയസംവാദീ
തസ്യ ഭാവോ രസോദ്ഭവ:
ശരീരം വ്യാപ്യതേ തേന
ശുഷ്കം കാഷ്ഠമിവാഗ്നിനാ"

എന്നു പറയുന്ന ഭട്ടനായകനും,

"തം സന്ത: ശ്രോതുമർഹന്തി
സദസദ്വ്യക്തിഹേതവ:
ഹേമ്ന: സംലക്ഷ്യതേ ഹ്യഗ്നൗ
വിശുദ്ധി: ശ്യാമികാപി വാ"

എന്നു പറയുന്ന കാളിദാസമഹാകവിയും,

"അപൂർവ്വം യദ്വസ്തു പ്രഥയതി വിനാ കാരണകലാം
ജഗത്ഗ്രാവ പ്രഖ്യം നിജരസഭരാത് സാരയതി ച
ക്രമാൽ പ്രഖ്യോപാഖ്യസ്തനിതസുഭഗം ഭാസയതി യൽ
സരസ്വത്യാസ്തത്ത്വം കവിസഹൃദയാഖ്യം വിജയതേ:

എന്നുദ്ഘോഷിച്ച അഭിനവഗുപ്തനും കവിസഹൃദയൈക്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യമാണ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. ക്രാന്തദർശിയായ കവിയുടേത് കാര യിത്രീ പ്രതിഭയാണെങ്കിൽ നല്ലൊരു ഭാവകന് ഭാവയിത്രീ പ്രതിഭയാ ണുള്ളതെന്ന് കാവ്യമീമാംസയിൽ രാജശേഖരൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല, ഉത്തമരായ ആസ്വാദകരുണ്ടായാലേ കവികൾക്ക് കാവ്യരച നയ്ക്ക് ഉത്സാഹവുമുണ്ടാകൂ. സംഭാഷണാത്മകമായ ഈ ശ്ലോക മൊന്നു നോക്കുക:-

"കസ്ത്വം ഭോ:, കവിരസ്മി, കാപ്യഭിനവാ സൂക്തിസ്സഖേ പാഠ്യതാം,
ത്യക്താ കാവ്യകഥൈവ സമ്പ്രതി മയാ, കസ്മാദിദം, ശ്രൂയതാം.
യസ്സമ്യഗ്വിവിനക്തി ദോഷഗുണയോ: സാരം സ്വയം സൽകവി:
സോഽസ്മിൻ ഭാവക ഏവ നാസ്ത്യഥ ഭവേദ്ദൈവാന്ന നിർമ്മത്സര:"

ആയിരം വർഷത്തെ പഴക്കമുണ്ട് ഈ ശ്ലോകത്തിന്. പുതിയൊരു കവിത പാടികേൾപ്പിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ട ഭാവകനോടു കവി പറഞ്ഞു, ഞാനിപ്പോൾ കാവ്യരചനതന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു എന്ന്. എന്താണു കാര ണമെന്നതിനുള്ള ഉത്തരം കൂടി ശ്രദ്ധിക്കുക- കവിതയിലെ ഗുണദോ ഷങ്ങൾ നന്നായി മനസ്സിലാക്കാനും നല്ല കവിത രചിക്കാനും സാധി ക്കുന്ന ഒരാസ്വാദകനെ കിട്ടാതായിരിക്കുന്നു, അഥവാ ആരെങ്കിലുമു ണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അയാൾക്ക് നിഷ്പക്ഷതയും കുറവാണ്. കാവ്യനിർമ്മാ ണവൈഭവവും കാവ്യാസ്വാദനശേഷിയും ഇണങ്ങിച്ചേർന്ന മഹാപ്രതി ഭയ്ക്ക് വിസ്മയസമേതമായ നമസ്കാരമാണ് കവി കൂടിയായ കാവ്യ മീമാംസാകാരൻ അർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഇന്ദ്രിയംകൊണ്ട് ഭുജിക്കുന്ന ഒരു സുകുമാരകലയാണ് കവിത. ഭുജ്, സ്വാദ് എന്നീ ക്രിയാധാതുക്കൾക്കർത്ഥം ഒന്നുതന്നെ. ശ്രോത്രക ലയായിരുന്ന കാവ്യം അക്ഷരവിദ്യയുടെ ആവിർഭാവത്തോടെ ചക്ഷു രിന്ദ്രിയ ഗ്രാഹ്യം കൂടിയായി. ആസ്വാദനപ്രക്രിയ മനോവ്യാപാരമാണ്. ശബ്ദഭംഗിയിൽ മാത്രം ആനന്ദം കണ്ടെത്തുന്നവർക്ക്

"ആനന്ദസന്ദോഹപദാരവിന്ദ -
കുന്ദേന്ദുകുന്ദോദിതബിന്ദു വൃന്ദം
ഇന്ദിന്ദിരാന്ദോളിതമന്ദ -
നിഷ്യന്ദനന്ദന്മകരന്ദവൃന്ദം"

എന്നു കേട്ടാൽ സാന്ദ്രാനന്ദമായി. മറ്റൊരു കൂട്ടർ അർത്ഥഗരിമയിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഉത്തമരായ ഭാവകർ അർത്ഥതലത്തിൽ നിന്ന് ഭാവഭംഗി യിലേയ്ക്കുയരുന്ന കവനചാതുരിയിൽ അഭിരമിക്കുന്നു.

ഇവരാണ് ഉത്തമാസ്വാദകർ.

"ഏവം വാദിനി ദേവർഷൗ
പാർശ്വേ പിതുരധോമുഖീ
ലീലാകമലപത്രാണി
ഗണയാമാസ പാർവ്വതി"

എന്നും,

"സന്തതം മിഹിരനാത്മശോഭയും
സ്വന്തമാം മധു കൊതിച്ച വണ്ടിനും
ചന്തമോടരുളി നില്ക്കുമോമലേ!
ഹന്ത! ധന്യമിഹ നിന്റെ ജീവിതം"

എന്നുമുള്ള കവനങ്ങളുണർത്തുന്ന ധ്വനിതരംഗണകൾ അനുഭവവേദ്യമാകണമെങ്കിൽ,

"ആ വിശുദ്ധമാം മുഗ്ധപുഷ്പത്തെക്കണ്ടില്ലെങ്കിൽ
ആ വിധം പരസ്പരം സ്നേഹിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ"

എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഉദാത്തവികാര - വിചാരങ്ങൾ ഉയരണമെങ്കിൽ, നടേ പറഞ്ഞ ഭാവകത്വം കൂടിയേ തീരു.

ഇത്തരമൊരു വികാരവിരേചനമാണ് കവിതയുടെ, സാഹിത്യത്തിന്റെ ശിവേതരക്ഷതിയെന്ന ആത്യന്തികലക്ഷ്യം. മാനുഷ്യകത്തോട് നമുക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട സച്ചിന്തകളുടെ അനുരണനങ്ങൾക്ക് കാവ്യാസ്വാദനം ഉപകാരകമാണ്. മഹാഭാരതത്തിൽ ഒരു പിഞ്ചുകുഞ്ഞിന്റെ ശവം വെച്ച് കഴുകനും കുറുക്കനും വൃദ്ധബ്രാഹ്മണദമ്പതികളെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്ന രംഗം ക്രാന്തദർശിയായ മുനികവി ചിത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതും നോക്കുക. പരമപരിവ്രാജകനെപ്പോലെ മഹത്തത്ത്വങ്ങളുദ്ഘോഷിക്കുന്ന ഗൃദ്ധ്രവും സ്നേഹഗായകനായ ഗോമായുവും അരങ്ങുതകർത്താടുന്നു, ഭാവകഹൃദയങ്ങൾ ജീവിതചിന്തകളിലേക്ക് ഊർന്നിറങ്ങുന്നു.

"പടുരാക്ഷസചക്രവർത്തി എ -
ന്നുടൽ മോഹിച്ചത് ഞാൻ പിഴച്ചതോ"

എന്ന് പരിത്യക്തയായ സീത ചോദിക്കുമ്പോൾ,

"യദഹം ഗാത്രസംസ്പർശം
ഗതാസ്മി വിവശം പ്രഭോ !
കാമകാരോ നമേ തത്ര
ദൈവം തത്രാപരാദ്ധ്യതി"

എന്ന് വാല്മീകിയുടെ സീത പറയുമ്പോൾ ഹൃദയസംവാദമനുഭവിക്കുന്നതിന് രസികത അഥവാ സമാനഹൃദയത്വം എത്രമാത്രം അനുപേക്ഷണീയമാണ്! നിഘണ്ടുവും വ്യാകരണഗ്രന്ഥവുമെടുത്തുവെച്ച് ഈ അർത്ഥതരംഗങ്ങളുണ്ടാക്കാനാവുമോ? കവി-സഹൃദയ സംയോഗം മാത്രമാണ് ശരണം. അതിന് കാവ്യാനുശീലന-സംസ്കാരം "യാന്ത്രിക സംസ്കാര ഹുങ്കാരഭ്രാന്തി"നിടയ്ക്കും വികസിപ്പിച്ചെടുത്തേ മതിയാകൂ.

എൻ.വി. അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം - 2002

ആരോഗ്യരംഗത്തെ നൈതികാപചയം

(കേരള യൂനിവേഴ്സിറ്റി വൈസ് ചാൻസലറും പ്രസിദ്ധഭിഷഗ്വരനും, നൈതികശോഷണം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ചികിത്സാരംഗത്തെ വീണ്ടെടുക്കുന്ന യജ്ഞത്തിലെ കർമ്മഭടനുമായ ഡോ. ബി. ഇക്ബാൽ ആണ് ഇത്തവണ എൻ.വി. അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം നടത്തിയത്. എൻ.വി.യുടെ സഹധർമ്മിണി ശ്രീമതി പി.വി.ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിവാരസ്യാർ, ദീപം തെളിയിച്ച് സമ്മേളനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. ശ്രീ. വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരി ആധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചു. ശ്രീ. കെ. പി. ശങ്കരൻ സ്വാഗതഭാഷണം നടത്തി. സമ്മേളനം, പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ, താഴെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു- പത്രാധിപർ)

മനുഷ്യൻ എന്ന ഇര

കെ.പി. ശങ്കരൻ

ഡോക്ടർമാർക്ക്, പരീക്ഷണത്തിനുള്ള ഇരയായിരിക്കുന്നു, മനുഷ്യൻ, മരുന്നുവ്യാപാരികൾക്ക് ഔഷധവില്പനയ്ക്കുള്ള ഇരയും.

രണ്ടുദിവസമായി നടത്താറുള്ള എൻ.വി. അനുസ്മരണപരിപാടിയിൽ ആദ്യത്തെ ദിവസം സമകാലികപ്രസക്തിയുള്ള, സഗൗരവമായി ചർച്ച ചെയ്യേണ്ട ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയമെടുത്ത് വിവിധ വീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്ന് പഠനം നടത്തുക ആണ് പതിവ്. വിഷയം ഏതാണ് വേണ്ടത്, വിഷയത്തിന്റെ അതാത് വിതാനങ്ങൾ എടുത്തുപെരുമാറാൻ ആരൊക്കെയാണ് വേണ്ടത് എന്ന് ആലോചിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ഒത്തുകൂടി നീണ്ടചർച്ചകൾ നടത്താറുണ്ട്. ഈ വർഷം വിഷയം ഏതാണ്ട് വേണ്ടത് എന്ന കാര്യത്തിൽ സാധാരണയേക്കാൾ എളുപ്പമായി ഞങ്ങളൊരു തീരുമാനത്തിലെത്തി എന്നതാണ് വസ്തുത. അത് ഞങ്ങളുടെ ഒരു പ്രബുദ്ധതയുടെ അല്ലെങ്കിൽ പ്രവീണതയുടെ ഒന്നും ഫലമല്ല. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയം എന്നതിനേക്കാൾ ഈ കാലത്ത് ചർച്ച ചെയ്യാൻ പ്രസക്തമായി മറ്റേതൊരു വിഷയമുണ്ട്? എൻ.വി.യാകട്ടെ ഈ വക കാര്യങ്ങളിൽ വളരെ പ്രബുദ്ധമായ ഒരു പ്രതിഭയായിരുന്നു. എഴുത്തുകാരോടുബന്ധപ്പെടുത്തിയിട്ട്, പ്രത്യേകിച്ചും കവികളോടു ബന്ധപ്പെടുത്തിയിട്ട് ദന്തഗോപുരം എന്നൊക്കെ ഒരു പരികല്പന പറഞ്ഞുകേൾക്കാറുണ്ട്. അങ്ങനെ ഒന്നുണ്ടോ എന്നെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിനുപുറത്തായിരുന്നു എൻ.വി.യുടെ വ്യാപാരം എന്ന

കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല. പണ്ട് കേരളസാഹിത്യസമിതിയുടെ ക്യാമ്പുകളിൽ ഞങ്ങളുടെ ഒരു തലമുറക്കു മുഴുവൻ ഇതു സംബന്ധിച്ച കാഴ്ചപ്പാട്, ഇതു സംബന്ധിച്ച ഉൽബുദ്ധത പകർന്നു തന്നിട്ടുള്ളത് ഈ ആചാര്യനാണ്. അദ്ദേഹം അതിന് Local action എന്നൊരു പേരുപോലും പറഞ്ഞുതന്നത് ഞങ്ങൾക്ക് ഓർമ്മയുണ്ട്. ജനാധിപത്യത്തിൽ നാട്ടിലെ പോസ്റ്റാഫീസിലെ കൗണ്ടർ ക്ലാർക്കിന്റെ മുതൽ അങ്ങേ അറ്റത്തെ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ വരെ യജമാനന്മാർ ജനങ്ങളാണ് എന്ന് ആശയപരമായി സങ്കല്പിക്കാം. എങ്കിലും ആ കൗണ്ടർ ക്ലാർക്ക് നിങ്ങളെ അവഗണിക്കും. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ അതാതു പ്രദേശത്തെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് Local action തേടിക്കൊൾക എന്നു എൻ.വി. ഒരിക്കൽ ഒരു നിർദ്ദേശം തന്നിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തോളം ധീരതയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഞങ്ങളാരെങ്കിലും അതു പരീക്ഷിച്ചതായിട്ട് അനുഭവമില്ല. പക്ഷേ അതാതുകാലത്തെ പ്രമുഖപ്രശ്നങ്ങളോട് പ്രതികരിച്ചുകൊണ്ടു വേണം എഴുത്തുകാർ, സാംസ്കാരിക രംഗത്ത് താല്പര്യമുള്ളവർ പ്രവർത്തിക്കാൻ എന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദേശം അസന്ദിഗ്ദ്ധം ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ ഇത്തവണ ചർച്ചക്ക് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയം എന്ന വിഷയം സാധാരണയിൽ കുറഞ്ഞ സമയം കൊണ്ട് ചർച്ചചെയ്ത് നിശ്ചയിച്ചെടുത്തത്. രണ്ടാം ദിവസം അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണമാണ് ഈ പരിപാടിയുടെ അംഗമായിട്ട് നടക്കാറുള്ളത്. ഇത്തവണ, ചർച്ചാവിഷയവും അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണത്തിന്റെ പ്രമേയവും തമ്മിൽ സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ പൊരുത്തം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണത്തിന് വിഷയമായിട്ടു നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത് 'ആരോഗ്യരംഗത്തെ നൈതിക അപചയം' എന്നതാണ്. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയത്തിന്റെ ഭാഗമായി, നീതിപീഠം, ഭരണകൂടം, നിയമനിർമ്മാണം, മാധ്യമങ്ങൾ എന്നീ നാലുരംഗത്തെ അപചയങ്ങളാണ് പഠനത്തിന് വിധേയമാക്കിയത്. ഇനിയുമുണ്ട് രംഗങ്ങൾ. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ എടുക്കാം. വേറെയുമുണ്ട്. അഴിമതിയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു വരുന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഒരു പ്രസ്താവനയുണ്ടല്ലോ, ഇതൊരാഗോളപ്രതിഭാസമാണ് എന്ന്. അങ്ങനെയായാൽ സമാധാനമായി എന്നായിരിക്കാം വിശ്വാസം. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയത്തേക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിൽ ഉയർന്നുവന്ന ഒരാശയമുണ്ട്. മനുഷ്യരൊക്കെ ഇങ്ങനെയാണ്. ഏതുകാലത്തും ഇങ്ങനെയൊക്കയേ ആയിട്ടുള്ളു. അതിന് 2500 കൊല്ലം മുമ്പുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളൊക്കെ ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്യാം. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ ഇങ്ങനെആയിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഇതിനെക്കുറിച്ചൊന്നും പരിഭ്രമിക്കാനില്ല എന്ന് സാരം. എൻ.വി.യുടെ ഒരാശയം, ഇവിടെ അനുസ്മരിക്കുകയാണ്. പൂർണ്ണമായും ഇരുട്ട്മാറി കിട്ടണമെങ്കിൽ സൂര്യൻ ഉദിക്കുകതന്നെ വേണം. എന്നുവെച്ച് രാത്രി ഒരു തിരിയെങ്കിലും കൊളുത്താതിരിക്കുന്നത് വിവേകമല്ല എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ ആശയം. പെട്ടെന്ന് ഇവിടെ സൂര്യോദയം സംഭവിപ്പിക്കാൻ ഞങ്ങളാരും കൂട്ടിയാൽ കഴിയുകയി

ല്ലല്ലോ. ഞങ്ങളൊരു പക്ഷേ ചെയ്യുന്നത് ഇരുട്ടത്ത് ഒരു തിരി കത്തിച്ചുവെക്കുകയാണ്. ആ തിരിയുടെ മറ്റൊരു നാളമായിട്ട് ഈ അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണത്തെ കണക്കാക്കാം. മറ്റേതൊരു രംഗത്തും നടക്കുന്നതുപോലെ ഈ രംഗത്തും നടക്കരുതാത്ത അധ:പതനം, നൈതികമായ അപചയം നടന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്നതിന് സംശയമൊന്നുമില്ല. മനുഷ്യരെ തങ്ങളുടെ പരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് ഒരിരയായിട്ട് ഡോക്ടർമാരും തങ്ങളുടെ ഔഷധവില്പനക്കുള്ള ഒരിരയാട്ട് വ്യാപാരികളും കാണുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിൽ നമ്മൾ എത്തിനില്കുന്നു. ഇതിന്റെ ധാർമ്മികമായ, നൈതികമായ വശം വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഞാൻ മൈസൂരിൽ ചെന്ന ഉടനെത്തന്നെ ഒരു നീണ്ടയാത്ര. മൈസൂരിൽനിന്ന് തിരുവനന്തപുരത്തേക്ക് യാത്ര ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ബസ്സിലെ നീണ്ടയാത്ര. കാറ്റും തണുപ്പുമൊക്കെ തട്ടിയിട്ട് കെണ്ട വീക്കം എന്നു പറയുന്ന രോഗം വന്നു. ഒരു പല്ലിനും വേദന. മൈസൂരെനിക്ക് അത്ര പരിചയമില്ല എന്റെ ഒരു സഹപ്രവർത്തകൻ ഒരാളെ നിർദ്ദേശിച്ചു. ഒരു ഡെന്റിസ്റ്റ് ഉണ്ട്, മലയാളിയാണ് അദ്ദേഹത്തെ പോയികണ്ടാൽ മതിയെന്നു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തെ പോയി കണ്ടു. കാര്യമായ പരിശോധനകളൊന്നും നടത്താതെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, നാളെ രാവിലെ കെ. ആർ. ഹോസ്പിറ്റലില് എന്റെ കൺസൽട്ടേഷൻ റൂമുണ്ട്. അവിടെ വരു. അപ്പോൾ ഞാൻ ചോദിച്ചു, എന്താകാര്യം? ആ പല്ലു പറിയ്ക്കണം. അപ്പോൾ എനിക്കുതോന്നി, ഞാൻ ഈ കെണ്ടവീക്കം പണ്ടും അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അന്ന് ചുക്ക്, വേട്ടാളൻ കൂട്, ചുവന്ന അരത്ത ഈ മൂന്ന് ലഘു ഔഷധങ്ങൾ നല്ല പുളിച്ച മോരിൽ അരച്ചു പുരട്ടിയാൽ മതി എന്നായിരുന്നു അന്ന് മലപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പാറനമ്പീശൻ വൈദ്യൻ പറഞ്ഞിരുന്നത്. അത് പുരട്ടിയിട്ട് ശമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എനിക്കത് ഓർമ്മ വന്നു. പറിച്ചു മാറ്റേണ്ട ഒരു ഘട്ടത്തിലെത്തിയിട്ടുണ്ടോ ഈ പല്ലുവേദന? അന്നു മൈസൂരിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധനായ ഒരായുർവേദ വൈദ്യനുണ്ടായിരുന്നു, കേരളത്തിൽ കുറേപേർക്കെങ്കിലും അറിയാം. മണ്ണൂർ നമ്പീശൻ. അദ്ദേഹത്തെ അടുത്തു പരിചയപ്പെട്ടപ്പോൾ എനിക്ക് തോന്നിയത് " ആരോഗ്യനികേതന"ത്തിലെ ജീവൻ മശായിയുടെ രൂപമാണ്. ഞാൻ അന്ന് ആദ്യമായിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തുപോയി. വിവരമൊക്കെ പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, നന്നായി, ശങ്കരന് പല്ലിലാണല്ലോ വേദന വന്നത്, തലക്കായിരുന്നു വേദന വന്നതെങ്കിൽ എന്താണിപ്പോൾ സംഭവിക്കുക? ഇത് ആയുർവേദരംഗത്തോ, അലോപ്പതി രംഗത്തോ ഏത് രംഗത്തായാലും ശരി, വൈദ്യന്മാരുടെ, ധാർമ്മികത, നൈതികതക്ക് നേരെ ഉയരുന്ന ഒരു ചോദ്യം. അദ്ദേഹം എന്നിട്ട് വളരെ ഉപായത്തിൽ രണ്ടുമൂന്നു മരുന്നുകൾ ഉൾപ്പെടുന്ന ഒരു ലഘു ഔഷധം നിർദ്ദേശിച്ചു. അതിട്ടിട്ട് എണ്ണ കാച്ചിതേക്കണം. കാച്ചി എന്നതിനുപകരം മൂപ്പിച്ചുതേച്ചാൽ കൂടി മതി എന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ മൂപ്പിച്ച് തേച്ച് എന്റെ അസുഖം മാറുകയും ചെയ്തു. എന്റെ പല്ലിന് ഒരു കുഴപ്പവും ഉണ്ടായതുമില്ല. ഡോക്ടർ ഈപ്പൻ എത്ര പല്ലുകൾ, ആരുടെയൊക്കെ

വായിൽ നിന്ന് എപ്പോഴെല്ലാമായിട്ട് വലിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട് എന്ന് എനിക്കറിയില്ല പക്ഷേ അദ്ദേഹം മൈസൂരിലെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തനായ ഡെന്റിസ്റ്റായിരുന്നു എന്നറിയാം. ഇത് ഞാനെന്റെ ലഘുവായ അനുഭവത്തിൽ നിന്നു പറഞ്ഞതാണ്. രോഗികളെ കിട്ടുമ്പോൾ എന്തെല്ലാം താല്പര്യങ്ങളാണ് വൈദ്യന്മാരെ സ്വാധീനിക്കാറ് എന്ന് നിശ്ചയമില്ല. മരുന്നുവില്പനയുമായിട്ട് ഇവർക്ക് എത്രത്തോളം ബന്ധമുണ്ട്, ആ ബന്ധം ഇവരുടെ ചികിത്സയിലെ മാനുഷികവശത്തെ എങ്ങനെബാധിക്കാറുണ്ട് എന്നും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. പക്ഷേ, ബാധിക്കാറുണ്ട് എന്നാണ് ഡോ. ഇക്ബാലിനേപ്പോലെയുള്ള ആളുകള് പണ്ടെഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഇതിനെതിരെ, അതായത് ചികിത്സയിൽ നൈതികത നഷ്ടപ്പെടുന്നു, ആ നഷ്ടപ്പെടുന്ന നൈതികത തിരിച്ചെടുക്കാൻ വേണ്ടി, കേരളത്തിൽ ഒരു ജനകീയ പ്രതിരോധം ആരംഭിച്ചതിന്റെ സമരഭടനാണ് ഡോ.ഇക്ബാൽ. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് അന്യഥാ ഉള്ള തിരക്കുകൾക്കിടക്ക് താനിതെത്രത്തോളം തുടർന്നുപോവുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കീ പ്രഭാഷണത്തിന് അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ കിട്ടിയെന്നുള്ളത് വലിയ ചാരിതാർത്ഥ്യം നൽകുന്ന ഒരു വശമാണ്. ഞങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലമായിട്ട്, ഈ എൻ.വി.സ്മാരക പ്രഭാഷണത്തിന് ഡോ.ഇക്ബാലിനെ കിട്ടാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. സാധിച്ചില്ല. സംഗതിവശാൽ അതിക്കൊല്ലമായി. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ച നടത്തിയതിന്റെ തൊട്ടുപിറകെ, ചികിത്സാരംഗത്തെ നൈതികമായ അപചയത്തെക്കുറിച്ച് ഡോ. ഇക്ബാൽ സംസാരിക്കുന്നു എന്നത് വളരെ ഉചിതമായി തോന്നുന്നു.

ഈ സമ്മേളനത്തിൽ എൻ.വി.യുടെ സഹധർമ്മിണി ശ്രീമതി ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി വാരസ്യാര് സന്നിഹിതയായിട്ടുണ്ട് എന്നതാണ് ഞങ്ങൾക്കുള്ള വേറൊരു സന്തോഷം. ട്രസ്റ്റിന്റെ ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അവരുടെ പങ്കാളിത്തം പലപ്പോഴും അണിയറയിലെ സാന്നിധ്യമായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടാറുള്ളത്. ഇത്തവണ ഞങ്ങൾ നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടാണെങ്കിലും വേദിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ തന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. വേറൊന്നും ചെയ്യില്ല എന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വേറൊന്നും ചെയ്തില്ലെങ്കിലും അവരിവിടെ വേദിയിലുണ്ട് എന്നു പറയുന്നത് ഞങ്ങൾക്ക് സന്തോഷമാണ്. അതുമാതിരി എൻ.വി.യുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യവും ഞങ്ങൾക്ക് വലിയൊരു കൃതാർത്ഥതയായി തോന്നുന്നു.

ഇനിയുള്ളത് ഞങ്ങളുടെ അദ്ധ്യക്ഷനാണ്. അദ്ദേഹം എൻ.വി. ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തകൻ തന്നെയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് സ്വാഗതം പറയാൻ പാടില്ല. അദ്ദേഹം ഈയോഗം നിയന്ത്രിച്ചുകൊള്ളും. എല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്ന ആളാണ് വിഷ്ണു. അതുകൊണ്ട്, ഈ യോഗവും നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഭാരം അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിക്കുന്നു.

എൻ.വി. അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം

സമന്വയത്തിന്റെ വഴി

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി

രോഗനിർണയത്തിന് അലോപ്പതിയുടെ ആധുനിക സംവിധാനങ്ങളും രോഗചികിത്സക്ക് ആയുർവേദ മരുന്നുകളും എന്ന രീതി ആരോഗ്യരംഗം സ്വീകരിച്ചേ തീരൂ.

ലോകത്തിന്റെ ഏതുകോണിലായും ഒക്ടോബർ ആദ്യവാരം കഴിയുമ്പോൾ എവിടെയാണ് കൂടുക എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ ശിഷ്യവൃന്ദം എൻ.വി.ക്കുണ്ട്. രാമകൃഷ്ണനോ, രാഘവവാരിയരോ, ശങ്കരനോ അങ്ങനെകുറച്ചു പേർ. അവർ സ്വയം അറിഞ്ഞോ അല്ലെങ്കിൽ അറിയിച്ചോ എങ്ങനെയെങ്കിലും അവിടെ എത്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളും. ഇത് ഒരു ആത്മീയമായ പൈതൃകത്തിന്റെ തുടക്കമാണ് എന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ബോദ്ധ്യം. അതുകൊണ്ട് എല്ലാവർഷവും അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം നടത്തുക, ഒരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുക, തുടങ്ങിയ പരിപാടികൾക്കപ്പുറം ഒരു കൂടിച്ചേരലാണ്, അനുഭവങ്ങളും ആശയങ്ങളും വിനിമയം ചെയ്യുകയാണ് അതിലേറെ നമുക്ക് പകർന്നുകിട്ടിയ പൈതൃകം എങ്ങനെ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലും സമഷ്ടിജീവിതത്തിലും സപ്രയോജനം ആക്കാം എന്നു ചിന്തിക്കുകയാണ്. കൈവിട്ടുകളയാൻ വളരെ എളുപ്പമുള്ളതും, വീണ്ടെടുക്കാൻ വളരെ വിഷമമുള്ളതുമായ ഒന്നാണ് എൻ.വി. ഏല്പിച്ചിട്ടുപോയ പൈതൃകം. ദർശനത്തിലായാലും, കവിതയിലായാലും, പുസ്തകപ്രസാധനരംഗത്തായാലും, അദ്ധ്യാപനരംഗത്തായാലും ഇത്രയും വലിയ ഒരു ഭാരമാണ്. വളരെ ദുർവഹമായ ഭാരമാണ്, എൻ.വി.യുടെ ആകെ മൊത്തമുള്ള ആത്മീയമായ പൈതൃകം. അതിന്നുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ് ഓരോ ചുവടിലും ഓരോവർഷവും എൻ.വി. സ്മാരകട്രസ്റ്റ് ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഇത്തവണയും ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിലെ ചപ്പും, ചണ്ടിയും, വഷളത്തങ്ങളും, അസുന്ദരങ്ങളായതെല്ലാം അടിച്ചുമാറ്റിക്കഴിഞ്ഞാൽ അന്തരംഗക്ഷേത്രവിശുദ്ധമാകുന്ന ഒരു സമയത്ത് അതിലാശ്രമത്തിന്റെ സുഗന്ധം നിറക്കുന്നത് സാന്ദീപനിയുടെ സ്മരണയാണ്. അവിടെ ഞങ്ങളുടെ

ഗൗതമിയായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധർമ്മപത്നിയുണ്ട്. അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ട്. ഡോ. ഇക്ബാൽ ഇവിടെ പ്രസംഗിക്കുവാൻ പോവുന്ന വിഷയം എൻ.വി.ക്ക് വളരെയധികം താല്പര്യമുള്ള ഒന്നായിരുന്നു. എന്നോടൊരിക്കൽ, ഇന്റർവ്യൂചെയ്ത ഒരാൾ ചോദിച്ചു, താങ്കളുടെ ഗുരു, എൻ.വി.യെന്ന കവിയാണോ, എൻ.വി.യെന്ന നിരൂപകനാണോ, എൻ.വി.യെന്ന അദ്ധ്യാപകനാണോ, എൻ.വി.യെന്ന പത്രാധിപരാണോ? ഈരംഗത്തെല്ലാം എൻ.വി.യുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് എന്തൊക്കയോ കാട്ടിക്കൂട്ടുവാനുള്ള അവസരം എനിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പത്രപ്രവർത്തകനായ എൻ.വി.യെയാണോ, അദ്ധ്യാപകനായ എൻ.വിയെയാണോ, നിരൂപകനായ എൻ.വി.യെയാണോ, കവിയായ എൻ.വിയെയാണോ, ആരെയാണ് താങ്കളേറ്റവും ബഹുമാനിക്കുന്നത് എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ എനിക്കൊരുസംശയവുമുണ്ടായില്ല അദ്ധ്യാപകനായ എൻ.വിയെയാണെന്ന്. കവി എന്ന നിലയിലോ, നിരൂപകനെന്ന നിലയിലോ, പത്രാധിപരെന്ന നിലയിലോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനകളെ ഇനിയൊരുമതിപ്പെടുക്കലാവശ്യമില്ലാത്തവിധം കേരളം അംഗീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞതാണ്. ആ രംഗത്തുള്ള മാനകമുദ്രയായി, (standard signature) എൻ.വി. യുടെ കൃതികൾ ബാക്കി നില്പുണ്ട്. പക്ഷേ അദ്ധ്യാപകനായ എൻ.വി.യുടെ മുമ്പിലിരുന്ന് പഠിക്കുകയെന്നുള്ളത് അസുലഭമായ ഒരനുഭവമാണ്. പലപ്പോഴും, അദ്ദേഹം പഠിപ്പിക്കുക, നിലത്ത് കുത്തിയിരുന്ന് ആണ്. അപ്പോൾ, പിന്നെ ഞങ്ങളും നിലത്ത് കുത്തിയിരിക്കുകയല്ലേ നിവൃത്തിയുള്ളു? എൻ.വി. കൈ രണ്ടും നിലത്തമർത്തി കുത്തിയിരുന്ന് ഇടവുംവലവും ഏതൊക്കെയോ പുസ്തകങ്ങളിങ്ങനെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ഐ ഒണ ഐ ഓം ഐ ഔച് എന്നു പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന ഒരനുഭവം ഉണ്ട്. അസാധാരണമായ ഒരു മാനസിക വേഴ്ച അതിന്റെ ഫലമായിഉളവാകുന്നു. അതിലൂടെയാണ് വിലപ്പെട്ട പാഠങ്ങൾ, വ്യാകരണപാഠമായാലും കാവ്യപാഠമായാലും ജീവിതപാഠമായാലും എൻ.വി, ഈ മീഡിയത്തിലൂടെയാണ്, ആത്മാവിന്റെ അടുപ്പം സ്നേഹം എന്നു പറയുന്ന ഈ മീഡിയത്തിലൂടെയാണ്, തന്റെ വിലപ്പെട്ട മൂല്യങ്ങൾ, മാതൃകകൾ, ശിക്ഷണങ്ങൾ, സംക്രമിപ്പിച്ചുപോന്നത്. അത് ഒരു വലിയ മാതൃകയായി ഞാൻ മനസ്സിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നു. എനിക്കങ്ങനെ ഒരു ഗുരനാഥനേകൂടിയേ ഓർമ്മയുള്ളു, ഇവിടെ കോഴിക്കോട് ദീർഘകാലം സർവ്വകാലാശാലാ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന പ്രൊ.സി.എ ഷെപ്ലേർഡ് സാർ. ആ മാതൃക, അദ്ധ്യാപകരംഗത്ത് അസ്തമിച്ചുവരികയാണ്. ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് അത്യപകടകരമായ മൂല്യങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ആചരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടെന്നാതാണ് പരമാർത്ഥം. ഇന്ന അദ്ധ്യാപകൻ ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസിൽ വന്നാൽ ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ക്ലാസിൽനിന്ന് പുറത്തേക്കുപോകും എന്ന് പെൺകുട്ടികൾ സംഘമായി വന്ന് എന്നോട് പരാതിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്, ഞാൻ വകുപ്പദ്ധ്യക്ഷനായിട്ട് ഇരുന്നകാലത്ത്. അതുപോലെ മറ്റൊരു രംഗമാണ് എൻ.വിയ്ക്ക് താല്പര്യമുള്ള പൊതുപ്രവർത്തനങ്ങൾ. അതിലും എൻ.വി.യുടെ മാതൃക വിസ്മൃതമായി വരികയാണ്. ഇരുപത്തിരണ്ടു വർഷംമുമ്പ്, തിരുവനന്തപുരത്തു പടിഞ്ഞാറേ കോട്ടയില് ഒരു മട്ടുപ്പാവിൽ ഒരു മൂലക്കു കൂടിയ ആറേഴു പേരോട് എൻ.വി. പറഞ്ഞ ഒരു നിർദ്ദേശമാണ്. നാമെന്തെങ്കിലും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നത് ശരിയല്ല, കേരളം മരുഭൂമിയായി മാറുകയാണ്. എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാതെ പറ്റില്ല. എന്താണെന്ന്കൂടിയാലോചിച്ച് തീരുമാനിക്കണം എന്നു പറഞ്ഞ് ഒരു നിർദ്ദേശവും തുടർന്ന് അദ്ദേഹമെഴുതിയ രണ്ടു മൂന്നു ലേഖനങ്ങളുമാണ് പ്രകൃതി സംരക്ഷണ സമിതി. ഇപ്പോൾ അത് യൂനിവേർസിറ്റിയിൽ പാഠ്യവിഷയമാണ്. ഗവേഷണവിഷയമാണ്. എല്ലാ കേന്ദ്രസംസ്ഥാന നിയമസഭകളിലും, മന്ത്രിസഭകളിലും, അതിലൊരു പോർട്ട്ഫോളിയോ ഉണ്ട്. മേനകാഗാന്ധി ഉണ്ട്. നമുക്ക് ഇവിടെ ഒക്കെ ഉണ്ട്. അന്ന് ചിന്തിച്ചിരിക്കാത്ത വിഷയമാണ്. നിനച്ചിരിക്കാത്ത വിഷയമാണ്. അന്ന് ഒരു pioneer, അഗ്രഗാമി എന്നുള്ള നിലയില് ഒരു സംഘടനസൃഷ്ടിച്ചതും, അതിന് ഭാരവാഹികളെ നിശ്ചയിച്ചതും, അതിന്റെ പ്രവർത്തന ശൈലി നിർണ്ണയിച്ചതും എല്ലാം എൻ.വി.യാണ്. അതുപോലെ എൻ.വി.യെ ആവേശിച്ചിരുന്ന ഒരുവിഷയമാണ് ഇന്നത്തെ പ്രഭാഷണത്തിന്റെ വിഷയം. ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിട്യൂട്ടിൽ എൻ.വി.ഡയരക്ടറായിരിക്കുന്ന കാലത്ത് ഞങ്ങളുടെ സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്ന വിജയന്റെ ഭാര്യ ഡോ. മാധവി ഒരു ഹോസ്പിറ്റൽ തുടങ്ങി. അന്ന് അതിന്റെ ഉൽഘാടനത്തിനായി എൻ.വി.യെ വിളിച്ചിരുന്നു. ഞങ്ങളൊക്കെ ഉൽഘാടനത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ പോയിരുന്നു. എല്ലാവരേയും ഞെട്ടിച്ചുകൊണ്ട് എൻ.വി. ചെയ്ത ആദ്യത്തെ ആശംസാപ്രഭാഷണത്തിലെ ആദ്യത്തെ വരി "നിങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും സുഖക്കേടു പിടിക്കട്ടെ എന്നും അചിരേണ ഇവിടെ വന്നു ചികിത്സിക്കാനിടവരട്ടെ എന്നും ഞാനാശംസിക്കുന്നു" എന്നായിരുന്നു. അല്ലാതെ ഒരാതുരാലയത്തിൽ വേറെന്താണാശംസിക്കുക? ഇതുപൂട്ടാനിടവരട്ടെ എന്നാശംസിക്കാൻ പറ്റുമോ? ഇവിടെ ആൾക്കാർവരണമെങ്കിൽ രോഗികളുണ്ടാവണം. അതിനെന്താമാർഗ്ഗം നിങ്ങളെല്ലാവരും എന്തെങ്കിലും സുഖക്കേടു പിടിച്ച് ഇവിടെ വരണം. അതിന്റെ പേരെനിയ്ക്ക് ഓർമ്മയുണ്ട്. ശാസ്താക്ലിനിക്ക് എന്ന്. തെക്കോട്ടുപോകുംതോറും ചില ദൈവങ്ങളുടെ ശക്തി കൂടുകയും ചില ദൈവങ്ങളുടെ ശക്തി കുറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ശാസ്താവിന്റെ ശക്തി വർദ്ധിക്കുകയാണ്. ഇംഗ്ലീഷിലാണ് പേരെഴുതിവെച്ചിരിക്കുന്നത്. അന്ന് എൻ.വി. തൊടുന്നതെല്ലാം

മലയാളത്തിലാണ് "Sastha" എന്ന പേര്‍ കണ്ടപ്പോള്‍ തന്നെ എന്‍.വി.ക്കു കയ്ചു. പക്ഷേ, ഏതു കയ്പിനേയും, മൂടുകയും, മധുരീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു തുറന്ന ചിരിയുണ്ടദ്ദേഹത്തിന്. ആ തുറന്ന ചിരിയുടെ അപ്പുറത്തേക്കു കടന്നെങ്കിലേ ഈ കയ്പു കാണാന്‍ സാധിക്കൂ. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം വായിച്ചത് "സസ്ത" ഹോസ്പിറ്റല്‍ എന്നാണ്. സസ്ത എന്നത് ഹിന്ദിവാക്കാണ്. എല്ലാവര്‍ക്കും അറിയാം. അര്‍ത്ഥം "വിലകുറഞ്ഞ" എന്നാണ്. രോഗം എല്ലാവര്‍ക്കും ഉണ്ടാവട്ടെ എന്നു ഞാന്‍ ആശംസിച്ചെങ്കിലും എല്ലാവര്‍ക്കും ചികിത്സിക്കാനുള്ള സാമ്പത്തികസ്ഥിതി കാണുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇത് സസ്താക്ലിനിക്കായി മാറണം, ചിലവുകുറഞ്ഞ ആസ്പത്രിയായിട്ടു മാറണം എന്നദ്ദേഹം, നര്‍മ്മമധുരമായി പറഞ്ഞു. ഇത് വിരല്‍ചൂണ്ടുന്നത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമൂഹ്യസേവന നിഷ്കര്‍ഷയിലേയ്ക്കാണ്. വൈദ്യരംഗത്തില്‍ അടിക്കടി വിലകൂടി വരുന്ന ഈ ചികിത്സാ ഉപാധികള്‍, ഉപക്രമനിര്‍ണ്ണയരീതി തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചൊക്കെ അദ്ദേഹം അന്ന് പ്രസംഗിച്ചത് എനിക്കോര്‍മ്മ വരികയാണ്. വൈദ്യശാസ്ത്രരംഗത്തെക്കുറിച്ച് ഇ.എം. എസ്സിനോട് എന്‍.വി. കൃഷ്ണവാരിയര്‍ സംസാരിക്കുന്നത് കേട്ടിരിക്കുവാന്‍ എനിക്കുയോഗമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ചികിത്സാരംഗത്തെ, ആരോഗ്യരംഗത്തെ പുതിയ പദ്ധതികളും പഴയ നമ്മുടെ ചികിത്സാരീതികളും പ്രയോഗപദ്ധതികളും എങ്ങനെയാണ് സമന്വയിപ്പിക്കേണ്ടത് എന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് എന്‍.വി. അന്നു പറഞ്ഞത്. പോളിപതി എന്ന പേരില്‍ എന്‍.വി. ഒരു ലേഖനം എഴുതിയത് എനിക്കോര്‍മ്മയുണ്ട്. സര്‍വ്വത:സാരമാദത്തേ യഥാമധുകരോമധു. സാരമായതിനെ സ്വീകരിച്ച് ഒരു പുതിയ ചികിത്സാമാര്‍ഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കണം എന്ന് എന്‍.വി. വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അന്ന് എന്‍.വി, ഇ.എം.എസ്സിനോട് പറഞ്ഞത്, ഇന്‍വസ്റ്റിഗേഷന്, രോഗനിര്‍ണ്ണയത്തിന് അലോപ്പതിയുടെ സ്കാനിങ്ങ് വരെയുള്ള എല്ലാ ഉപകരണങ്ങളും നമുക്ക് സ്വീകരിക്കാം, X- ray പോലുള്ളത്. പക്ഷേ ചികിത്സയ്ക്ക് മരുന്നുകള്, ശസ്ത്രക്രിയക്ക് ശല്ല്യക്രിയക്കൊക്കെ ആവുന്നത്ര ആയുര്‍വേദ വിജ്ഞാനത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം എന്നാണ്. പിന്നീട് ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് എന്‍.വി. എഴുതിയിട്ടുണ്ടോ അധികം എന്നറിയില്ല. പക്ഷേ ധാരാളം ഇതേക്കുറിച്ചദ്ദേഹം പറയാറുണ്ടായിരുന്നു, സുഹൃത്തുക്കളോടും പ്രസംഗത്തിലും. സൈക്കൊസൊമാറ്റിക് എന്ന വാക്ക് അദ്ദേഹം എടുത്തു പ്രയോഗിച്ചിരുന്നത് എനിക്കോര്‍മ്മയുണ്ട്. എല്ലാ രോഗങ്ങളും ശരീരം മാത്രമുണ്ടാക്കുന്നതല്ല അതില്‍ മനുഷ്യന്റെ മനോവ്യാപാരങ്ങള്‍ക്ക് ഒരു പങ്കുണ്ട്. രോഗത്തെ ചികിത്സിക്കുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ രോഗിയുടെ സുഖവും, രോഗിയുടെ ആരോഗ്യവും, രോഗിയുടെ ബോധവും ചികിത്സകന്‍,

വൈദ്യന്‍ കണക്കിലെടുത്തേ പറ്റൂ. എങ്കിലേ രോഗം ഭേദമാവൂ. രോഗത്തിന്റെ ഉല്‍പത്തിയും, രോഗത്തിന്റെ ചികിത്സയും സൈക്കൊസൊമാറ്റിക്കാണ്. മനസ്സിനേയും, ശരീരത്തേയും ഒരുമിച്ച് കണ്‍മുന്നില്‍ കണ്ടുകൊണ്ടുള്ള ചികിത്സവേണം. ഇതേക്കുറിച്ച് എനിക്കുമനസ്സിലായപ്പോഴേയ്ക്ക്, എന്‍.വി. നമ്മളെ വിട്ടുപോയിരുന്നു. എനിക്കുചര്‍ച്ച ചെയ്യാന്‍ സാധിച്ചില്ല. പക്ഷേ, വിദേശത്ത്, അങ്ങനെയുള്ള രണ്ട് പ്രാചീന, രോഗനിര്‍ണ്ണയ ചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങള്‍ സന്ദര്‍ശിക്കുവാന്‍ എനിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായി. ഒന്ന് എപിഡോറസ് എന്നു പേരായ പ്രാചീന ചികിത്സാസമ്പ്രദായമാണ്. അക്ലീസിയോസിന്റെ ചികിത്സാ രീതികള്‍ ചെയ്യുന്ന എപിഡോറസ് എന്നു പേരായ ചികിത്സാലയമാണ്. ഏതാണ്ട് B.C.1500 ല്‍ ഉള്ളതാണ്. മറ്റൊന്ന് ആഫിയര്‍റെയ്ഓണ്‍ എന്നു പറയുന്ന ഒരു ചികിത്സാലയമാണ്. ഈരണ്ടിടത്തും ചികിത്സാനിര്‍ണ്ണയത്തിനുപയോഗിച്ചിരുന്നത് സ്വപ്നങ്ങളാണ്. വരുന്ന രോഗികളെ അവരുടെ പ്രാചീനയജ്ഞശൈലിയില്‍ ഒരു മുട്ടാടിനെ അറുത്ത് ഒരു യജ്ഞം നിര്‍വ്വഹിച്ച്, ഒരു sacrifice ചെയ്ത് അതിന്റെ ഈറന്‍ തോലു പുതച്ചുകൊണ്ട് ഒരിടത്തുകിടന്ന് ഉറങ്ങാന്‍ ആവശ്യപ്പെടുകയും അവര്‍ കാണുന്ന സ്വപ്നങ്ങളും, വിഭ്രാന്തികളും രേഖപ്പെടുത്തിവെക്കുകയും ആണ്. എന്തിനാണ് ഈ സ്വപ്നങ്ങളും വിഭ്രാന്തികളും രേഖപ്പെടുത്തിവെക്കുന്നതെന്നു ചോദിച്ചാല്‍, ആ സ്വപ്നങ്ങള്‍ വഴി, മനോവിഭ്രാന്തികള്‍വഴി ഏത് ബയില്‍ ആണ്, നമ്മുടെ കഫ, പിത്ത, വാതങ്ങളെപ്പോലെ ഗ്രീസിലുണ്ടായിരുന്നത് ബയിലുകളാണ്. റെഡ് ബയില്‍,യല്ലൊ ബയില്‍, ബ്ലാക്ക് ബയില്‍ നമ്മുടെ പഞ്ചഭൂതങ്ങള്‍ക്കുപകരം ചതുര്‍ഭൂതങ്ങളാണ്. ഭൂതചതുഷ്ടയമാണ് അവര്‍ക്കുള്ളത്. ഗാഡും, ലിക്വിഡും ചേര്‍ന്ന് ഫ്ളൂയിഡ് എന്നൊന്ന്. അങ്ങനെശരീരത്തെ ഭരിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളെങ്ങനെയാണ് മനസ്സിനെ ഭരിക്കുന്നത്, സുഖമായാല്‍പോലും സുഖമായെന്നതോന്നലെങ്ങനെ രോഗിക്കുണ്ടാവുന്നു എന്ന് മുന്‍കൂട്ടി അറിയുവാനും ആ തോന്നലുകള്‍ വഴി നിദാനനിര്‍ണ്ണയം നിര്‍വ്വഹിക്കുവാനുമുള്ള അതിവിപുലമായ ഒരു പദ്ധതി ഒരു കാലത്ത് നിലവിലിരുന്നു എന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. Treat the Patient, not the disease എന്നുള്ള ഈ ആശയം സാര്‍വ്വജനീനമായ അംഗീകാരം അര്‍ഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. രണ്ടാമത് പഴയ ലോകത്തെ ഏതു രാജ്യത്തേയും, ചികിത്സാരീതിയുടെ പ്രത്യേകത, ഇന്നിവിടെ ശങ്കരന്‍മാഷ് പറഞ്ഞതുപോലെ ഒരു മട്ടൊക്കെ എല്ലാവര്‍ക്കും അതില്‍ വിവരമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. അറിവ് ഒരു റിസര്‍വോയറായിട്ട് കിടന്നുകൊണ്ട് എല്ലാവര്‍ക്കും കൈ എത്തിയാല്‍ എടുക്കാവുന്നരീതിയില്‍, പകര്‍ന്നു കിട്ടാവുന്ന രീതിയില്‍, ശേഖരിച്ചുവെക്കുന്ന പ്രക്രിയ അന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോള്‍ അങ്ങനെയല്ല. ഞാന്‍

ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ മാസ്റ്റർ ബിരുദമുള്ള ഒരാളാണെങ്കിലും ഡോക്ടർ കുറിച്ചുതരുന്ന കുറിപ്പടി വായിക്കാനെന്നെക്കൊണ്ടാവില്ല. R.X. എന്നെഴുതിയാൽ എന്താണെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാവുകയില്ല. എന്തിനാണ് Scan ചെയ്യുന്നത്? എനിക്കു മനസ്സിലാവുകയില്ല. ഈയടുത്ത കാലത്ത് എന്റെ ഒരു സുഹൃത്തിന്റെ സഹോദരി എട്ടാം മാസത്തിൽ Scan ചെയ്തപ്പോഴാണ് ഗർഭമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞത്. അതുവരെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതശൈലി മാറിയതിന്റെ ഒരപകടം ആണിത്. അതുകൊണ്ടുകൂടിയാണിതറിയാതെ പോയത്. എന്തുകൊണ്ടാണ് എട്ടാംമാസത്തിൽ സ്കാനിംങ്ങ് വഴി ഈ കുട്ടിക്ക് ഗർഭമുണ്ടെന്ന് അറിയേണ്ടിവന്നത്? ആ കുട്ടി ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞ് പ്രസവിച്ചു. രോഗിയുടെ ശരീരാനുഭവവും മാനസികമായ അനുഭവവും അവഗണിച്ചാൽ വരാവുന്ന അപകടത്തിന്റെ ഒരു മാതൃകയായി ഞാനിതിനെകാണുകയാണ്. നമ്മുടെ ആധുനികചികിത്സാരംഗത്തുള്ള പലവിലപ്പെട്ട അറിവുകളും Toxic acid നെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകൾ, Septic poison നെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകൾ പലതും ജനസാമാന്യത്തിന്നജ്ഞാതമാണ്. ഈ അജ്ഞത നിലനില്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ അലോപ്പതി ഒരു നിഗൂഢ വിദ്യയായിട്ടവശേഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അലോപ്പതി ഡോക്ടർമാർ ദിവ്യന്മാരായി, അവതാരങ്ങളായി വാഴ്ത്തപ്പെടുന്നതും ചൂഷണം സംഭവിക്കുന്നതും. എല്ലാവർക്കും ഈ വിദ്യയിൽ അല്പമെങ്കിലും പ്രാഥമികമായ ഗ്രാഹ്യംനേടുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ ഇതൊരു രഹസ്യവിദ്യയായിനില്കില്ല, ഇതിന്റെ പേരിലുള്ള ചൂഷണം നിലനില്ക്കുകയില്ല. പണ്ട് കുലപതിയായ ബർണാഡ് ഷാ തന്റെ, ബ്രിട്ടീഷ് മെഡിക്കൽ അസോസിയേഷന് രൂപം നല്കുന്ന 'ഡോക്ടേഴ്സ് ഡയലമ' എന്ന നാടകം എഴുതുന്ന സമയത്ത് അദ്ദേഹം കളിയായിട്ടു പറഞ്ഞു, 'യു കട്ട് ദ യുസിഫോംസാക്ക്, ഫോർ എ ഹാൻഡ്സം ചെക്ക്'. ഒരു ചെക്ക് കിട്ടാൻ വേണ്ടി ഇയാളുടെ വയറ്റിലെ ഗ്രന്ഥികൾ മുറിച്ചുകളയുന്ന ഏർപ്പാട് നിറുത്തണം എന്ന്. ചൂഷണത്തിന്റെ നാടകീയമായ ഒരവതരണമാണ് ഷാ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചത്. ഇത് അസത്യമല്ല. ബ്രിട്ടീഷ് മെഡിക്കൽ അസോസിയേഷൻ പ്രവർത്തിക്കുന്ന, ഇന്ന് ശക്തിപ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞ അപചയത്തിന്റെ ദശയിലേക്ക് കാലുവെച്ചു എന്ന് പലരും പറയുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ പോലും കഴിഞ്ഞമാസം ഒരു മഹിളയെ കണ്ടു സംസാരിക്കാൻ എനിക്കു ഇടവന്നു. അവരുടെ രണ്ട് കാലിനും നടക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. ഞരമ്പിന്റെ എന്തോ രോഗമാണ്. എന്താണ് കുഴപ്പമെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു കുട്ടിക്കാലത്ത് അവർ പഠിച്ചിരുന്ന കോൺവെന്റിൽ എല്ലാവർക്കും വാങ്ങിയിരുന്ന ഷൂസിനു പാകമാകുന്നില്ല അവരുടെ

കാല്. അവിടെ ഒരു എല്ല് മുഴച്ച് നിന്നിരുന്നു. അവർ ഈ എല്ല് രാവി മുറിച്ച് കളഞ്ഞ്, കാല് ഷൂസിനുപാകമാക്കി. ഡോക്ടർമാർ രണ്ടുതവണ എല്ലുമുറിച്ചാണ് കാല് ഷൂസിനു പാകമാക്കിയത്. അതോടുകൂടി ഏതോ ഞരമ്പുഛേദിച്ചിട്ട് സ്ഥിരമായ ഞരമ്പുരോഗിയായിട്ടവർ മാറി. അവരുടെ അമ്മ പ്രസിദ്ധയായ ഒരു കവയിത്രിയാണ്. അവർ മകളുടെ ഈ വേദനയെക്കുറിച്ച് എഴുതിയ കവിതകളൊക്കെ കാണിച്ചു. കവിതകൾ കൊണ്ടെന്തുപ്രയോജനം? കവിത കൊണ്ട് സാമൂഹികമായമാറ്റം വരണമെങ്കിൽ ഈ രീതിയിൽ പോര, എൻ.വി. പറഞ്ഞപോലെ ലോക്കൽ ആക്ഷൻ കൂടി കുറേശ്ശ ആവശ്യമാണ്. കവിത എപ്പോഴും നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പാടുകളെ തിരുത്തും. പക്ഷേ, മറ്റ്പെടാപാടുകളെ ഒക്കെ തിരുത്തണമെങ്കിൽ അതിന് ലോക്കൽ ആക്ഷൻ ആവശ്യമാണ്.

ആരോഗ്യരംഗത്തെ, ചികിത്സാരംഗത്തെ നൈതികമായ പ്രവണതകളെക്കുറിച്ച് പഠിച്ചുള്ള അറിവല്ല, പ്രയോഗിച്ചും, സാമൂഹ്യമായ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചും പരിചയമുള്ള ഒരു വലിയ മനസ്സിന്റെ ഉടമയാണ്, വിപുലമായ കർമ്മ ജീവിതത്തിന്റെ ഉടമയാണ് ഡോ. ഇക്ബാൽ. അദ്ദേഹം സാധാരണ സാമ്പ്രദായിക ഭിഷഗ്വരൻ അല്ല എന്ന് അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടാൽ മതി മനസ്സിലാകും. അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചാൽ പെട്ടെന്നു മനസ്സിലാകും. അദ്ദേഹത്തോടിടപെട്ടാൽ മനസ്സിലാകാതിരിക്കാൻ വയ്യ. അസാമ്പ്രദായികമായ രീതിയിൽ കാണുമ്പോൾ, മാത്രമേ ഏതു സേവനരംഗത്തേയും അപാകങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു, പരിഹാരത്തിന് ശ്രമിക്കുവാനും സാധിക്കുകയുള്ളു, അതിന് temperamental ആയിട്ട്, ഭൗതികമായി, മാനസികമായി, ആത്മീയമായി പ്രാപ്തിനേടിയ ഒരു ഭിഷഗ്വരനാണ് ഡോ. ഇക്ബാൽ. സർവ്വകലാശാലയുടെ വൈസ്ചാൻസ്ലർ എന്ന നിലയിൽ മാത്രമല്ല, ഒരു ഭിഷഗ്വരൻ എന്നനിലയിൽകൂടിയാണ്, ആതുരസേവനരംഗത്ത് പുതിയ ഒരു ശൈലി വേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുകയും, അതിനുവേണ്ടി സഫലമായി യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സന്നദ്ധ ഭടൻ എന്നുള്ള നിലയിൽകൂടിയാണ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങളും വിലപ്പെട്ട ആ ഉൾക്കാഴ്ചകളും അറിവുകളും വിലയിരുത്തപ്പെടേണ്ടത്. ഈ രംഗത്ത് പൊതുജനങ്ങളെ ഇന്ന് Cut off ചെയ്ത്, വിച്ഛേദിച്ച് മാറ്റി നിർത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇത് എങ്ങനെ തിരുത്താമെന്ന് നമുക്ക് ചിന്തിക്കണം ആയുർവേദവും അലോപ്പതിയും ഇല്ലാതെ ജീവിക്കാൻ നമുക്ക് സാധിക്കുകയില്ല പക്ഷേ, എങ്ങനെയാണ് എല്ലാവർക്കും ഇതേക്കുറിച്ച് അത്യാവശ്യം വേണ്ട അറിവ് നൽക്കുക? അതിനുപറ്റിയ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസരീതി ഒരു ചികിത്സാരീതി എങ്ങനെ ആവിഷ്ക്കരിക്കാം? നമുക്ക് ഉറക്കെ ചിന്തിക്കാനുള്ള വിഷയങ്ങളാണ് ഇവയൊക്കെ. ●

ആരോഗ്യരംഗത്തെ നൈതികാപചയം

ഡോ. ബി. ഇക്ബാൽ

ദൈവം ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിച്ച ജോലി മനുഷ്യനെ ഏല്പിച്ചതാണ് വൈദ്യവൃത്തി.

ആരാധ്യനായ എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ സഹധർമ്മിണി ശ്രീമതി ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി വാരസ്യാർ, ബഹുമാനപ്പെട്ട വിഷ്ണു നാരായണൻ നമ്പൂതിരി, പ്രിയമുള്ള വരെ. വളരെയേറെ സന്തോഷത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ വർഷത്തെ എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ അനുസ്മരണ

പ്രഭാഷണത്തിനായിട്ട് ഞാനെത്തിയിട്ടുള്ളത്. കാരണം ഇവിടെ തിരഞ്ഞെടുത്ത വിഷയത്തിനോടുള്ള താല്പര്യം, എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം നടത്താൻ എന്നെ ക്ഷണിച്ചതിലുള്ള നിസ്സീമമായ സന്തോഷവും. സംഘാടകരോട് നന്ദി പറയുകയാണ് ഞാൻ. എൻ.വി.യെപ്പോലുള്ള ഒരു മഹാമനീഷിയുടെ പേരിലുള്ള ഒരനുസ്മരണപ്രഭാഷണം നടത്താനെനിക്കെത്ര അർഹതയുണ്ടെന്ന കാര്യത്തിൽ എനിക്കു സംശയമുണ്ട്. എൻ.വി.യുടെ സാഹിത്യസംഭാവനകളെ സംബന്ധിച്ച് ഞാനൊന്നും പറയുന്നില്ല. ബഹുമുഖ വ്യക്തിത്വം എന്ന വിശേഷണം അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ യോജിച്ച വ്യക്തിയാണ് എൻ.വി. എനിക്കദ്ദേഹവുമായുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് രണ്ടു മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ പറയാം. എൻ.വി.യെ ഞാനാദ്യം പരിചയപ്പെടുന്നത് നേരിട്ടല്ല, 1965 തൊട്ട് 71 വരെ തിരുവനന്തപുരം മെഡിക്കൽകോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന കാലം. എൻ.വി. 1968ലാണെന്നു തോന്നുന്നു ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ടിന്റെ ഡയറക്ടറായിട്ട് ചുമതലയേറ്റത്. അന്ന് കോളേജിൽ നിന്നു വന്നാൽ സാധാരണ ഞാൻ ചെയ്തിരുന്നത് വി.ജെ.ടി ഹാളിൽ പോയി അവിടെ നടക്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങൾ കേൾക്കുകയായിരുന്നു. പ്രസംഗിക്കാൻ എനിക്കു പേടിയാണ്. ശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളായാൽ കുറേകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണമല്ലോ. അതിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രസംഗവും, എഴുത്തുമൊക്കെ തുടങ്ങിയെന്നേയുള്ളു. V.J.T ഹാളിൽ പോയി പ്രസംഗം കേൾക്കുക, അതിനുശേഷം യൂണിവേർസിറ്റി ലൈബ്രറിയിൽ പോയി വായിക്കുക ഇതായിരുന്നു അന്നത്തെ രീതി. അന്ന് രണ്ടു പേരുടെ പ്രസംഗമാണെന്നെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. രണ്ടു തരത്തിലുള്ള പ്രസംഗം. തികച്ചും വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ആ പ്രസംഗങ്ങൾ എനിക്കു ഹരമായിരുന്നു.ഒന്ന് കെ. ബാലകൃഷ്ണന്റെ പ്രസംഗം. പിന്നെ, എൻ.വി.യുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ. എൻ.വി. സാധാരണ അർത്ഥത്തിൽ കേൾവിക്കാരെ വളരെ ആകർഷിക്കുന്ന രീതിയിൽ പ്രസംഗിക്കുന്ന ആളല്ല. പക്ഷേ ഇത്രയധികം വസ്തുതകൾ, പുതിയ ആശയങ്ങൾ ഏതാണ്ടൊരു വിജ്ഞാന കോശ രീതിയിൽ പ്രസംഗിക്കുന്ന ഒരു പ്രഭാഷകൻ മലയാളത്തിലുണ്ടോ എന്ന് ഇപ്പോഴും എനിക്കു സംശയമാണ്. എൻ.വി.യുടെ പ്രസംഗമുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ ഒരു നോട്ടുബുക്കുമെടുത്തു പോയി എഴുതിയെടുക്കുകയാണ് പതിവ്. കാരണം നിരവധി പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചാൽ നമുക്കു കിട്ടാത്തതും നമ്മൾ മുൻപ് ചിന്തിക്കാത്തതുമായ കാര്യങ്ങളായിരിക്കും എൻ.വി. അവിടെ പറയുക. ഇന്നത്തെ പ്രാസംഗികരുടെ ഒരു പ്രത്യേകത, അവർ എന്താണ് പറയാൻ പോകുന്നത് എന്ന് സദസ്സിലിരിക്കുന്നവർക്ക് മുൻകൂട്ടി അറിയാൻ കഴിയും. അതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ

പ്രശ്നവുമായി. എൻ.വി. അങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. അന്ന് അദ്ദേഹം പ്രസംഗിച്ചിരുന്ന പലകാര്യങ്ങളും പിന്നിട് കുങ്കുമത്തിലും പ്രതിവാര ചിന്തകളിലുമൊക്കെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ട്രാൻസ് സൈബീരിയൻ ഗ്യാസ് ലൈൻ മുതൽ ജൈവസാങ്കേതിക വിദ്യയെക്കുറിച്ചുവരെ എഴുതി. റെയ്ഞ്ച് അങ്ങനെയാണ്. അതാണെന്റെ ആദ്യത്തെ ബന്ധം. രണ്ടാമത് എൻ.വി. പരമേശ്വരനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട്, പരിഷത്തിലൊക്കെ വന്നപ്പോഴാണ്. പരിഷത്തുമായിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. പരിഷത്തിന്റെ സ്ഥാപന സമ്മേളനത്തിൽ അദ്ദേഹം പങ്കെടുത്തിരുന്നു, 1962ൽ തന്നെ. 65ൽ P.T.B. പരിഷത്തിന്റെ ജനറൽ സെക്രട്ടറിയായിരുന്നപ്പോൾ ട്രഷറർ ആയിരുന്നത് എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരായിരുന്നു. എനിക്ക് മറ്റൊരു ബന്ധംകൂടിയുണ്ടെന്നു പറയാം. തുടക്കത്തിൽ അദ്ദേഹം ശാസ്ത്രഗതിയുടെ എഡിറ്ററായിരുന്നു. ഞാനും അതിന്റെ എഡിറ്ററായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഞാനിന്ന് കേരള യൂനിവേഴ്സിറ്റിയുടെ വൈസ് ചാൻസ്ലർ ആണ്. കേരളസർവ്വകലാശാലയുമായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധം പറയാതിരിക്കാൻ വയ്യ. അദ്ദേഹം സർവ്വകലാശാലയിലെ സെനറ്റംഗമായിരുന്നു. സെനറ്റിലദ്ദേഹം നടത്തിയിരുന്ന പ്രഭാഷണങ്ങൾ വളരെ പ്രസിദ്ധമാണ്. ഇന്നത്തെ സെനറ്റില് അങ്ങനെയുള്ള പ്രഭാഷണങ്ങൾ പോകട്ടെ, വിദ്യാഭ്യാസം സംബന്ധിച്ച ചർച്ചകളേ ഇല്ല. തലേദിവസം P.T.B.യുടെ വീട്ടിൽ വന്ന് പിറ്റേദിവസം പ്രസംഗിക്കാൻ പോകുന്ന കാര്യങ്ങളൊക്കെ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിക്കും. അദ്ദേഹം അന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, യൂനിവേഴ്സിറ്റിയിൽ കറസ്പോണ്ടൻസ് കോഴ്സ് ആരംഭിക്കണമെന്ന്. വിദൂര വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് പ്രത്യേക താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാർവത്രികവൽകരണം, എല്ലാവർക്കും ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന ആശയം ഇന്ന് എല്ലാവരും അംഗീകരിക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ ഔപചാരിക വിദ്യാഭ്യാസം നേടേണ്ട 17 വയസ്സു മുതൽ 21 വയസ്സുവരെ പ്രായമുള്ളവരിൽ 7.5% മാത്രം ആണ് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു പോകുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ശരാശരിയേക്കാൾ 1% കൂടുതൽ അതാണ് വിദൂരവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാധ്യത. കറസ്പോൺണ്ടൻസ് കോഴ്സ് തുടങ്ങണമെന്ന്, അനുവദിക്കണമെന്ന് ആദ്യമായി സെനറ്റിൽ പ്രമേയം അവതരിപ്പിക്കുന്നത് എൻ.വി.യാണ്. യൂനിവേഴ്സിറ്റിയിൽ കറസ്പോണ്ടൻസ് കോഴ്സ് വിഭാഗത്തിൽ അധ്യാപകനായ എന്റെ അനുജന് അതറിയില്ലായിരുന്നു. കണ്ണൂർ വൈസ് ചാൻസ്ലർ ഡോ. രാജനോട് ആ വിവരം ഇന്നലെ ഞാൻ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിനും ആ വിവരം അറിയില്ല. രാജനും അവിടെ ജോലി ചെയ്ത ആളാണ്. പിന്നീട് ബോധനഭാഷ മലയാളമാക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞ് അക്കാഡമിക് കൗൺസിൽ നടക്കുമ്പോൾ

അദ്ദേഹം ഒരു പ്രകടനം നടത്തി, കേരള സർവ്വകലാശാലക്കു മുമ്പിൽ. ഇന്നു നടക്കുന്ന പ്രകടനങ്ങളൊന്നും അക്കാഡമിക് കാര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയല്ല. ഞാൻ, സർവ്വകലാശാലയിൽ വന്നതിനുശേഷം നടന്ന പ്രകടനങ്ങളെപ്പറ്റിയൊക്കെ എഴുതിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒന്നുകിൽ പരീക്ഷ മാറ്റിവെക്കാൻ അല്ലെങ്കിൽ കൃത്രിമമായിട്ട് അവിടെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു വിവാദത്തിനു വേണ്ടി. അന്ന് സർവ്വകലാശാലയിലദ്ദേഹം സസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസ കമ്മിറ്റിയിൽ അംഗമായിരുന്നു. ലിംഗ്വിസ്റ്റിക്, ഭാഷാശാസ്ത്ര വിഭാഗത്തിലദ്ദേഹം ഒരനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം നടത്തി. “സംസ്കൃത വ്യാകരണത്തിന് കേരള പാണിനിയുടെ സംഭാവന” എന്ന പേരിലുള്ള പുസ്തകമായി വന്നത് അന്ന് അദ്ദേഹം നടത്തിയ അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണമാണ്. അങ്ങനെ കേരള സർവ്വകലാശാലയുമായിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്നൊരു ബന്ധമുണ്ട്.

1989 ൽ ഒക്ടോബർ 12-ാം തിയ്യതി അദ്ദേഹം നിര്യാതനായ ദിവസം അന്ത്യോപചാരം അർപ്പിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കു കിട്ടി. ഞാനന്ന് കോഴിക്കോട് മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ ജോലി നോക്കുകയാണ് അന്ന് പോയ ആ വീടിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹധർമ്മിണിയോട് ചോദിക്കുകയായിരുന്നു. അത് കോഴിക്കോട്ടെ കടൽതീരത്തിനടുത്താണ്. എൻ.വി.യുടെ വീട്ടിൽ അന്ന് ഇരുന്നപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നി അതിനുമുമ്പിൽ പരന്നുകിടക്കുന്ന കടൽപോലെയുള്ള വിജ്ഞാനസാഗരത്തിൽ നിന്ന് തന്റെ കൊച്ചു കൈകൾകൊണ്ട് വാരിയെടുക്കാവുന്ന വിജ്ഞാനം കേരളീയർക്ക് വളരെ സമൃദ്ധമായി കോരിക്കൊടുത്ത ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവന. അദ്ദേഹത്തിന്റേ പേരിലുള്ള പ്രഭാഷണം നടത്താൻ സന്തോഷമുണ്ട്.

അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു വൈദ്യബന്ധവുമുണ്ട്. ഈ വിഷയങ്ങളില അദ്ദേഹത്തിന് താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നെനിക്കറിയാം. നാലാം ക്ലാസുവരെ പഠിച്ച് പിന്നീടദ്ദേഹം രാജകുടുംബത്തിൽ നിന്നു കിട്ടിയ ഒരു സ്കോളർഷിപ്പു കൊണ്ടൊക്കെയാണ് തുടർന്നു പഠിച്ചതെന്ന് കേട്ടിട്ടുണ്ട്.അതുകിട്ടിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ താനൊരു വൈദ്യനാകുമായിരുന്നു എന്ന്, അദ്ദേഹം കോഴിക്കോട് യൂനിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ഡോക്ടറേറ്റ് സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് നടത്തിയ പ്രഭാഷണത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്.

ഇവിടെ ഈ വിഷയം ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്നതിൽ വലിയ സന്തോഷമുണ്ട്. കാരണം വൈദ്യരംഗത്തെ നൈതിക അപചയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചില പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ ചർച്ച നടക്കാറുണ്ടെങ്കിലും വൈദ്യലോകത്തിനുള്ളിൽ ഈ ചർച്ച തീരെ നടന്നിട്ടില്ലെന്നു പറയാം.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങളേക്കുറിച്ച് വൈദ്യപാഠ്യ പദ്ധതിയിൽത്തന്നെ വേണ്ടത്ര ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, ഇങ്ങനെയൊരു ചർച്ചക്ക് വലിയൊരു പ്രാധാന്യമുണ്ട്. എല്ലാ മേഖലയിലും ഈ നൈതിക അപചയം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാണ്. സംശയമൊന്നുമില്ല. മാത്രമല്ല വൈദ്യമേഖലയിലെ മാത്രം നൈതിക അപചയത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുന്നത് ശരിയുമല്ല. മൊത്തത്തിൽ സമൂഹത്തിൽ നടക്കുന്ന നൈതികമായ മുന്നോട്ടോ പുറകോട്ടോ ഉള്ള പോക്കിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ്, സാമൂഹികജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായ ആരോഗ്യമേഖലയിൽ ഇതൊക്കെ നടക്കുക. എങ്കിലും വൈദ്യവൃത്തിക്കൊരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. അത് പറയാതെ വയ്യ. ഒന്ന് പ്രത്യേകിച്ചും ഡോക്ടറും രോഗിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം. ഏറ്റവും പരിപാവനമായ ബന്ധങ്ങളിലൊന്നാണത്. വൈദ്യവൃത്തിക്കുതന്നെ അതിന്റേതായ പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. രോഗം എന്നു പറയുന്നത് അടിയന്തര സ്വഭാവമുള്ളതാണ്. അതിന് ഒത്തിരി പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. വൈദ്യലോകത്തെ നൈതികത ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടാനുള്ള കാരണം അതാണ്. രോഗബാധ, ഒരടിയന്തിര പ്രശ്നം ആയി വരുമ്പോളാണ് നമ്മൾ ഡോക്ടറെ കാണുക. ഇവിടെ, ഡോക്ടർ-രോഗി ബന്ധത്തിനകത്ത് ഒരസംതുലിതാവസ്ഥയുണ്ട്. രോഗം വരുമ്പോൾ എത്ര വലിയവരായാലും അവർ ദുർബ്ബലരാവുന്നു- ഡോക്ടരുടെ മുൻപിൽ വിശേഷിച്ചും. വളരെ പ്രശസ്തരായ കുറച്ചു വ്യക്തികളേയെങ്കിലും എനിക്കു ചികിത്സിക്കാൻ അവസരം കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. വളരെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു മുഖമാണ് ഒരു രോഗി എന്ന നിലയിൽ അവരിൽ കാണാൻ കഴിയുക. ഇവിടെ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും വലിയ അന്തരമുണ്ട്. എന്റെ ഒരു പ്രശ്നത്തിനു വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ഡോക്ടറെ കാണുന്നത്. പക്ഷേ, എന്റെ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് എനിക്കറിയാൻ വയ്യ. അത് അറിയാവുന്ന ഒരാളാണ് ഡോക്ടർ. അതാണ് വ്യത്യാസം. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഈ അന്തരമുണ്ട്. ഇവിടെ, സ്വീകർത്താവല്ല. ദാതാവാണ് സ്വീകർത്താവിന്റെ കാര്യങ്ങൾ തീരുമാനിക്കുന്നത്. ഞാൻ മരുന്നു കഴിക്കണോ വേണ്ടയോ, സ്കാനിങ്ങ് വേണമോ വേണ്ടയോ, സ്കാൻ ചെയ്യണമെങ്കിൽത്തന്നെ ഏത് സ്കാൻ സെന്ററിൽ നിന്നു വേണം എന്നൊക്കെ തീരുമാനിക്കേണ്ടത് ഡോക്ടറാണ്. രോഗിക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള അധികാരമില്ല. ഇതുകൊണ്ടൊക്കെ അതിൽ, യജമാന-അടിമസ്വഭാവമായി മാറാവുന്ന ഒരു ഘടകമുണ്ട്. അതാണ് അതിന്റെ പ്രത്യേകത. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഡോക്ടർ- രോഗി ബന്ധത്തിന് വളരെ കൃത്യമായ ധാർമ്മിക അടിത്തറ എല്ലാവൈദ്യശാസ്ത്ര ശാഖയും അനുശാസിക്കുന്നു. ആധുനികവൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലും, ആയുർവേദത്തിലും എല്ലാം ഇത് ഉണ്ട്. മറ്റേതുതൊഴിലിൽ നിന്നും

വ്യത്യസ്തമായിട്ട്, ഈ തൊഴിലിനൊരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഏതു മേഖലയിലും മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടിയാണ് ഒക്കെ ചെയ്യുന്നത്. ലാബററ്ററിയിൽ ഒരു പുതിയ ഔഷധം കണ്ടു പിടിക്കുന്നത്, മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടിയാണ്. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകത ആർക്കുവേണ്ടിയിട്ടാണോ ചെയ്യുന്നത് അവരുമായി നേരിട്ടാണ് ഇടപെടുന്നത്. മറ്റൊക്കെ അബ്സ്ട്രാക്റ്റ് (abstract) ആണ്. മനുഷ്യരാശിക്കു മൊത്തം വേണ്ടിയുള്ള സേവനം. ആൽബർട്ട് ഐൻസ്റ്റീൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ $E=mc^2$ കൊണ്ട് പ്രയോജനപ്പെട്ട ഒരു മനുഷ്യനെപ്പോലും കാണണമെന്നില്ല. പക്ഷേ ഞാൻ ചികിത്സിക്കുന്ന രോഗിയുമായിട്ട് ദിവസം നേരിട്ടു കാണുകയല്ല, ശാരീരികമായിത്തന്നെ ബന്ധപ്പെട്ടേ പറ്റൂ. അവരുടെ ശരീരത്തിനുള്ളിലേക്കുകടക്കുക തന്നെ ചെയ്യുന്നു. ഒരു സർജൻ എന്ന നിലയിൽ, രോഗിയുടെ ശരീരത്തിലേയ്ക്കുള്ള കടന്നുകയറ്റം തന്നെയാണ്. ആ രീതിയിലൊരു ബന്ധമുണ്ട് ഡോക്ടറും രോഗിയും തമ്മിൽ. മറ്റൊരു ശാസ്ത്രകാരനും അത്തരത്തിലൊരു ബന്ധത്തിന്റെ ആവശ്യം വരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഡോക്ടറിൽ നിന്ന് വലിയ പ്രതീക്ഷയുമുണ്ട്. അങ്ങേയറ്റം മനുഷ്യസ്നേഹിയായിരിക്കണം, സഹിഷ്ണുത ഉള്ള ആളായിരിക്കണം, ത്യാഗമനോഭാവമുള്ള ആളായിരിക്കണം ഒരു ഡോക്ടർ. ഇതെല്ലാം ഉള്ള എല്ലാ നന്മകളുടേയും മൂർത്തിമത് ഭാവമായിട്ടാണ് രോഗി, ഡോക്ടറെ കാണുന്നത്. ആയേ പറ്റൂ, ഒരു ഡോക്ടർ. അതാണീ തൊഴിലിന്റെ ഒരു വെല്ലുവിളി. ഞാൻ സാധാരണ അർത്ഥത്തിൽ ഒരു വിശ്വാസിയല്ലെങ്കിലും എനിക്ക് വേറെ ഒരു വാക്കും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല ദൈവീകമായ ഒരു തൊഴിൽ തന്നെയാണിത്. കാരണം ദൈവത്തിൽ നമ്മൾ കാണുന്നത്, ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നത്, മനുഷ്യൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന എല്ലാ നന്മകളുടേയും ഒരു സമവായരൂപമാണ്. എനിക്കു ചിലപ്പോൾ തോന്നിയിട്ടുണ്ട് ദൈവം ചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിച്ച ജോലി മനുഷ്യനെ ഏല്പിച്ചതാണ് വൈദ്യവൃത്തി. സത്യത്തിൽ ഈ പറഞ്ഞ ഗുണങ്ങളെല്ലാം ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനിൽ കാണാൻ പ്രയാസമാണ്. സാധാരണയായി, ഒരുപജീവനമാർഗ്ഗമായിട്ടാണ് മനുഷ്യൻ തൊഴിൽ സ്വീകരിക്കുന്നത്. അത്തരത്തിലൊരു തൊഴിലായതുകൊണ്ട് തന്നെ ഈ തൊഴിലിന്റെ അടിസ്ഥാനം വളരെ കൃത്യമായി നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഡോക്ടർമാർ പ്രിസ്ക്രിപ്ഷൻ എഴുതുമ്പോൾ Rx എന്ന് എഴുതുന്നതിനെപ്പറ്റി ശ്രീ. വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പൂതിരി സൂചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ എഴുതാറുണ്ടോ എന്നറിയില്ല. അതിനർത്ഥം Thou Take - നിങ്ങളിത് സ്വീകരിക്കണം എന്നാണ്. എന്നാൽ സത്യത്തിലതല്ല അതിന്റെ അർത്ഥം. ആ ചിഹ്നം വരുന്നതു എങ്ങനെയാണെന്നോ? ആദ്യകാലത്ത്

ഡോക്ടർമാർ ചെയ്തിരുന്നത്, അവിടെ ഒരു ചിത്രം വരക്കുകയാണ്. ഹൊറേസ് എന്നു പറയുന്ന ഗ്രീക്ക് ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണാണ് അത്. Eye of Horace ആണ് അത്. അത് മാറി മാറി RX ആയതാണ്. ഹൊറേസിന്റെ കണ്ണെന്തിനാണ് വരക്കുന്നത്? നിങ്ങളൊരു രോഗിക്ക് രോഗപ്രതിവിധി നിശ്ചയിക്കുമ്പോൾ അത് ദൈവങ്ങൾ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും എന്നാണ് ഹൊറേസിന്റെ കണ്ണിന്നർഥം. The Gods are watching you. അത് പിന്നെ മാറി മാറി RX എന്നായി. അത് നമ്മൾ തർജ്ജമ ചെയ്ത് Thou Take എന്ന് പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ ഹൊറേസിന്റെ കണ്ണുകൾ നിങ്ങളെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

അടുത്തകാലത്ത് ഇതിലെ ധാർമികത ചർച്ചചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയതിന് ചില കാരണങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന്. പൊതുവെ ഡോക്ടർമാരും രോഗികളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വളരെ വഷളായിവരുന്നു. ആശുപത്രി ആക്രമണം പോലും നടക്കുന്നു. വൈദ്യശാസ്ത്ര ചരിത്രത്തിൽ നടക്കാത്ത സംഭവം. തിരുവനന്തപുരം മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ ജൂനിയർ ഡോക്ടർമാർ ഒരു രോഗിയെ കൈകാര്യം ചെയ്ത ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. റീജിയനൽ കാൻസർ സെന്ററിലെ ഔഷധ പരീക്ഷണവും അതിലടങ്ങിയ നൈതിക പ്രശ്നങ്ങളും ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടു. കോഴിക്കോട്ടെ വൃക്ക വ്യാപാരവും, ഡോക്ടർമാരുമായി ബന്ധപ്പെട്ടകാര്യം തന്നെയാണല്ലോ. പിന്നെ, പൊതുവെ, ഔഷധകമ്പനികളുമായിട്ട് ഡോക്ടർമാർക്കുള്ള അവിഹിതബന്ധം. സ്കാനിന്റെ കാര്യം എടുക്കുക. സ്കാൻ അനാവശ്യമായി എഴുതികൊടുക്കുന്നു. അതിൽനിന്ന് കമ്മീഷൻ പറ്റുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒത്തിരിപ്രശ്നങ്ങൾ കേരളത്തിൽ സമീപകാലത്ത് ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ആരോഗ്യമേഖലയിലെ നൈതികാപചയം എന്ന വിഷയത്തിനൊരു കാലിക പ്രസക്തിയുണ്ട്.

സാർവ്വദേശീയ രംഗത്ത്, ഈ നൈതികപ്രശ്നം ഏറ്റവും ശക്തമായിവന്നത് രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം നാസിജർമ്മനിയിൽ, മനുഷ്യാവകാശ ലംഘനത്തെക്കുറിച്ചും ക്രൂരതയെക്കുറിച്ചും നടന്ന പ്രസിദ്ധമായ ന്യൂറൻബർഗ് വിചാരണക്കാലത്താണ്. ന്യൂറൻബർഗ് വിചാരണ 1946ലായിരുന്നു. 96ൽ 50 വർഷം പൂർത്തിയാക്കിയപ്പോൾ ബ്രിട്ടീഷ് മെഡിക്കൽ ജേർണൽ ഒരു പ്രത്യേക പതിപ്പുതന്നെ ഇറക്കി. അന്നത്തെ കോൺസൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പിൽ നടന്ന 1930 തൊട്ട് 40 വരെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ എല്ലാവർക്കുമറിയാം. അന്ന് നാസിജർമ്മനിയിലെ ഏറ്റവും വലിയ മനുഷ്യാവകാശ ലംഘനങ്ങളിലൊന്ന് വൈദ്യമേഖലയിൽ നടന്ന അതിക്രമമാണ്. ഒട്ടനവധി ജനങ്ങളുടെ മേൽ പ്രത്യേകിച്ച് ജൂതന്മാരുടെമേൽ പലതരത്തിലുള്ള ഔഷധങ്ങൾ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. അവരുടെ വിവിധ അവയവങ്ങളിൽ പലതരത്തിലുള്ള പരീക്ഷണങ്ങൾ ആർമി കോൺസെൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പിൽ ഡോക്ടർമാർ നടത്തി. ഞങ്ങളുടെ തന്നെ ന്യൂറോസർജറിയിലെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരറ്റ്ലസ് ഉണ്ട്. ഷാൽട്ടർ ബ്രാൻഡിന്റെ അറ്റ്ലറ്റ്ലസ് എന്നു പറയും. തലച്ചോറിന്റെ പലതലങ്ങളും മുറിച്ച് ഓരോ തലത്തിലുമുള്ള അതിന്റെ ശരീരശാസ്ത്രം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ഒരു അറ്റ്ലസ്സാണ് ഷാൽട്ടർ ബ്രാൻഡ്. ആ അറ്റ്ലസ് വെച്ചാണ് സ്റ്റിയോട്രാകിക് സർജറി അന്നു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നത്. ജൂതന്മാരെ കൊന്ന് അവരുടെ തലച്ചോറെടുത്ത് ഓരോ തലത്തെക്കുറിച്ചും പഠിച്ചതാണ്. എനിക്കുപേടിയാണ് ഈ അറ്റ്ലസ്സ് തൊടാൻ. കാരണം ഒത്തിരി പേരെ കൊന്നിട്ടാണ് ആ അറ്റ്ലസ് ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്. അങ്ങനെകൊന്നിട്ടാണെങ്കിലും മനുഷ്യരാശിക്ക് വേണ്ടിയാണല്ലോ അതിനാൽ തെറ്റില്ല എന്നു വാദിച്ച ചില ഡോക്ടർമാരും ഉണ്ട്. 23 ഡോക്ടർമാരെയാണ് അന്നു വിചാരണക്ക് വിധേയരാക്കിയത്. വൈദ്യലോകത്തെ ആകെ ഞെട്ടിച്ച ഒരു സംഭവമായിരുന്നു അത്. ന്യൂറൻബർഗ് ട്രയൽ. അതിൽ 15 പേർ കുറ്റക്കാരാണെന്നു കണ്ടെത്തി. 7 പേരെ മരണശിക്ഷക്കും 8പേരെ പല കാലഘട്ടത്തിലുള്ള തടവു ശിക്ഷക്കും വിധിച്ചു. ആയിരക്കണക്കിലുള്ള ആളുകളെയാണ് പല പല പരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വേണ്ടി കൊല ചെയ്തത്.

പക്ഷേ നാസി ജർമ്മനിയിൽ മാത്രമല്ല അത് നടന്നത് ഏകാധിപത്യഭരണ കൂടങ്ങളുള്ള പല രാജ്യങ്ങളിലും ഇത് നടന്നിട്ടുണ്ട് വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ, പരിപാവനമാത്രമായ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ ഭരണകൂടതാല്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി മനുഷ്യരാശിക്കെതിരായിട്ട് ഉപയോഗിച്ച മനുഷ്യരുണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നർഥം. സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ തന്നെ സ്റ്റാലിന്റെ ഭരണകാലത്ത് അന്നത്തെ ഗവർമ്മേണ്ടുമായി അഭിപ്രായഭിന്നതയുള്ള ആളുകളെ മാനസിക രോഗികളെന്ന് മുദ്രകുത്തി ജയിലിലടച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനുള്ള രേഖകളുണ്ട്. ഹിറ്റ്ലറോടൊപ്പം സ്റ്റാലിനും ആ തെറ്റു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇനി എത്രയും ജനാധിപത്യം ഉണ്ടെന്നു പറയുന്ന അമേരിക്കയിൽപോലും, 46 തൊട്ട് 74 വരെ ഏതാണ്ട് 28 വർഷം അണുവികിരണം മനുഷ്യശരീരത്തിലുണ്ടാക്കുന്ന മാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് മനുഷ്യരറിയാതെ, അവരുടെ സമ്മതം കൂടാതെ പരീക്ഷണങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ നമ്മൾ ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യുന്ന ഈ കാര്യങ്ങൾ വളരെ നിസ്സാരമാണ്.

ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിൽ വർണ്ണവിവേചനക്കാലത്ത്, ആ വർണ്ണവിവേചനം നടപ്പിലാക്കുന്ന ഗവർമ്മേണ്ടിനോടൊപ്പം നിന്നുകൊണ്ട് ഡോക്ടർമാർ നടത്തിയ പരീക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇന്ന് തെളിവുണ്ട്. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായിട്ട് നൂറംബർഗിൽ തന്നെ ഒരു കോഡ് ഓഫ്

കോൺഡക്ട് ഉണ്ടാക്കി. പ്രത്യേകിച്ചും പരീക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ്. അതിനെത്തുടർന്ന് 1964ലാണ് ഹങ്കറിയിലെ ഹെൽഡിങ്കിയിൽവെച്ച്, ഹെൽസിങ്കി പ്രഖ്യാപനം. ഹെൽസിങ്കി പ്രഖ്യാപനത്തിൽ, ഔഷധപരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തുമ്പോൾ അനുസരിക്കേണ്ട മാനദണ്ഡങ്ങൾ നിർണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. 2000 -ാമാണ്ടിൽ അതു പുതുക്കി. R.C.C.യിൽ നടന്ന ഔഷധപരീക്ഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഹെൽസിങ്കി പ്രഖ്യാപനം വളരെ വിപുലമായ രീതിയിൽ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതായിരുന്നു. അത് വേണ്ടത്ര ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടില്ല.

ഇന്ന് വളരെ റെഗുലേറ്റഡ് ആയ പ്രൊഫഷനാണ് വൈദ്യശാസ്ത്രം. വികസിതരാജ്യങ്ങളിൽ വളരെയധികം നിയമങ്ങളുണ്ട്. ആ നിയമങ്ങളനുസരിച്ച് പെരുമാറിയേ പറ്റൂ. ആ നിയമങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടാക്കുന്നതു ലോകവൈദ്യശാസ്ത്രസംഘടന (world Medical Association) ആണ്. അതിലേറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു നിയമമാണ് ജനീവനിയമം എന്നു പറയുന്നത്. ഹിപ്പോക്രാറ്റിന്റെ പ്രതിജ്ഞ എടുത്തിട്ടാണ് ഡോക്ടർമാർ ചികിത്സ ആരംഭിക്കുന്നതെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാം. അത് നാലുതവണ പരിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ Universal declaration of human rights മനുഷ്യാവകാശത്തെക്കുറിച്ചു തന്നെയുള്ള സാർവ്വദേശീയ പ്രഖ്യാപനം. Declaration of the rights of patients, International code of Medical ethics എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ട് ഏതാണ്ട് 250 ഓളം ഓരോരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഡോക്ടർമാർ, ധാർമ്മികമായി പെരുമാറേണ്ടരീതികളെക്കുറിച്ച് കൃത്യമായ റെഗുലേഷൻസ് ഈ രാജ്യങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഡോക്ടർമാർ കമ്പ്യൂട്ടർ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയാണെന്നുപോലും കൃത്യമായി നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല.

പക്ഷേ ഇതിന്റെയെല്ലാം അടിത്തറയായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ചില പൊതു നിയമങ്ങളുണ്ട്. എന്താണ് ആ നിയമം? ഒന്ന് നിങ്ങൾ ചോദിക്കുകയാണ്, എന്താണ് വൈദ്യലോകത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം? അതിനകത്ത് ഒത്തിരി പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്. അത്ര എളുപ്പമല്ല. ധാർമ്മിക അപചയത്തെപ്പറ്റിയാണ് പറയേണ്ടത്. പക്ഷേ ചില ധാർമ്മിക പ്രതിസന്ധികളും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിനുണ്ട്. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം, പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ ഒന്ന് ജീവൻ രക്ഷിക്കുക രണ്ടാമതായിട്ട് വേദന ശമിപ്പിക്കുക. ഇത് വളരെ നിസ്സാരമായിട്ടാണ് പലർക്കും തോന്നുക. ഞങ്ങൾ വേദന അവഗണിക്കുകയാണ് പലപ്പോഴും ചെയ്യുന്നത്. ഓപ്പറേഷന് മുമ്പ് ഒരു വേദനയുണ്ടെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ പറയും ഓപ്പറേഷൻ കഴിഞ്ഞാൽ അതു മാറിക്കൊള്ളും. ഓപ്പറേഷൻ കഴിഞ്ഞു വേദനയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ പറയും ഓപ്പറേഷൻ കഴിഞ്ഞാൽ കുറേ നാൾ വേദന കാണും

എന്ന്. അതാണ് വേദനയോടുള്ള സമീപനം. അതുകൊണ്ടാണ് Pain clinic ഒക്കെ പ്രത്യേകമായി വരുന്നത്. അത് വരേണ്ട കാര്യമില്ല. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിനകത്തുതന്നെ അതുവരേണ്ടതാണ്. മൂന്നാമതായിട്ട് അംഗവൈകല്യം (Disability) കുറക്കുകയെന്നതാണ്. ഒരു പക്ഷേ ഒരു രോഗം പൂർണ്ണമായിട്ടും ചികിത്സിച്ചു ഭേദമാക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരില്ല. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടുള്ള വൈകല്യങ്ങൾ കുറയ്ക്കാൻ കഴിയും. നാലാമതായിട്ട് ആയുസ്സ് നീട്ടിക്കൊടുക്കാം. ഈ നാല് ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ട് പൊതുവായിട്ട്. ഈ ലക്ഷ്യം സാക്ഷാൽക്കരിക്കണമെങ്കിൽ അതിന് ശാസ്ത്രവും വേണം; അതിനൊരു മാനുഷികമായ വശവും ഉണ്ട്. അത് ശാസ്ത്രവും കലയും ചേർന്നതാണ്. The Art Science and of medicine എന്ന്, സാഹിത്യവും വൈദ്യശാസ്ത്രവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പുസ്തകം ഞാൻ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യം ഡോക്ടർമാർ വായിക്കണം എന്ന അഭിപ്രായമാണ്, എനിക്ക്. ഏതുവൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലും സയിൻസും ആർട്ടും ഉണ്ട്. ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രവുമായാണ് ഞാൻ ബന്ധപ്പെടുന്നത്. ഡോക്ടർമാർക്ക് എല്ലാവർക്കും വേണ്ടതാണ് മനുഷ്യത്വം. ജീവകാരുണ്യപരമായ ഒരു സമീപനം. പിന്നെ വേണ്ടത് ജാഗ്രത. വിശ്വാസ്യതയും. ഡോക്ടർ -രോഗി ബന്ധം, വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. അതിനു പോറലേറ്റു കഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാം പോയി. കോഴിക്കോട് മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ വന്നപ്പോൾ എനിക്കനുഭവപ്പെട്ട ഒരു വ്യത്യാസമാണ്. തിരുവനന്തപുരത്ത് സർക്കാർ ഓഫീസിൽ ജോലിചെയ്യുന്ന ഒരാളും ഒരു ഡോക്ടറും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമല്ല മലബാറിലെ സാധാരണക്കാരനായ ഒരാളും ഡോക്ടറും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം. മൂന്നാമത്തേതാണ് നിസ്വാർത്ഥത. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ലോകത്തിൽ രണ്ട് പ്രൊഫഷൻസ് ഉണ്ട്, തിരിച്ച് യാതൊന്നും പ്രതീക്ഷിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായി. ഒന്ന് ഡോക്ടർമാർ രണ്ട് അദ്ധ്യാപകർ. യൂണിവേഴ്സിറ്റിക്ക് ടി.എ. ഒന്നും കൊടുക്കാൻ പറ്റാത്തതുകൊണ്ട് വൈസ് ചാർസ്ലർ പറയുന്നതാണെന്ന് ചില ആളുകൾ പറയാറുണ്ട്. തിരിച്ചൊന്നും പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ട. അപ്പോൾ അങ്ങനെ പ്രതിഫലമൊന്നും പ്രതീക്ഷിക്കരുത്. ധനം സമ്പാദിക്കാനാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ എത്രയോ തൊഴിലുകളുണ്ട്? നാലാമതായി ഒരു ധർമ്മനീതിയുടെ അടിസ്ഥാനമാണ്. ഇതിനെക്കുറിച്ച് ആയുർവേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എന്താണ് പറയുന്നതെന്നു, നോക്കി. ഏതാണ്ട് ഇതേ കാര്യങ്ങൾ തന്നെ, വേറൊരു രൂപത്തിലാണെന്നു മാത്രം. ഒന്ന് ധർമ്മപരോഭവൻ- ധർമ്മിഷ്ഠനായിരിക്കണം. ദക്ഷനായിരിക്കണം കർമ്മകുശലനായിരിക്കണം. അലോപ്പതി- ആയുർവേദ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങൾ പല കാലഘട്ടങ്ങളിൽ പല സംസ്കൃതിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതാണ്. എങ്കിലും

അതിന്റെ സാമ്യത നമ്മെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തും. മൈത്രി, രോഗികളോട് മിത്രഭാവത്തോടെ പെരുമാറണം. കാരുണ്യമാത്രേഷു. യുക്തരിൽ പ്രത്യേകിച്ച് രോഗികളിൽ കാരുണ്യമുള്ളവരായിരിക്കണം. അവരുടെ വേദനകളിൽ പങ്കാളികളാവണം അവരുടെ പ്രശ്നം ഡോക്ടറുടെയും പ്രശ്നമാകണം. എനിക്കേറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു കാര്യം സാധ്യാ സാധ്യ വിഭാജത. സാധ്യവും അസാധ്യവുമായ രോഗങ്ങളെ തിരിച്ച് അറിയാൻ കഴിയുന്ന ആളുമായിരിക്കണം, ഡോക്ടർ. നമ്മുടെ വൈദ്യശാസ്ത്ര ത്തിൽ പ്രധാനമായും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നം ആയുർവേ ദത്തിലും ഉണ്ട് ഹോമിയോക്കാരിലാണ് കൂടുതൽ എന്നാണെന്റെ അഭി പ്രായം. ഒരു വൈദ്യശാസ്ത്ര മൗലികവാദം ഇവിടെ വളർന്നു വരു ന്നുണ്ട്. എന്റെ ചികിത്സകൊണ്ട് എല്ലാ മാറ്റിത്തരാം. എന്ന ഒരു മൗലി കവാദം (ഫണ്ടമെന്റലിസം) വരുന്നുണ്ട്. ആയുർവേദം അതിനെതിരാണ് പറ്റുന്നതു ചികിത്സിക്കാം. പറ്റാത്തത് വയ്യ. ഇതുതന്നെയാണ് നാലുവി ഭാഗമായി വൈദ്യശാസ്ത്രം അലോപ്പതിയിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതും. ഇവ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളാണ്. ആദ്യഘട്ടത്തിൽ, ഹിപ്പോക്രാറ്റസിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ ഡോക്ടർ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ബെനവലന്റ് ഡിക്ടേ ക്ടർ എന്നായിരുന്നു സങ്കല്പം. ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞ പോലെ വിജ്ഞാ നത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അസന്തുലിതാവസ്ഥയുണ്ട്; അന്തരമുണ്ട്, (Information inequality) ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ തരമില്ല. എല്ലാ ആളു കൾക്കും വൈദ്യശാസ്ത്രം പഠിക്കാൻ പറ്റില്ലല്ലോ. ആരെങ്കിലും ഇതു പഠിച്ചേ പറ്റൂതാനും. അപ്പോൾ, വിശ്വാസത്തിലധിഷ്ഠിതമാണ്, ഡോക്ടർ-രോഗിബന്ധം. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ഡോക്ടറിൽ, വൈദ്യനിൽ രോഗി മുഴുവനുമായി വിശ്വസിക്കുക. രോഗിയുടെ താല്പര്യമെന്താണെന്ന് മുഴുവനായി മനസ്സിലാക്കി വൈദ്യർ ചികിത്സിക്കുക. ഇതായിരുന്നു ഹിപ്പോക്രാറ്റിന്റെ പാരമ്പര്യം. ഹിപ്പോക്രാറ്റിന്റെ ചിത്രം തന്നെ അങ്ങ നെയാണ്. രോഗി പൂർണ്ണമായിട്ടും വിശ്വസിക്കുന്നു. രോഗിയുടെ താല്പര്യം ഡോക്ടർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. കാലക്രമേണ അതുമാറി. പിന്നീട് ഇതിനേക്കുറിച്ച് തത്ത്വ ചിന്താപരമായ ഒരന്വേഷണം നടന്നു. ജീവൻരക്ഷിക്കുകയാണല്ലോ പ്രാഥമികമായ കടമ. അല്ലെങ്കിൽ അംഗ വൈകല്ല്യം കുറയ്ക്കുക. ഞാൻ പ്രവർത്തിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അംഗ വൈകല്യം കുറക്കുകയെന്നത് വളരെ വിഷമമാണ്. തലച്ചോറിന്റെ അക ത്തൊരുട്യൂമറായിട്ട് എന്റെ അടുത്ത് ഒരാൾ വന്നാൽ എന്നെ സംബ ന്ധിച്ചേടത്തോളം രണ്ടു ലക്ഷ്യമാണ് അയാളെ ചികിത്സിക്കുമ്പോൾ ഉള്ളത്. ട്യൂമറുള്ള രോഗി ഏതുനിമിഷവും മരിച്ചുപോകാം. തലച്ചോ റിലെ ട്യൂമർ നേത്രനാഡികളെ ബാധിക്കും. കാഴ്ചശക്തി നശിപ്പിക്കും. ഇന്ന് C.T. സ്കാനിങ്ങ് ഒക്കെ വന്നതുകൊണ്ട് മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ രോഗ

ങ്ങളൊക്കെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് കാഴ്ചശക്തി നശിച്ച തല ച്ചോറിൽ ട്യൂമറുള്ള രോഗികളെ കാണാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. 1986-ൽ ഞാൻ കോഴിക്കോട് മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ വന്നകാലത്ത് അത്തരം രോഗികളെ ധാരാളം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ലക്ഷ്യമെന്താണ്? ചികിത്സ യിൽ രോഗികളുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കുക, കാഴ്ച നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കുക. എന്റെ മുറിയിലേക്ക് നടന്നു വരുന്നൊരു രോഗി, സി.ടി. സ്കാനിൽ ഒരു ട്യൂമർ കാണുന്നു. ഞാനദ്ദേഹത്തെ ഓപ്പറേറ്റ് ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ മരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. അയാളുടെ കാഴ്ചശക്തി നശിക്കാം. ഓപ്പ റേഷന്റെ ഫലമായി ഒരു പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം തളർന്നു പോകാം. സംസാരശേഷി നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കാം. വൈദ്യശാ സ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷ്യം നേടാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരു ലക്ഷ്യം സംരക്ഷിക്കാൻ പറ്റാതെ വരാം. ഇതെല്ലാം കൂടി കണക്കിലെ ടുത്ത് തത്ത്വചിന്താ പരമായ ഒരന്വേഷണം നടക്കുകയുണ്ടായി. അവ സാനം നാലു നിയമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഇത് ക്രമീകരിക്കണം എന്ന് ഒരു വാദമുയർന്നു. അതിന്ന് "Four principles approach" എന്നാണ് പറയുക. ഇതൊക്കെ സമാന്തരമായി, ആയുർവേദത്തിലും കാണാം.

ഇവിടെ ഒരു പരാതി ഞാൻ പറയട്ടെ. പൊതുവെ പാശ്ചാത്യ നാടുകളെല്ലാം ഭൗതികവാദികളെന്നും പൗരസ്ത്യനാടുകളെല്ലാം ആത് മീയവാദികളെന്നുമാണ് പറയാറ്. നമ്മുടെ പാരമ്പരവൈദ്യശാസ്ത്രം (ട്രെഡീഷനൽ മെഡിസിൻ), പൗരസ്ത്യവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഒരു സംഭാ വനയാണ്. പക്ഷേ എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയ ഒരു കാര്യം പൗരസ്ത്യ നാടുകളിൽ, പാശ്ചാത്യനാടുകളെ അപേക്ഷിച്ച്, ഇത്തരം ധാർമികചർച്ച കൾ, താരതമ്യേന, കുറവാണ്. പാശ്ചാത്യനാടുകളിൽ പുറത്തിറങ്ങുന്ന പുസ്തകങ്ങളിലും ജർണലുകളിലും നടക്കുന്ന, ധാർമ്മിക ചർച്ചകൾ മാത്രമേ ഇന്ത്യയിൽ ഇറങ്ങുന്ന പുസ്തകങ്ങളിലും കാണാൻ കഴിയൂ. ആയുർവേദ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ധാർമ്മികകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറ ഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്താണെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണ് പൗരസ്ത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ധാർമ്മികതയെക്കുറിച്ച് പൗരസ്ത്യനാടുകളിൽ സൂക്ഷ്മമായ വിശകലനം നടക്കാതെ പോകു ന്നത്? ഡോ.രാമമൂർത്തിയും ടാലിനും എഡിറ്റുചെയ്തതാണ് ഞങ്ങ ളുടെ "ടെക്സ്റ്റ് ബുക്ക് ഓഫ് ന്യൂറോസർജറി". ഞങ്ങളുടെ ന്യൂറോ സർജറി കോൺഫറൻസിനു വന്നാൽ, രണ്ടു പേർ സംസ്കൃത ഗ്രന്ഥ ങ്ങളിൽ നിന്ന് ധാരാളം ഉദ്ധരിക്കും. ഡോ. സാംബശിവനും, ഡോ. രാമ മൂർത്തിയും. അവരിരിക്കെ, ഞാൻ ചോദ്യമുന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്, പലപ്പോഴും.

പക്ഷേ അവരുടെ ടെക്സ്റ്റു ബുക്കിൽ വൈദ്യശാസ്ത്ര ധാർമ്മികതയെക്കുറിച്ച് ഒരൊറ്റ അക്ഷരവുമില്ല. അതേസമയം ഏറ്റവും പുതുതായിട്ടിറങ്ങിയ പീഡിയാട്രിക് ന്യൂറോസർജറിയിൽ ഏഴു ചാപ്ടറാണ് കുട്ടികളിൽ ചികിത്സനടത്തുമ്പോൾ പാലിക്കേണ്ട ധാർമ്മികതയേക്കുറിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ളത്.

അതിരിക്കട്ടെ, ''ഫോർ പ്രിൻസിപിൾസ്അപ്രോച്ച്''ൽ ഒന്ന് 'ബെനിഫിസൻസ്' ആണ്. ഞാൻ കോഴിക്കോട് മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ വന്നപ്പോൾ ന്യൂറൊസർജറിക്ക് ഒരു പ്രത്യേക തീയേറ്റർ ഉണ്ടാക്കി. തീയേറ്ററിന്നു മുൻപിൽ തീയേറ്റർ ആരുടെ പേരിൽ (dedicated to) എന്ന് എഴുതണം. ന്യൂറോസർജറിയുടെ പിതാവ്, ആർ.ബി.കുഷിങ്ങ് ആണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിലാണ് തീയേറ്റർ. അതിന്റെതാഴെ ഞാൻ എഴുതി. "പ്രൈമം നോൺ നോസറം -First do no Harm- ഹിപ്പോക്രാറ്റ്സിന്റെ വാക്കുകളാണ്. ഒരു രോഗിയെ ചികിത്സിച്ചു ഭേദപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരില്ല. പക്ഷേ നിങ്ങളുടെ ചികിത്സവഴി പുതിയ പ്രശ്നങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാവരുത്. തിയേറ്ററിൽ കേറുമ്പോഴെല്ലാം ഓർക്കണം. നമ്മുടെ കൈകൊണ്ട് കുഴപ്പം വരരുത്. മൂന്നാമത്തെത്, എന്നാൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട, വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിത്തറയെന്നു പറയാവുന്നകാര്യം 'ഓട്ടോണമി ഓഫ് ദി പേഷ്യന്റ്' രോഗികൾക്കുള്ള സ്വയം നിർണ്ണയാവകാശം, അവരുടെ അറിവോടും സമ്മതത്തോടും കൂടി മാത്രമേ ചികിത്സിക്കാവൂ എന്നതാണ്. ഇതിനൊക്കെ പ്രായോഗികമായി ചില പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്. നാലാമത്തെത് തീരെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടാതെ പോകുന്ന ഒരു പ്രശ്നമാണ്. Social Justice സാമൂഹികനീതി, വൈദ്യശാസ്ത്രമേഖലയിലുള്ള സാമൂഹികനീതി വിഭവങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യനീതിയിലധിഷ്ഠിതമായ വിതരണത്തിലും ഡോക്ടർമാർ താല്പര്യം കാണിക്കണം. അതാണ് പ്രധാന കാര്യം. Fair allocation of medical resources. സങ്കീർണപ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാക്കാവുന്ന കാര്യങ്ങളാണിവയൊക്കെത്തന്നെ.

ഇവയിലൊരോന്നും വെവ്വേറെ പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. Auto money of the palients. ഓട്ടോണമിയെന്നു പറയുമ്പോൾ, പ്രശ്നമായി. നമുക്ക്, യഹോവസാക്ഷികളെ എടുക്കുക. രോഗി പറയുന്നതനുസരിച്ച് വേണം ചികിത്സവേണോ വേണ്ടയോ എന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ. ഞാനൊരുരോഗിയെ വിളിച്ചു പറയുന്നു: ഓപ്പറേഷൻ നടത്തിയില്ലെങ്കിൽ മരിച്ചുപോവാനാണ് സാധ്യത എന്ന്. എനിക്കു ചികിത്സവേണ്ട എന്ന് പറഞ്ഞു രോഗിക്കു പോവാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്.

Is there any option? എന്ന് രോഗി ചോദിക്കുന്നു.

"മരുന്നുതരാം. കഴിച്ചാൽ കുറച്ചുനാൾകൂടി ജീവിക്കാം".

"എന്നാൽ മരുന്നുമതി".

അതംഗീകരിക്കാൻ ഞാൻ ബാധ്യസ്ഥനാണ്. വഞ്ചിക്കാൻ പാടില്ല.

പക്ഷേ ഞങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ വഞ്ചിക്കാറുണ്ട്. അതിനെരക്ഷാകർത്തൃവഞ്ചനയെന്നു പറയാം. കാരണം രോഗിയുടെ താല്പര്യം സംരക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി നമ്മൾ പറയുകയാണ്. "നോക്കു വേറൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല".

"സർജറിയാണെങ്കിൽ, ഓപ്പറേഷൻ ചെയ്താൽ, വല്ല കുഴപ്പവും വരാൻ സാധ്യതയുണ്ടോ"?

സാധ്യതയില്ല.

രോഗിയെരക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി ഒരു രക്ഷാകർത്തൃവഞ്ചന നമ്മൾ ചിലപ്പോൾ നടത്തും. പക്ഷേ ധർമ്മശാസ്ത്രനീതിയനുസരിച്ച് അത് ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നാണ്.

ചിലപ്പോൾ പ്രശ്നം വരാം. എനിക്ക് ഒരു പ്രശ്നമുണ്ടായി. സെവൻത് ഡെ അഡ്വന്റിസ്റ്റ്കളാണ്. അവർ രക്തം ദാനം സ്വീകരിക്കില്ല. ബ്ലഡ് ട്രാൻസ്മിഷൻ അവരംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അവർ പോക്കറ്റിലൊരു കാർഡ് ഇട്ടിട്ടുണ്ടാവും. ഞാൻ ഇന്നമതവിശ്വാസത്തിലുള്ള ആളാണ്. ഞാനൊരപകടത്തിൽ പെട്ടാൽ എനിക്ക് ബ്ലഡ്ട്രാൻസ്മിഷൻ തരാൻ പാടില്ല. എന്ന് എഴുതി പോക്കറ്റിലിടും അവർ. അങ്ങനെ ഒരു രോഗിയെ എനിക്കു ചികിത്സിക്കേണ്ടി വന്നു. അവർക്ക് ഒരു ബ്രെയ്ൻ ട്യൂമറുണ്ട്. അത് ഓപ്പറേറ്റ് ചെയ്യണം. ഭർത്താവും ഭാര്യയും ഈ പറയുന്ന മതവിഭാഗത്തിൽപെട്ടവരാണ്. അന്ന് തിരുനക്കര മൈതാനത്തിൽ ഒരാഴ്ച നീണ്ടു നിൽക്കുന്ന, അവരുടെ ഒരു മതപ്രഭാഷണ പരമ്പര നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയുമാണ്. എനിക്കു നിങ്ങളെ ഓപ്പറേറ്റു ചെയ്യാൻ പറ്റില്ലെന്നു പറയാം. ബ്ലഡ് ട്രാൻസ്മിഷൻ വേണ്ടി വരും സർജറിയില് എന്നു പറയാം.

ഞാൻ അവരെ ഓപ്പറേറ്റ് ചെയ്തു. അനസ്തേഷ്യസ്റ്റിനെ ഒക്കെ ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. യാതൊരു കാരണവശാലും ബ്ലഡ് ട്രാൻസ്മിഷൻ കൊടുക്കാൻ പാടില്ല. ഞാൻ ഓപ്പറേഷൻ ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ എന്തു സംഭവിച്ചാലും രോഗി മരിച്ചുപോവുമെങ്കിൽ പോലും ബ്ലഡ് ട്രാൻസ്മിഷൻ പാടില്ല. വളരെ ഗുരുതരമായ അവസ്ഥയാണ്. ഭാഗ്യത്തിന് ഓപ്പറേഷന്റെ ഇടയിൽ ബ്ലഡ് ട്രാൻസ്മിഷന്റെ ഒരു സാഹചര്യമുണ്ടായില്ല. രോഗി രക്ഷപ്പെട്ടു.

അതു മറ്റൊരുകാര്യം എനിക്കങ്ങനെ ചെയ്യാൻ പാടില്ല I am not supposed to do that.

എന്റെ പി.ജി. സ്റ്റുഡൻസിനോട് ഇതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു അതു ശരിയല്ല സാർ. നമ്മൾ തിയറ്ററിൽ കേറി ഓപ്പറേഷൻ സമയത്ത് ബ്ലഡ് കൊടുത്താൽ ആരാണ് അറിയുന്നത്? ഇവിടെ, രോഗി രക്ഷപ്പെട്ടത് ദൈവത്തിന്റെ കഴിവുകൊണ്ടാണ്. ഡോക്ടർക്ക് ഇങ്ങനെ ഒരു തീരുമാനമെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് ദൈവനിയോഗമാണെന്ന് അവർ അവിടെ പ്രസംഗിച്ചു. അതുകേട്ട എന്റെ ഒരു സ്റ്റുഡന്റ് വന്നു പറഞ്ഞു കണ്ടോ, സാറിത്രയൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടി ചെയ്തിട്ടും ദൈവം രക്ഷിച്ചു എന്നാണല്ലോ പറയുന്നത് എന്ന്.

എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ദൈവമാണോ ഞാനാണോ രക്ഷിച്ചത് എന്നതല്ല പ്രധാനം. രോഗി രക്ഷപ്പെടുകയെന്നതാണ്. അപ്പോൾ ഈ നാലുനിയമങ്ങൾ തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുണ്ടാവാം. രോഗിക്ക് സ്വയം തീരുമാനിക്കാനുള്ള അവകാശം നമ്മൾ അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ രോഗിതെറ്റായ തീരുമാനമെടുത്തെന്നു വരാം. ജീവൻ നിലനിർത്താൻ വേണ്ടി ഓപ്പറേഷൻ നടത്തുമ്പോൾ ചില ദോഷങ്ങൾ വരാം. ഇവ തമ്മിൽ ചില വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുണ്ടാവാം.

ഇനി ഫെയർ അലോകേഷൻഓഫ് റിസോഴ്സ്സിന്റെ കാര്യം. സാധാരണ ഒരു ആരോഗ്യപ്രവർത്തകൻ നേരിടാൻ പോവുന്ന പ്രശ്നമല്ല ഇത്. പക്ഷേ നിങ്ങൾ തീരുമാനമെടുക്കേണ്ടതലത്തിൽ വരുമ്പോൾ ഈ പ്രശ്നം വരാം. ഉദാഹരണത്തിന്, ഞാൻ ന്യൂറോസർജറിഡിപ്പാർട്ടുമെൻണ്ടിൽ ജോലി നോക്കുന്ന സമയത്ത് പ്ലാനിങ്ങ് ബോർഡ് മെമ്പറായിരുന്നു. പ്ലാനിങ്ങ് ബോർഡ് മെമ്പർ എന്നനിലക്ക് എനിക്കവിടെ എടുക്കേണ്ടതീരുമാനം കേരളത്തിന്റെ മൊത്തം ആരോഗ്യപ്രശ്നങ്ങൾ പരിശോധിച്ചിട്ട് ഏതൊക്കെ മേഖലയിൽ ഫണ്ട് അലോട്ട് ചെയ്യണം എന്നതാണ്. കേരളത്തിന്റെ മൊത്തം ആരോഗ്യപ്രശ്നങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ന്യൂറോസർജറി അതിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നേയില്ല. ഞാനൊരു പക്ഷേ മലപ്പുറംജില്ലയിലെ ഓറൽ ഡിഹൈഡ്രേഷൻ തെറാപ്പിക്കായിരിക്കാം ഫണ്ട് അനുവദിക്കുക. ഞാൻ ജോലി ചെയ്യുന്ന ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലേക്കുള്ള C.T.Scan ആയിരിക്കില്ല. പക്ഷേ എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, ഹോസ്പിറ്റലിൽ എന്റെ മുമ്പിൽ വരുന്നത് C.T.Scan ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് രോഗം മൂർച്ഛിച്ച ഒരു രോഗിയാവും. മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ വയറിളക്കം ബാധിച്ചരോഗികൾ അമൂർത്തമായേ എന്റെ മുമ്പിൽ വരുന്നുള്ളു. ഈ ഒരു വൈപരീത്യം വരാം.

ഞാൻ പറഞ്ഞുവരുന്നത്, ഒരു ധാർമ്മികപ്രതിസന്ധി വൈദ്യസേവനത്തിനുണ്ട്. നിങ്ങൾ ധർമ്മിഷ്ഠനായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഒത്തിരി ധാർമ്മികപ്രതിസന്ധി നേരിടേണ്ടിവരുന്നു.

അതിന്റെ മറ്റൊരു ഉദാഹരണം കൂടി ഞാൻ പറയാം: ഡോക്ടർമാരും രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരും എല്ലാവരും കൂടി വളരെ സമർത്ഥമായി മറച്ചുവെക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയുണ്ട്. അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടാത്തതുകൊണ്ടു കൂടിയാണ്. ടോക്കിയോവിൽ ഒരു പ്രഖ്യാപനമുണ്ടായി-Tokyo Declaration. തടവിലുള്ള രാഷ്ട്രീയക്കാരായ ആളുകൾ. ഇപ്പോൾ മനേകാഗാന്ധി നർമ്മദാപദ്ധതിക്കെതിരായിട്ട് ഉപവാസമനുഷ്ഠിക്കുന്നു. അറസ്റ്റു ചെയ്തു. എന്തുചെയ്യണം. ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾക്കാണ് Tokyo declaration. നിരാഹാരം അനുഷ്ഠിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ, രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം കഴിയുമ്പോൾ, ഡോക്ടർമാർ ചെന്ന് അവരുടെ രക്തത്തിലെ യൂറിയായുടെ അളവും മറ്റും പരിശോധിക്കും. അവർ സമ്മതിക്കില്ല. നാലഞ്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞാൽ അറസ്റ്റു ചെയ്ത് ആസ്പത്രിയിൽ കൊണ്ടു പോവും. ഡ്രിപ് സ്റ്റാർട്ട് ചെയ്യും. അപ്പോൾ അവിടെ ഒരു പ്രശ്നം ഉയരുന്നു.

ഞാൻ കോഴിക്കോട് മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ ജോലി ചെയ്യുന്ന കാലത്ത് മോയിൻ കാക്കായും വാസുവേട്ടനും കൂടി നിരാഹാരം ഇരുന്നപ്പോൾ ഇങ്ങനെ ഒരു പ്രശ്നം വന്നു. അന്നു ഞാനൊരു കുറിപ്പെഴുതി. അതൊരു വിവാദവിഷയമായി. രാഷ്ട്രീയത്തടവുകാർ പറയുകയാണ്:

നിരാഹാരവ്രതം തുടരാനാണ് എന്റെ തീരുമാനം. എനിക്കു ഡ്രിപ്പു തരാൻ പാടില്ല.

അപ്പോൾ ഡോക്ടർ എന്തുചെയ്യണം? ഡ്രിപ്പ് കൊടുത്തേതീരു. റൈസ് ട്യൂബിട്ട് ഫീഡ് ചെയ്തേ പറ്റു എന്നാണ് ഒരുവാദം. എന്തുകൊണ്ട്? വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലെ ആദ്യത്തെ കടമ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാണ്. ജീവൻ രക്ഷിക്കലാണ് ആദ്യത്തെ കടമ.

പക്ഷേ ടോക്കിയോ ഡിക്ലറേഷൻ പറയുന്നതെന്താണ്? ഒരു രാഷ്ട്രീയത്തടവുകാരൻ നിരാഹാരമനുഷ്ഠിക്കുന്നു, അയാളോട് ഡോക്ടർക്കു പറയാം. നിങ്ങളുടെ ബ്ലഡ് യൂറിയ ലവൽകൂടി വരികയാണ്. നിങ്ങളുടെ കിഡ്നി താമസിയാതെ തകരാറിലാകും. രണ്ടു ദിവസത്തിനകം നിങ്ങൾ മരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. പറയുന്നത് മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ബുദ്ധി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടാവുകയും, അതിനുശേഷവും, തനിക്കു മരുന്നുതരേണ്ട എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുകയും ചെയ്താലോ? പിന്നെ മരുന്നു കൊടുക്കാൻ പാടില്ല. മരിക്കാൻ അയാളെ അനുവദിക്കണം. Tokyo declaration അതാണ്. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയക്കാരൊക്കെ ബുദ്ധിമാന്മാരായതുകൊണ്ട് Tokyo declaration നടപ്പിലാക്കണമെന്ന് പറയാറില്ല.

പക്ഷേ ഒരിക്കലങ്ങനെ സംഭവിച്ചു. മെനേകാഗാന്ധിയും, അങ്ങനെ പലേ ആളുകളും. പിന്നീട് അവർ സമരത്തിൽ നിന്ന് പിന്മാറിയിട്ടാണ് കൊടുത്തത്. അവർ നിരസിച്ചാൽ കൊടുക്കാൻ പാടില്ല. എന്നിട്ടും നിർബ്ബന്ധിച്ചു കൊടുത്തു. അതുവേറെ കാര്യം. ഇതാണ് ഡോക്ടർ പ്രൊഫെഷന്റെ സങ്കീർണ്ണത. ഇതെല്ലാം മനസ്സിലാക്കാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്.

മലപ്പുറം ജില്ലയിൽ നിന്നുള്ള ഒരു രോഗി. തലയിൽ വലിയൊരു ടൂമർ. എല്ലൊക്കെ പൊട്ടി പുറത്തു വന്നിരിക്കയാണ്. ഇടതുഭാഗത്ത്. അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ വിളിച്ചു. ഒരു മതസ്ഥാപനത്തിലെ പുരോഹിതനാണ്. ഞാൻ പറയുന്നത് മുഴുമിക്കാൻ അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചില്ല.

ഡോക്ടറെ എനിക്കറിയാം. ഞാൻ 75 വയസ്സുവരെ ജീവിച്ചു. നാളെ ഞാൻ മരിച്ചുപോയാലും സാരമില്ല. എനിക്ക് ഡോക്ടറെ പൂർണ്ണ വിശ്വാസമാണ്. എന്റെ കാര്യമെല്ലാം ഡോക്ടർക്കറിയാം. ഡോക്ടർക്കു തീരുമാനമെടുക്കാം.

അപ്പോൾ ഞാൻ autonomy principle ന്ന് എതിരായി തീരുമാനമെടുക്കണം. എല്ലാമറിയാവുന്ന ഒരു ഡോക്ടർ, രോഗിക്കുവേണ്ടി, പൂർണ്ണമായും രോഗിയുടെ എല്ലാകാര്യങ്ങളും മനസ്സിലാക്കി, ഒരു തീരുമാനമെടുക്കാൻ രോഗി തന്നെ നിർബന്ധിക്കുകയാണ്.

അപ്പോൾ, ഓട്ടോണമി ഓഫ് ദി ഇൻഡിവിജ്വൽ എന്നതത്ത്വം നമ്മൾ അംഗീകരിച്ചാൽ സാഹചര്യമനുസരിച്ച് ചെയ്താൽ, ആകെ വളരെ സങ്കീർണ്ണമാണ്. കേരളം പോലെയുള്ള ഒരു ചെറിയ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ കാര്യം എടുത്താൽ പോലും കാര്യം കുഴയും. ഞാൻ ജോലി ചെയ്ത മൂന്നുസ്ഥലങ്ങൾ. തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ജനങ്ങളുടെ സംസ്കാരമല്ല കോഴിക്കോടുള്ളത്. കോഴിക്കോടുള്ളവരുടെ സംസ്കാരമല്ല കോട്ടയത്തുള്ളത്. കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ജനവിഭാഗത്തിന്റെ സംസ്കാരികമായ നിലവാരമനുസരിച്ച് ഡോക്ടർമാർ അവരോട് സംസാരിക്കുന്ന രീതിയും തീരുമാനമെടുക്കുന്നരീതിയും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. അപ്പോൾ, നേരത്തെ പറഞ്ഞ നിയമങ്ങളെല്ലാം അതനുസരിച്ച് മാറ്റം വരുത്തേണ്ടിയും വരും. അപ്പോൾ സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചും അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അതനുസരിച്ച് തീരുമാനമെടുക്കേണ്ടിയും വരും. എനിക്ക്, വ്യക്തിപരമായി വലിയ താല്പര്യമുള്ള വിഷയമല്ലെങ്കിലും സൂചിപ്പിക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളു. അത് ദയാവധവുമായിട്ട് ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. വളരെ സങ്കീർണ്ണമായ വിഷയം. I.C.യൂണിറ്റുകളൊക്കെ ധാരാളമായി വന്ന ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിലാണ് ദയാവധം സങ്കീർണ്ണമായിട്ടുള്ളത്. തലച്ചോറിൽ മാരകമായ പരുക്കുപറ്റിയ ഒരാളെ I.C. യൂണിറ്റിൽ അഡ്മിറ്റ് ചെയ്യുന്നു. ഒരു ഘട്ടം വരെ ചികിത്സിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ എനിക്കറിയാം ഈ രോഗി രക്ഷപ്പെട്ടാൽ തന്നെ സമൂഹത്തിന് പ്രയോജനം കിട്ടാൻ സാധ്യതയില്ല. അയാളെ I.C. യൂണിറ്റിൽ അഡ്മിറ്റ് ചെയ്ത് കുറച്ചു കഴിഞ്ഞ് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെ അഡ്മിറ്റ് ചെയ്യുന്നു. ഹെഡ് ഇൻജ്വറി. അയാളെ വെന്റിലേറ്ററിലിട്ടാൽ രക്ഷപ്പെട്ടേക്കും. ആകെ ഒരു വെന്റിലേറ്ററേ ഉള്ളു. അയാൾ രക്ഷപ്പെട്ടാൽ ഒരു കുടംബത്തിന് തുണയാവും. 75 വയസ്സുകാരനെ ആ സമയത്ത് വെന്റിലേറ്ററിലിട്ടിരിക്കയാണ്. ഞാൻ വെന്റിലേറ്റർ ഓഫ് ചെയ്ത് 75 വയസ്സുകാരനെ മരിക്കാൻ അനുവദിക്കുകയും 25 വയസ്സുകാരനെ ജീവിക്കാൻ അനുവദിക്കുകയുമല്ലേ വേണ്ടത്? ഇത്തരം കാര്യങ്ങളൊന്നും ആരും പറയാത്തതുകൊണ്ട് പുറത്തറിയുന്നില്ലന്നേയുള്ളു. ഉചിതമായ തീരുമാനം എടുക്കാറാണ് പതിവ്. ഒരർത്ഥത്തിൽ ദയാവധമാണ് അത്. ചികിത്സ പിൻവലിച്ചുകൊണ്ട് മരിക്കാനനുവദിക്കുക. അതൊരു വലിയ പ്രതിഭാസമായിട്ട് I.C. യൂണിറ്റുള്ള സ്ഥലത്തൊക്കെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്.

അങ്ങനെ ഒരു തീരുമാനമെടുക്കാവുന്നതേയുള്ളു എന്ന് ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നവർ പറയുമായിരിക്കും. പക്ഷേ അതൊരു കുറ്റമറ്റ തീരുമാനമാണോ? പ്രായത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഞാനൊരു വിവേചനം നടത്തുകയല്ലേ? ഇത് പിന്നീട് മറ്റു പല വിവേചനങ്ങളിലേക്കും നയിച്ചുകൂടേ? ഉദാഹരണത്തിന് സ്ത്രീകളേക്കാൾ പുരുഷന്മാരാണ് സമൂഹത്തിന് ആവശ്യം. അതുകൊണ്ട് സ്ത്രീകളൊക്കെ മരിക്കട്ടെ എന്നു തീരുമാനിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ വർണ്ണവിവേചനത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ആളാണെങ്കിൽ, ദളിത് വിഭാഗത്തിലുള്ളവർ ജീവിച്ചിട്ടു കാര്യമുണ്ടോ? അതുകൊണ്ട് നല്ല വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള ഒരാളെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയേക്കാം. ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ തീരുമാനമെടുക്കുമ്പോൾ വളരെ സൂക്ഷിക്കണം. നാസികളും ചെറിയ തോതിൽ അതുതന്നെയാണ് ചെയ്തത്. ഒരു രോഗിയെ കാണുമ്പോൾ ഞാനെടുക്കുന്ന തീരുമാനത്തിന്റെ വലിയൊരു രൂപമാണ് ഹിറ്റ്ലർ ചെയ്തത്. ആര്യവംശജർക്കുമാത്രമേ ഈ ലോകത്തിനുവേണ്ട സംഭാവന ചെയ്യാൻ പറ്റു. ബാക്കിയുള്ളവരെക്കൊണ്ടു ഗുണമില്ല. അതുകൊണ്ട് അവരെയെല്ലാം കൊന്നൊടുക്കാം. അപ്പോൾ, സൂക്ഷിച്ചു തീരുമാനമെടുക്കണം. എങ്ങോട്ടുനയിക്കുമെന്ന് അറിയാൻ വയ്യ. ഗുജറാത്തിലെ സംഭവത്തിനുശേഷം ആശുപത്രിയിൽ ഇതുനടന്നിട്ടുണ്ട്. ഗുജറാത്തിലെ മതന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കെതിരായി. അത്തരം ജനങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്ക് ചികിത്സനിഷേധിക്കുക.

രണ്ടു തരത്തിലുള്ള സംവാദവും നടക്കുന്നുണ്ട് ഒന്ന് Right to life movement. ഏതു സാഹചര്യത്തിലും ജീവൻ രക്ഷിക്കണമെന്നാണ്

അവരുടെ വാദം. വേറൊരു movement ഉണ്ട് Right to death. ജീവിച്ചിരിക്കാൻ മനുഷ്യന് അവകാശമുള്ളതുകൊണ്ട് മരിക്കാനും അവനവകാശമുണ്ട്. Right to death with diginity- ആത്മാഭിമാനത്തോടു കൂടി മരിക്കുക.

ഇന്നിപ്പോൾ എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നത്? പലപ്പോഴും, ചികിത്സ വേണ്ടത്ര ഇല്ല എന്ന് അറിയാവുന്ന രോഗികളെ I.C യൂണിറ്റിൽ കിടത്തി, ശരീരം മുഴുവൻ ട്യൂബുകളുമെല്ലാമായി ദീർഘമായി അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് ശരിയാണോ? മരണത്തെ അനിവാര്യമായ ഒന്ന് എന്ന രീതിയിൽ അംഗീകരിക്കേണ്ടി വരും. ദയാവധം എന്നുള്ള പ്രശ്നം അത്ര ലളിതമല്ല. ഈ പ്രശ്നങ്ങളൊക്കെതന്നെയും ഒരു പരിധിവരെ പരിഹരിക്കാൻ കഴിയും.

ഡോക്ടർ രോഗി ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോഴും പലതരത്തിലുള്ള ഡോക്ടർ രോഗിബന്ധമുണ്ട്. നടപ്പിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്, ഒരുതരം രക്ഷാകർതൃബന്ധമാണ്. ഇതിൽ നല്ലതും ചീത്തയും ആയ അംശമുണ്ട്. എല്ലാം അറിയാവുന്ന ഒരു ഡോക്ടർ, രോഗിയുടെ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലാക്കി രോഗിക്ക് ഏറ്റവും താല്പര്യമുള്ള തീരുമാനമെടുക്കുന്നതിനെയാണ് രക്ഷാകർതൃബന്ധം എന്നു പറയുന്നത്. അതായിരുന്നു ഹിപ്പോക്രാറ്റിന്റെ രീതി. അതിലുള്ള ഒരു പ്രശ്നം, അതിൽ ജനാധിപത്യമര്യാദയില്ല (Undemocratic) എന്നത് ആണ്. രോഗിയുടെ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചെല്ലാം മനസ്സിലാക്കിയാണ് ഒരു തീരുമാനം ഞാനെടുക്കുന്നത് എന്നെങ്ങനെ പറയാൻ പറ്റും? രണ്ടാമത്തെ ബന്ധം കുറേ കൂടി ജനാധിപത്യപരമാണ്. അറിവോടെയുള്ള, സമ്മതത്തിലൂന്നിയ ബന്ധം. informed consent model. കഫറ്റേറിയ മോഡൽ എന്നു പറയും. ഒരു ഹോട്ടലിൽ ചെന്നു കഴിഞ്ഞാൽ ഇവിടെ ഇന്ന ആഹാരങ്ങളുണ്ട്. ഇഷ്ടമുള്ളത് തിരഞ്ഞെടുക്കാം. എന്നു പറയുന്നതുപോലെയാണ് ഇത്. സർജറിചെയ്താൽ ഇത്ര സാധ്യതയുണ്ട് രക്ഷപ്പെടാൻ. സർജറിയല്ല ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ ഇന്ന സാധ്യതയുണ്ട് സർജറി ചെയ്താൽ ഇന്നസൈഡ്ഇഫക്ടുണ്ട്. എന്നൊക്കെ പറയുന്നു. അതിന്റെ ചെലവിത്രയാണ്. എല്ലാം കേട്ടശേഷം രോഗി തീരുമാനമെടുക്കുന്നു. ഈ റിലേഷൻഷിപ്പിന്റെ ഒരു പ്രശ്നം വളരെയാന്ത്രികമായ ഒരു മാതൃകയാണ്. ഒരു ഉപഭോക്തൃ സംവിധാനത്തിനു വേണ്ട മാതൃകയാണ്. അതുകൊണ്ട് അറിവോടു കൂടിയ സമ്മതം എന്ന മാതൃക ഒരർത്ഥത്തിൽ ജനാധിപത്യ പരമാണെങ്കിലും മറ്റൊരർത്ഥത്തിൽ നല്ലൊരു മാതൃകയല്ല. മൂന്നാമതൊരു ബന്ധമുണ്ട്. അതാണ് ഡോക്ടർ രോഗി ബന്ധത്തിൽ ഏറ്റവും നല്ലത്. അതിനെ പങ്കാളിത്ത മാതൃക എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാം രോഗിയുടെ പ്രശ്നം ഡോക്ടറുടേയും പ്രശ്നമാകുന്നു. അവിടെയാണിത് ആരംഭിക്കുന്നത് രോഗിയുടെ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലാക്കി, ഡോക്ടറൊരു മാർഗ്ഗദർശകനാവുകയാണ്. രോഗിയുടെ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലാക്കി രണ്ടു പേരും കൂടി ഇരുന്ന് പങ്കാളിത്ത മാതൃകയിൽ തീരുമാനമെടുക്കുക. ഈ മാതൃക ഏറ്റവും ഫലവത്തായ രീതിയിൽ നടപ്പിലാക്കിയാൽ, ഡോക്ടർമാരും രോഗികളും, തമ്മിലുള്ള ഇന്നത്തെ കുറേയേറെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിന്നു കഴിയും എന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

ഡോക്ടർ -രോഗി ബന്ധത്തിൽ ഞാൻ ഇവിടെ പറയാത്ത ചില പ്രശ്നങ്ങളുമുണ്ട്. വ്യക്തിതലത്തിൽ മാത്രം പരിഹരിക്കേണ്ട പ്രശ്നങ്ങളാണെങ്കിൽ വളരെ എളുപ്പം പരിഹരിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഡോക്ടർ രോഗി ബന്ധത്തിൽ വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ വേറെ ചില ശക്തികൾ കടന്നുവരുന്നതു കാണാൻ കഴിയും. വേറെ ഒത്തിരി സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളുമുണ്ട്. രോഗം എന്നു പറയുന്നത് ഒരവയവത്തെ ബാധിക്കുന്ന പ്രശ്നമല്ല. ഒരു സാമൂഹ്യപ്രശ്നം കൂടിയാണ്. ഞാനടുത്തകാലത്ത് കോട്ടയത്തുനിന്ന് തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു വന്ന വഴിക്ക്, പണ്ട് ഞാൻ ചികിത്സിച്ചിരുന്ന ഏഴു വീടുകളിൽ കയറി,ഇറങ്ങി. ഞാനാദ്യത്തെ ആളെ അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ, എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട് അയാൾ എവിടെയാണെന്നുതന്നെ അറിയില്ല. ചികിത്സ വിജയിച്ചു എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്ന രോഗിയാണ്. ബാക്കി ആറു വീടുകളിലും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെ. ഭാര്യ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ, വീടു വിൽക്കേണ്ടിവരുകയോ അങ്ങനെ പലതും. ഇവിടെ, രോഗം, ഒരു സാമൂഹ്യപ്രശ്നമായി മാറുകയാണ്. ഇന്നുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എലിപ്പനി എന്ന രോഗം സമൂഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നതാണ് അത്. സ്ത്രീ സാക്ഷരത വർദ്ധിച്ചതാണ് കേരളത്തിലെ ആരോഗ്യം മെച്ചപ്പെടാൻ കാരണം. അപ്പോൾ ചികിത്സക്ക് ഇങ്ങനെ പല സാമൂഹ്യതലങ്ങളുണ്ട്. സാമൂഹ്യമായ ഈ ഘടകങ്ങൾ കൂടി ഡോക്ടർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.ഞാൻ എത്ര മനുഷ്യസ്നേഹിയായ ഒരു ഡോക്ടറാണെങ്കിൽ പോലും ഈ സാമൂഹ്യഘടകങ്ങളും കൂടി അറിഞ്ഞിരുന്നാലേ ഒരു നല്ല ഡോക്ടറാവൂ.

ഇതിനെക്കുറിച്ച് വൈദ്യലോകത്തിൽ ആദ്യമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നത് റഡോൾഫ്‌വുക്കോ എന്ന ഒരു ഡോക്ടറാണ്. 1821 മുതൽ 1902 വരെ ജീവിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം കാറൽ മാർക്സിന്റെ സമശീർഷനായ ജർമ്മൻകാരനാണ്. മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ യൂനിറ്റ് കോശമാണെന്ന് അദ്ദേഹമാണ് ആദ്യമായി പറഞ്ഞത്. അതുവരെ വിചാരിച്ചിരുന്നത് മനുഷ്യശരീരത്തിലെ രക്താണുക്കളാണ് എല്ലാം നിശ്ചയിക്കുന്നത് എന്നായിരുന്നു. ബിസ്മാർക്കിനെ എതിർത്ത് പാർളിമെന്റിൽ സംസാരിച്ചി

ട്ടുണ്ട്, അദ്ദേഹം. 1848ൽ ജർമ്മനിയിൽ നടന്ന ജനാധിപത്യ വിപ്ലവത്തിൽ കായികമായി പങ്കെടുത്ത ഒരാളാണ്. പതോളജിസ്റ്റായിരുന്നു. പ്രഷ്യൻഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ഒരു ന്യൂനപക്ഷ വിഭാഗത്തിന്ന് ഒരു രോഗം (ടൈഫസ്) വന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ചെയ്യുന്ന പോലെ തന്നെ രോഗകാരണങ്ങളന്വേഷിക്കാൻ ഒരു കമ്മീഷനെ നിയമിച്ചു. ഒരേകാംഗകമ്മീഷൻ. അപ്പർതെസഡിയസ് സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ടിൽ നിന്നാണ് സാമൂഹ്യ ആരോഗ്യശാസ്ത്രം എന്ന ഒരു പുതിയ വൈദ്യശാസ്ത്രശാഖയുണ്ടായത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ട് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ്. ജർമ്മൻ ഭാഷയിലുള്ള ആ റിപ്പോർട്ടിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷ വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ട് ഈ രോഗം ഉണ്ടായി എന്നാണദ്ദേഹത്തിന്റെ ചോദ്യം. അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തുന്ന കാരണങ്ങൾ: സാമൂഹ്യഘടന ഈ ന്യൂനപക്ഷങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല അവർ ദരിദ്രവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവരാണ്. അവിടത്തെ നികുതിനിയമം ദരിദ്രർക്കനുകൂലമായി മാറ്റണം. റോഡുകൾ പണിയണം. പ്രഷ്യൻ ആസ്പത്രിയിൽ ജോലിനോക്കുന്ന ജർമ്മൻ ഡോക്ടർമാർക്ക് പ്രഷ്യൻഭാഷയിൽ ക്ലാസുകൾ കൊടുക്കണം. അധികാര വികേന്ദ്രീകരണം നടത്തണം. കോ.ഓപറേറ്റീവ്സ് തുടങ്ങണം. രോഗം ഒരു സാമൂഹ്യപ്രതിഭാസമാണെന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്. വൈദ്യലോകത്തെക്കുറിച്ച് പല പരാമർശങ്ങളും അദ്ദേഹം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്: ഒന്ന് The improvement of medicine would eventually prolong human life. But improvement of social conditions could achieve these results more rapidly and more successfully. Medicine is nothing but political willin large. If diseases are primarily a social phenomena then medicine is a social science not only a biological science. This implies an obligation of political activity for a true doctor. വിശാലമായ അർത്ഥത്തിൽ ഒരു ഡോക്ടർ ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനം നടത്തണമെന്നാണ് അദ്ദേഹം ആഹ്വാനം ചെയ്തത് സാമൂഹ്യ ഘടനകളാണ് രോഗം നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ഇതിനൊരു മാറ്റം വരുന്നു. എന്താണ്? രോഗം ഉണ്ടാക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിനു നടുവിൽ മനുഷ്യർ എന്നു വരുന്നു. നിരക്ഷരതയാകാം, ദാരിദ്രമാകാം, പാരിസ്ഥിതികമായ തകർച്ചകളാകാം.

കേരളത്തിൽ തന്നെ ഇപ്പോൾ എലിപ്പനി വർദ്ധിക്കുന്നു. എന്താണ് കാരണം? സാമൂഹ്യശുചിത്വത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ കേരളം പുറകോട്ടു പോയി. അതിനിടക്ക് വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ തന്നെ ഉണ്ടായ മാറ്റങ്ങൾ, പലതും നല്ല മാറ്റങ്ങളാണ്, ഈ കാഴ്ചപ്പാടിനെ അട്ടിമറിച്ചു. ഉദാഹരണത്തിന് ഒട്ടനവധി രോഗാണുക്കൾ കണ്ടു പിടിക്കപ്പെട്ടു. റോബർ കോക്ക്, ജോസഫ് ലിസ്റ്റർ, ലൂയി പാസ്റ്റർ തുടങ്ങിയവർ ഈ രോഗകാരികളായിട്ടുള്ള രോഗാണുക്കളെയും മറ്റണുക്കളേയും കണ്ടുപിടിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും സമൂഹത്തിലേക്കുനോക്കികൊണ്ടിരുന്ന വൈദ്യശാസ്ത്രം ഭിത്തിയിലേക്കു നോക്കാൻ തുടങ്ങി. രോഗമുണ്ടാക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ മനുഷ്യൻ എന്നുള്ളതിൽ നിന്ന് മനുഷ്യനുള്ളിലെ രോഗം എന്ന നിലയിലേക്കതുമാറി. അപ്പോഴാണ് ലബോറട്ടറി മെഡിസിൻ വികാസംപ്രാപിക്കുന്നത്. പിന്നെ ചുറ്റുപാടിലേക്കു നോക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യനിലേക്കാണ് നോക്കുന്നത്. ഇതുകൊണ്ട് ഗുണങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. റോബർട്ട് കോക്ക്, ട്യൂബർകുലോസിസ് കണ്ടുപിടിച്ചതോടുകൂടി ക്ഷയരോഗത്തിന്നെതിരായിട്ടുള്ള മരുന്നുകൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമം തുടങ്ങി. സ്ട്രെപ്ടൊ മൈസിൻ വന്നു. പക്ഷേ ലോകത്ത് ക്ഷയരോഗികളുടെ എണ്ണം പ്രധാനമായി കുറഞ്ഞത് യൂറോപ്പിൽ വ്യാവസായിക വിപ്ലവത്തെ തുടർന്ന് അവിടത്തെ ജനങ്ങളുടെ ജീവിത നിലവാരം മെച്ചപ്പെട്ടതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണെന്ന് ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്

അപ്പോൾ ഡോക്ടർ- രോഗി ബന്ധത്തിന്നിടക്ക് പുതിയ ഏജൻസികൾ കടന്നുവരാൻ തുടങ്ങി. അതിലേറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഏജൻസി ഔഷധക്കമ്പനികളാണ്. ഔഷധക്കമ്പനികൾ, ഉപകരണനിർമ്മാതാക്കൾ, വൻകിടബഹുരാഷ്ട്രക്കുത്തകകൾ ഇവരെല്ലാം കടന്നുവരാൻ തുടങ്ങി. ഇനി ഈ പരിപാവനമായ ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ഒറ്റപ്പെട്ട ചിന്തസാധ്യമാവുകയില്ല. മരുന്നു കമ്പനികൾ വന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെ എന്തു പറ്റി? ഡോക്ടർ- രോഗി ബന്ധത്തിന്റെ വലിയൊരു പ്രശ്നമെന്താണ്? consumer has no choice. ഉപഭോക്താവല്ല, ഡോക്ടറാണ് തീരുമാനിക്കേണ്ടത്. അതുകൊണ്ട് മറ്റെല്ലാ മേഖലയിലും പരസ്യങ്ങൾ, ഉപഭോക്താവിനെ ലക്ഷ്യമിട്ടാണ്. പക്ഷേ, ഡോക്റ്ററിലൂന്നിയാണ് ഔഷധക്കമ്പനികളുടെ പരസ്യം മുഴുവൻ. അവർ സ്വാധീനിക്കാൻ നോക്കുന്നത് രോഗിയെയല്ല ഡോക്ടറെയാണ്. അതിന് അവർ "മൂന്ന് സി"യാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. മെഡിക്കൽ റെപ്രസൻടേടീവ് അസോസിയേഷൻ തന്നെ ഇതിനെതിരായിട്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. Convince, confuse, currupt- ആണ് മൂന്ന് സികൾ. ആദ്യത്തെ C-Try to convince എന്റെ ഉൽപ്പന്നം മറ്റുൽപ്പന്നത്തേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ടതാണെന്ന് വൈദ്യശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളെയെല്ലാം ഉദ്ധരിച്ചു പറഞ്ഞുറപ്പിക്കുക. രണ്ടാമത്തെ C-Try to confuse them. അതും പറ്റിയില്ലെങ്കിൽ മൂന്നാമത്തെ C-you corrupt them. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇന്ന് ഏറ്റവും അധികം പ്രലേഭനങ്ങൾക്ക് വിധേയമാക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വിഭാഗമാണ് ഡോക്ടർമാർ. എങ്ങനെ യുവഡോക്ടർമാരെ, ഇതിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കും? നമ്മളെല്ലാം വളരെയേറെ ബഹുമാനിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കൾ പോലും പ്രലോഭനങ്ങൾക്കു വിധേയരാക്കപ്പെടുന്ന കേരള

സാഹചര്യത്തിൽ , പാവം ഡോക്ടർ പ്രലോഭിക്കപ്പെടുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ഡോക്ടർമാരെ സ്വാധീനിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് റോബിൻ കുക്കിന്റെ നോവലിൽ പരാമർശമുണ്ട്. റോബിൻ കുക്കിന്റെ നോവലിലെ ഒരു രംഗം മരുന്നുകമ്പനിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഡോക്ടമാരെയൊക്കെ ഒരു കോൺഫ്രൻസിനുവേണ്ടി ഒരു ദ്വീപിലേക്കു കൊണ്ടുവരികയാണ്. രാത്രിയാവുമ്പോൾ തലച്ചോറു തുറന്ന് ഒരു ചിപ് ഉള്ളിൽ വെക്കുന്നു. തിരിച്ചുവന്നാൽ ആ കമ്പനിയുടെ മരുന്നേ ഡോക്ടർക്കെഴുതാൻ പറ്റു. റിമോട്ട് കൺട്രോൾ വഴിയാണ് നിയന്ത്രണം. കേരളത്തിൽ അത്ര ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടകാര്യമില്ല. ഇവിടെ, ഒരു പേന കൊടുത്താൽ എന്തും നടത്താവുന്നതേയുള്ളു. ഈ ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചും അമേരിക്കൻ മെഡിക്കൽ അസോസിയേഷൻ നിയമങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്തൊക്കെ സ്വീകരിക്കാം. എന്തൊക്കെ സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ല എന്ന് നിർദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. രോഗികൾക്ക് പ്രയോജനമുണ്ടാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാം. ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു Text book സ്വീകരിക്കാം. പക്ഷേ ഒരു ഫ്രിഡ്ജ് സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ല. പുറത്ത് നാട്ടുകരോട് പറയാൻ പറ്റാത്തതൊന്നും സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ആ നിബന്ധനകളൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അപ്പോൾ മൂന്നാമതൊരു ഘടകം ഇതിന്റെ ഭാഗമായിട്ട് നമുക്ക് വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അതുമായിട്ട് ബന്ധപ്പെട്ട പുതുതായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രശ്നം ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ട്, World Trade Organizationന്റെ ഭാഗമായിട്ട്, ഉള്ളതാണ്. World Trade Organization ന്റെ ബൗദ്ധികസ്വത്തവകാശത്തെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ള നിബന്ധനകൾ, നടപ്പിലാക്കാൻ പോകുന്ന സേവനങ്ങളുടെ വ്യാപാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള കരാറുകൾ. സേവനം കരാറായിക്കഴിഞ്ഞു. ഇതേ കോട്ടയ്ക്കൽ തന്നെ ഇരുപതുവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ സമ്മേളനത്തിന്റെ ഭാഗമായി നടത്തിയ ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ഞാൻ വൈദ്യസേവനം വൈദ്യവ്യവസായമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് കളിയാക്കി പറഞ്ഞു. ക്ലിൻടൺ രണ്ടുവർഷം മുമ്പ് ബാംഗ്ലൂരിൽ വന്നപ്പോൾ, നടത്തിയ പ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞു America is interested in the health industry in India. Health service നെ കമേഴ്സ്യൽ ആക്കുകയാണ്. സേവനങ്ങൾക്കുപകരം, വ്യാപാരം എന്ന വാക്കുപയോഗിക്കുന്നു. ഡോക്ടർമാർ അത്തരം കാര്യങ്ങൾകൂടി പഠിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്. ഡോക്ടർ-രോഗി ബന്ധത്തിന്റെ ഈ ധാർമ്മികതയുടെ അടിസ്ഥാനം ധാർമ്മികതയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന മറ്റനവധി സാമൂഹ്യശക്തികൾ കൂടി ലോകത്ത് ഉണ്ടായി എന്നാണ്. റഡോൾഫ്റുക്ക പറഞ്ഞത് പോലെ, പൊളിറ്റിക്കൽ ആയ, നല്ലഅർത്ഥത്തിൽ രാഷ്ട്രീയമായ ഒരു കാഴ്ചപാടിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തി

ലാണ്. ഇതിനോട് പ്രതികരിക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗം, ഡോക്ടർമാർക്കിടയിൽത്തന്നെയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് കാനഡയിൽ മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഒരു സംഘടനയുണ്ട്. അതിന്റെ പേരുതന്നെ "No free Lunch" എന്നാണ്. നൊ ഫ്രീലഞ്ച് എന്നു പറഞ്ഞാൽ മരുന്നു കമ്പനികൾ ഒരുക്കുന്ന ലഞ്ച് സ്വീകരിക്കരുതെന്നാണ് അതിനർത്ഥം. മൂന്നുതരത്തിലുള്ള ആർഗ്യുമെന്റാണ് അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ Appeal to authority അതായത് ഇന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട ഡോക്ടർ ഈ മരുന്ന് സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ എടുക്കണം. കൂടുതൽ ആളുകൾ ഇതാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ഇതു സ്വീകരിക്കണം. മൂന്നാമത്തെ arguement, after lunch, therefore, because of the lunch. അതുകൊണ്ട് "No Free Lunch". എല്ലാ പാരിതോഷികങ്ങളേയും നിരസിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സംഘടന. Medicines and Frontiers, കഴിഞ്ഞതിന്റെ മുമ്പത്തെ കൊല്ലം സമാധാനത്തിന് നോബൽ സമ്മാനം കിട്ടിയ സംഘടന, physicians for social responsibility, International physicians for the prevention of nuclear war.ഇത്തരം ഒരു അസോസിയേഷൻ ആദ്യം ഉണ്ടാക്കുന്നത് അമേരിക്കയിലേയും, റഷ്യയിലേയും ഡോക്ടർമാർ ചേർന്നാണ്. ശീതയുദ്ധത്തിന്റെ ഉച്ചസ്ഥായിയിൽ. ആണവയുദ്ധം പാടില്ലെന്ന് അവർ പറഞ്ഞു. ഈ സംഘടനയിലെ ഇന്ത്യയിലേയും പാക്കിസ്ഥാനിലേയും ഡോക്ടർമാർ ചേർന്ന്, പൊക്രാൻ സ്ഫോടനവും, പാക്കിസ്ഥാൻ സ്ഫോടനവും കഴിഞ്ഞശേഷം, ഒരു പ്രസ്താവന ഇറക്കി. Indian doctors for peace and development, Pakistan doctors for peace and development. Nuclear weapons provide no security for any nation. Nuclear war between two countires will further squander precious resources from the social sectors and will have serious consequences for both the countries. അങ്ങനെ സാമൂഹ്യ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധതയോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഡോക്ടർമാരുടെ വലിയൊരുനിര വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതാണ് നമുക്ക് ആശ്വാസം നൽകുന്ന ഒരു കാര്യം.

ഇന്നത്തെ തലമുറയിലെ ഡോക്ടർമാർ ഈ ധാർമ്മിക പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നകന്നുപോകുന്നത് ഈ തിയറിയുടെയൊന്നും അറിവുണ്ടായിട്ടല്ല. ഞാനീ അടുത്തകാലത്താണ് ഇതൊക്കെ വായിച്ചത് പക്ഷേ ഞങ്ങളൊക്കെ ധാർമ്മികമായി ചില കാര്യങ്ങളിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നു. ആരും ഇതൊന്നും പറഞ്ഞുതന്നിട്ടില്ല. ചില role models മാതൃകകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ മുൻപിൽ. ആ മാതൃകകളിൽ നിന്ന് ഞങ്ങളറിയാതെ ഞങ്ങളിലേക്ക് മൂല്യങ്ങൾ വിനിമയം ചെയ്തിരുന്നു. ഡോ. കെ.എൻ. പൈ , ഡോ. മാത്യുറോയ്, ഡോ. പി.കെ.ആർ. വാരിയർ

തുടങ്ങിയവർ അത്തരം ആളുകളാണ് ഡോ. കെ.എൻ. പൈ സാർ ഒരു കേസ് പ്രസന്റ് ചെയ്യുമ്പോൾ, This elderly gentleman Mr. Mathew presents himself with a headache and vomiting എന്നേ പറയൂ. ഈവന്ദ്യവയോധികൻ തലവേദനയും ഛർദ്ദിയുമായി വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന്. ഇപ്പോൾ, Male- age 74 years എന്നാണ് പറയുക. പേരുപോലും പറയില്ല. ഞാൻ പൈസാറിന്റെ അടുത്ത് 2nd year വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ചികിത്സക്കുചെന്നു. ഞാനൊരു ഭൗതികവാദിയാണെങ്കിലും, പറയാതെവയ്യ. 'പേടിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല കാര്യമായ രോഗമൊന്നുമില്ല' എന്ന് പറഞ്ഞ് സാറ് എന്റെ ദേഹത്തിലൊന്നുതൊട്ടു. തൊട്ടപ്പോൾ എന്റെ ശരീരത്തിലേക്കൊരു ശക്തി പ്രസരിച്ചതായി തോന്നി. വെറുതെ തോന്നിയതാവാം. ഞാനാ prescription സൂക്ഷിച്ചു. ആ മരുന്നു കഴിച്ചതേ ഇല്ല. പക്ഷേ സാറിനെക്കണ്ടു. സാറെന്നെതൊട്ടു എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ആശ്വാസമായി. ഞാനതുകൊണ്ട് എന്റെ ഡിപാർട്ട്മെന്റിൽ പോസ്റ്റ് ഗ്രാജ്വേഷൻ ചെയ്യുന്ന കുട്ടികളോട് മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നു പറയാറുണ്ട്. നിങ്ങൾ ന്യൂറോസർജറിയൊന്നും പഠിച്ചില്ലെങ്കിലും മൂന്നുകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യണം. (1) ഒരു രോഗി മുറിയിൽ വന്നാൽ ഇരിക്കാൻ പറയണം. (2) അവരുടെ പേരു വിളിക്കണം. പതിനാലാം വാർഡിലെ തൈറോയ്ഡ് എന്നോ പന്ത്രണ്ടാം വാർഡിലെ ഗാസ്റ്റിക് അൾസർ എന്നോ പറയരുത്. (3) റൗണ്ട്സ് എടുക്കുമ്പോൾ രോഗിയുടെ ശരീരത്തിലൊന്നു തൊടണം.

ഞാൻ പഠിക്കുന്നകാലത്ത് ഈ മഹാഭിഷഗ്വരന്മാരെയൊക്കെ അകലെ നിന്നാണ് കണ്ടിട്ടുള്ളത്. ഡോ. പി.കെ.ആർ. വാരിയർ, ആദ്യമായിട്ടാണ് തൊറാസിക് സർജറി സ്പെഷ്യാലിറ്റി തുടങ്ങുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന് എത്രവേണമെങ്കിലും പണമുണ്ടാക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഞാൻ കുമാരപുരത്തുനിന്ന് ബസ്സിൽ വരുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒന്നുകിൽ നടന്നാണ്, അല്ലെങ്കിൽ സൈക്കിളിലാണ് വരുന്നത്. ഇപ്പോഴും അദ്ദേഹം കാർ വാങ്ങിയിട്ടില്ല. റിട്ടയർ ചെയ്ത് പ്രൈവറ്റ് ഹോസ്പിറ്റലിൽ ജോലി ചെയ്തപ്പോൾ ആദ്യത്തെ മാസം പതിനായിരം രൂപയോ മറ്റോ കൊടുത്തു. കവർതുറന്നു നോക്കിയിട്ട് ഭാര്യയോട് ചോദിച്ചു.

"ഞാനിതെന്തുചെയ്യും ദേവകീ ?"

അപ്പോൾ, ആ രീതിയിലുള്ള role models ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലുള്ള ഒരു മാതൃകാപുരുഷനായിരുന്നു എൻ.വി.കൃഷ്ണവാരിയർ എന്ന് ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, ഞാനീ അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

എല്ല്

ശ്രീധരനുണ്ണി

തൊടിയിൽ പഴുതേ കിളച്ചുഞാൻ നിൽക്കവേ
പഴകിയൊരെല്ല കളഞ്ഞുകിട്ടി.
വളവില്ല തിരിവില്ല നട്ടെല്ലു പോലെയെ -
ന്നറിവിന്റെ വാക്കു വിളിച്ചു ചൊല്ലി.
അഴുകിയില്ലക്ഷരമെഴുതിയില്ലെങ്കിലും
തലയോട്ടിയെന്നു മനസ്സുചൊല്ലി.
ഇണയില്ല തുണയില്ല വാരിയെല്ലാണെന്നു
കണികണ്ട കൺകളിൽ സത്യമുറി.
മുറിവേറ്റ പാടുണ്ടുലഞ്ഞതു പോലുണ്ട്
തിരുമുറിവെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞു.
കുറുനരിയെങ്ങാനും കൊണ്ടുവന്നിട്ടതോ
ചുടലച്ചെകുത്താൻ വലിച്ചെറിഞ്ഞോ ?
ഒരു പാടുകാലമായ് കൊത്തില്ല കിളയില്ല
പടുമണ്ണിൽ രാവില്ല പകലുമില്ല.
നിധിപോലെ വിധിപോലെ കട്ടിയെലുമ്പിതു
പുതയുകയാണീക്കറുത്തമണ്ണിൽ
ചിരകിയെടുത്തിട്ടും രാകിയെടുത്തിട്ടും
കുറയാത്ത മട്ടു കടുത്തൊരെല്ല്
അറിവേനീയെല്ലുമായ് പണ്ടുപണ്ടാണൊരാൾ
എരിയുമീ മന്നിടം വാണിരുന്നു.
അവനെക്കരളിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിച്ചു
തരുണിയൊരുത്തിയുണ്ടായിരുന്നു.
അവരുടെ യാകാശമെന്നും നിലാവിന്റെ
കുളിരല മൂടിയതായിരുന്നു.
ഒരു നാളവൾക്കിരതേടി നടക്കവേ
അവനെക്കടുവാ പിടിച്ചുപോലും.
അവനെല്ലുമാത്രമായ് മണ്ണിൽക്കിടക്കവേ
അവളെയും കാലമെടുത്തുപോലും !
കഥയാണിതെല്ലിൽ ക്കുറിച്ചതാണക്ഷരം
പകുതിയുമില്ല തെളിച്ചമില്ലാ.
തൊടിയിലെയെല്ലിതു പാഴെല്ലിരുതല
തെളുതെളെ മിന്നുന്ന കത്തിയെല്ല്
അതിരിട്ട് മുള്ളാർന്ന വേലി പണിയുവാൻ
ഇതു നമുക്കെന്നും തുണയ്ക്കുമെല്ല്.

ഒരുപോലെയെങ്കിലും

യു. ശങ്കരനാരായണൻ

ഒരുപോലത്രേയന്നം വേവുന്നതടുപ്പത്ത -
ക്കറുത്തൊരാഫ്രിക്കയിൽ, റഷ്യയിൽ, യു.എസ്സിലും,
നട്ടെല്ലിലൊട്ടിച്ചേരും വയറ്റിൽ തിളക്കുന്ന
വിശപ്പിൻ കനൽച്ചൂടുമൊരുപോലെയാണത്രെ
ഇതളിട്ടുണരുന്നരാഗത്തിനൊരു ഗന്ധ, -
മിരുളും വെളിച്ചവുമോരോരോ മനസ്സിലും
വരുന്നു,പോവുന്നതുമൊരുപോലെയാണത്രെ.
പലഭാഷകൾ മൊഴിയുന്ന ചുണ്ടിലും തത്തും
നിലാവും നറുതിരിനാളവുമൊരുപോലെ.
ഒക്കെയും നേരാണെന്നാൽ വാഴുന്ന പരിഷകൾ
വെച്ചുപോറ്റിടും കണ്ണു കാണാത്തൊരഹന്തകൾ
ആയുധപ്പെരുമകളൊക്കെയും മുടിക്കുമോ ? -
ഭൂമി,വായുവും,വാനും വെള്ളവും തപിക്കുന്നു.

കൈപ്പറ്റി

ചരിത്രാതീതം	-	ജാനകിക്കുട്ടി, ഉണ്മ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, നൂറനാട്
ഇംഗ്ലീഷ് അക്ഷരഗാനങ്ങൾ	-	പി.ഐ. ശങ്കരനാരായണൻ നവമനബാലവികാസകേന്ദ്രം, കൊച്ചി.
അക്ഷരപ്പാട്ടുകൾ	-	പി.ഐ. ശങ്കരനാരായണൻ നവമനബാലവികാസകേന്ദ്രം, കൊച്ചി.
പലഹാരപ്പാട്ടുകൾ	-	പി.ഐ. ശങ്കരനാരായണൻ നവമനബാലവികാസകേന്ദ്രം, കൊച്ചി.
തൂക്കിക്കൊല്ലാൻ ദയാഹരജി	-	പി.ഐ. ശങ്കരനാരായണൻ നവമനബാലവികാസകേന്ദ്രം, കൊച്ചി.
സ്ഫുടം	-	വിശ്വൻ, സൗഹൃദം, കോഴിക്കോട്- 673 001.

മഴക്കാലത്തെ പ്രണയം

ആർ. ആർ. വർമ്മ

ഓട്ടിൻ പുറത്തൊരു നീർക്കുത്തു മാതിരി -
യെല്ലാം കഴുകിയൊഴുകിയിറങ്ങുന്ന
കാലവർഷത്തിന്റെ ചില്ലുകുടേകും
സുതാര്യസ്വകാര്യത പങ്കു വച്ചീടവേ,

കോരിച്ചൊരിയുമീ പേമാരി തന്നുടെ
സീൽക്കാരമേകും കനത്ത നിശ്ശബ്ദത
ഭഞ്ജിയ്ക്കുവാനായ് മടിച്ചു, കോലായിൽ നാ -
മൊന്നിച്ചു, പാതിക്കുളിരിലിരിയ്ക്കവെ,

നേർത്തൊരീ വിണ്ണിലെച്ചാരവർണ്ണം പൂണ്ട
ഞാറ്റുവേലപ്പെണ്ണു മൂളുന്ന ശീലിന്റെ
താളത്തിനോളത്തിലാകെ മുഴുകിയ
ഭൂമിയിൽ നാം മാത്രമായെന്നു തോന്നിയോ !

അന്യോന്യമൊന്നും പറയാതടുത്തടു -
ത്തങ്ങിരിയ്ക്കുമ്പൊഴുതുള്ളിന്റെ യുള്ളിലായ്
ശാന്തമധുരമാമോർമ്മതൻ ചിന്തുകൾ,
ഭാവിതൻ കിന്നരി ചൂടും കിനാവുകൾ
ആശങ്കകൾ, അനുഭൂതിതൻ ധാരക -
ളെല്ലാം പരസ്പരം വായിച്ചറിഞ്ഞിടാം.

നീയറിയാതെയെന്നുള്ളി,ലെന്തുള്ളു ? നീ
പങ്കാളിയാവാത്ത സ്വപ്നമെന്തുള്ളു ? നാ -
മുള്ളും പുറവുമൊരുപോലെ യാഴത്തി -
ലെന്നേ പരസ്പരം നന്നായറിഞ്ഞവർ.

തമ്മിലറിഞ്ഞതാമാദ്യത്തെ നാൾ മുത -
ലെന്നും കെടാതെ നിൻ കണ്ണിനാഴങ്ങളി -
ലൊട്ടു മൃദുവായ് തിളങ്ങുന്ന നാളങ്ങ -
ളെന്നുടെ കണ്ണിൽ പ്രതിഫലിപ്പീലയോ ?

ഞാനൊട്ടു മുന്നിലായീപ്പർവ്വതത്തിന്റെ
പള്ളയിൽ തീർത്തും വിജനമാം പാതയിൽ
മേലോട്ടു ചുറ്റിക്കയറും കിതപ്പിന്റെ
മാറ്റൊലി നിന്നുടെ നെഞ്ചിലുമില്ലയോ ?

ഈ മഴ മെല്ലെയടങ്ങി, നീർച്ചാറ്റലായ്
മാറി; നിൽക്കുമ്പോൾ തിളങ്ങുന്ന പച്ചപ്പി -
നാഘോഷമാകും മരങ്ങൾ പൊഴിയ്ക്കുന്ന
തുള്ളികൾ മാതിരി ജീവിതാസക്തിതൻ
പേമാരി പെയ്തടങ്ങിക്കഴിയുമ്പൊഴു -
മിറ്റിറ്റു വീണിടും പ്രേമകണികകൾ

കൽപന ചാവ്ള

കെ.ടി.കൃഷ്ണവാരിയർ

പഞ്ചാബിൽ ഗ്രാമീണനധ്യാപകനൊരാൾ
പിഞ്ചുപൈതങ്ങളോടാരാഞ്ഞു:-
"കൊച്ചു കിടാങ്ങളേ! നിങ്ങൾക്കു ജീവിത-
ലക്ഷ്യമെ,ന്തേതാണതിൻ മാർഗ്ഗം?"
പുഞ്ചിരിച്ചോതുന്നു പൂം പൈതലൊരുവൾ."ഞാൻ
അമ്പിളിമാമൻമടിയിലേറും.
അമ്മാനമാടും ഗ്രഹങ്ങളാൽ, താരക-
പ്പന്തുകൾ തട്ടിക്കളിക്കും ഞാൻ"
പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു കൂട്ടുകാർ, പെൺകൊടി
പൊട്ടിക്കരയാതെ നിൽക്കുന്നു.

അച്ചെറുബാല്യത്തിൻ സ്വപ്നമക്കന്യതൻ
ഹൃത്തിൽ തളിരിട്ടു പൂവിട്ടു
ഏറെപ്പഠിച്ചു വളർന്നു വിദേശത്തു
നാടിന്നഭിമാനമേകുമ്പോൾ,
ചിത്തം നിറഞ്ഞു ഗുരുനാഥൻ പണ്ടത്തെ
ശിഷ്യയ്ക്കു മംഗളം നേരുന്നു.
ഏറെ വളർന്നുയർന്നത്തമ്പിയംബര -
സീമകൾ താണ്ടിഗ്ഗമിച്ചപ്പോൾ,
ഹർഷബാഷ്പാവില മാഹ്ലാദത്തള്ളലാൽ
ഗദ്ഗദം പൂണ്ടയാൾ വിറകൊണ്ടു.
നക്ഷത്രവീഥിയിൽ സഞ്ചരിച്ചമ്മതൻ
വക്ഷസ്സിലേക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ,
പെട്ടെന്നൊരു താരം വന്നെത്തിക്കന്യയെ
ത്തട്ടിപ്പറിച്ചു കൊണ്ടോടുന്നു.
ഇന്ത്യതൻ കോടികൾ കണ്ണീരു വാർക്കുമ്പോൾ
വിണ്ണിൽ ചിരിച്ചവൾ നിൽക്കുന്നു.
മറ്റൊരു നക്ഷത്രമായിത്തിളങ്ങുന്നു.
ചുറ്റും വെളിച്ചം പരത്തുന്നു.
ചൊല്ലുന്നു കണ്മണി: "കണ്ണുനീർവാർക്കുന്നൊ -
രിന്ത്യതൻ മക്കളേ! കേട്ടാലും.
ധീരതയോടിന്നു മുന്നോട്ടു മുന്നോട്ടു
നേരായമാർഗ്ഗം നയിച്ചാലും
ജീവിതമാകുമനർഘകുസുമമാ -
ദ്ദേവനു നേദിക്കാനാണല്ലോ.
ആറുമാസത്താൽ ധ്രുവപദം പ്രാപിച്ച
ധീരൻ പിറന്നതാണീരാജ്യം
കണ്ണീരുവാർക്കാതെ കാലുകൾ പതറാതെ
മുന്നോട്ടടിവെച്ചുയർന്നാലും"

(കൊളംബിയ എന്ന അമേരിക്കൻ ബഹിരാകാശപേടകം തകർന്നടിഞ്ഞപ്പോൾ ആദ്യത്തെ ഇന്ത്യൻ ബഹിരാകാശയാത്രികയായ കൽപനചാവ്ള (Kalpana Chawla) അന്തരിച്ചു. ആ ധീരവനിതയുടെ ഓർമ്മക്ക്.)

പുറന്തോടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യം

ഡോ.രാജൻ ഗുരുക്കൾ

സമൂഹത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലെ ജനങ്ങളെ സാമ്പത്തികമായും രാഷ്ട്രീയമായും ശക്തിപ്പെടുത്തുമ്പോഴേ ജനായത്തവൽക്കരണം നാടിന്റെ നാരായവേരോളം ചെന്നെത്തുകയുള്ളു.

ജനാധിപത്യഭരണസമ്പ്രദായം നമുക്ക് പരമ്പരാഗതമല്ല. വൈദികകാലത്തെ വിതഥ, ഗണം, സഭ, സമിതി എന്നീ അസംബ്ലികളെപ്പറ്റിയും പ്രാചീനകാലത്തെ റിപ്പബ്ലിക്കുകളെപ്പറ്റിയുമൊക്കെ പാഠപുസ്തകങ്ങളിലുണ്ട് എന്നത് നേരുതന്നെ. പക്ഷേ അവ ഗോത്രവർഗ്ഗങ്ങളുടെയും ഗണതന്ത്രരാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും ബ്രാഹ്മണഗ്രാമങ്ങളുടെയും കാര്യമാണ്. ഒന്ന് ക്ഷത്രിയഗോത്രവർഗ്ഗഭരണവും മറ്റേത് ബ്രാഹ്മണഭൂവുടമവാഴ്ചയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഗ്രാമീണറിപ്പബ്ലിക്കുകളുടെ പ്രമാണരേഖകളായി നാം ഉദ്ധരിച്ചുപോരുന്ന മാനൂർ, ഉത്തരമേരൂർ ലിഖിതങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണ ഭൂപ്രഭുവാഴ്ചയുടെ പ്രമാണരേഖകളാണ്. സത്യത്തിൽ ഈ രേഖകൾ സഭയിൽ അംഗത്വംലഭിക്കാൻ ബ്രാഹ്മണപ്രഭുക്കന്മാർക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട യോഗ്യതകളെക്കുറിച്ചാണ് പറയുന്നത്. അല്ലാതെ പലരും ധരിച്ചിരിക്കുന്നപോലെ ഗ്രാമീണസ്വയംഭരണത്തെക്കുറിച്ചോ ജനാധിപത്യ സങ്കല്പത്തെക്കുറിച്ചോ ഒന്നുമല്ല. ഈ രാജ്യത്ത് ജനാധിപത്യഭരണസമ്പ്രദായം പ്രചാരം നേടിയത് കോളണിവാഴ്ചക്കാലത്താണ്.

മുളയിലേവീണപുഴുക്കുത്തുകൾ

നമ്മുടെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണത്തിന് മുളയിലേ വർഗ്ഗീയതയുടെ പുഴുക്കുത്തുവീണിരുന്നു. ജന്മനാ അത് വികലവുമായിരുന്നു. സാമുദായികാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പ്രാതിനിധ്യസമ്പ്രദായമായിരുന്നല്ലോ ബ്രിട്ടീഷുകാർ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചത്. ഭരണതന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി ന്യൂനമതങ്ങളെ സംസ്കൃതിയുടെ മുഖ്യധാരയിൽ നിന്ന് വിഘടിപ്പിക്കാനുദ്ദേശിച്ചുണ്ടാക്കിയ കപടവിദ്യയായിരുന്നു സാമുദായിക പ്രാതിനിധ്യസമ്പ്രദായം. മദ്ധ്യവർഗ്ഗതാല്പര്യങ്ങളുടെ വികാസവും അധികാരവടംവലിയും ആർത്ഥികമത്സരങ്ങളും ഒരുക്കിയ ഭൗതിക സാഹചര്യത്തിൽ അത് എളുപ്പം ഹിന്ദു വർഗ്ഗീയതയുടെ തുടക്കം കുറിച്ചു. വംശവും കുലവും ജാതിയും വേർതിരിച്ച് തീണ്ടാപ്പാടകലങ്ങളിൽ നിർത്തിയ അനേകായിരങ്ങളെ ഹിന്ദു മതക്കാരായി ഏകോപിപ്പിക്കാനും സംഘടിപ്പിക്കാനും ശ്രമങ്ങളാരംഭിച്ചതങ്ങനെയായിരുന്നല്ലോ. അന്യമതക്കാരോടു വിശേഷിച്ച് മുസ്സൽമാന്മാരോട് ശത്രുതപുലർത്തിക്കൊണ്ടാണത് തുടങ്ങിയതും വളർന്നതും. വർഗ്ഗീയവിദ്വേഷം വളർത്തുന്ന വളച്ചൊടിച്ച ചരിത്രരചനയ്ക്കു ബ്രിട്ടീഷുകാരുണ്ടാക്കിയ മാതൃക വർഗ്ഗീയവിദ്വേഷം വളർത്തുന്നതിനു വളരെ സഹായകമായി. കൊള്ളയും പടപാച്ചിലും ചരിത്രത്തിൽ എന്നും പതിവായിരുന്നെങ്കിലും മദ്ധ്യകാലത്ത് അവ പരത്തിയ ഭീതിയും ദുരന്തങ്ങളും മതവിദ്വേഷം വളർത്താൻ പറ്റിയ വിധത്തിൽ ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെട്ടതും ഹിന്ദുവർഗ്ഗീയതയ്ക്കു സഹായകമായി. ഇവിടെ മദ്ധ്യവർഗ്ഗപ്രതിലോമരാഷ്ട്രീയം നാമ്പെടുത്തതുതന്നെ സാമുദായികവർഗ്ഗീയതയുടെ കുടുസ്സുകളിലായിരുന്നുവെന്നർത്ഥം.

നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് ദേശീയതവളർന്നതും ജാതിമതസാമുദായികതയുടെ പുഴുക്കുത്തുമായാണ്. ഗാന്ധിജിയെയും നവറോജിയെയും ആസാദിനെയും നെഹ്രുവിനെയും പോലുള്ള മഹാമനീഷികൾ ദേശീയതയെക്കുറിച്ച് പ്രസംഗിച്ചപ്പോൾ ജാതിമതസങ്കുചിതത്വത്തിലാണ്ടു കിടന്നവരുടെ മനസ്സിലുണർന്നത് വർഗ്ഗീയതയായിരുന്നു. സാമൂഹ്യസാംസ്കാരിക നവോത്ഥനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റേയും പാശ്ചാത്യവൽക്കരണത്തിന്റെയും സ്വാധീനമേറ്റ മനസ്സുകളിൽ മാത്രമാണ് ദേശീയത വേരോടിയത്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ ഇളകിമറിഞ്ഞ ഇന്ത്യാരാജ്യം മഹാവ്യക്തികളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഔപചാരികമായി ഏഷ്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയ മതേതര ജനാധിപത്യ രാഷ്ട്രമായി പുനഃസംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ഭരണഘടനയുടെ മാഹാത്മ്യത്തിലും നേതൃത്വത്തിന്റെ

നന്മയിലും അത് കുറേയൊക്കെ കരുത്താർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്തുവെങ്കിലും ഉൾക്കാമ്പിൽ വർഗ്ഗീയതയുടെ പുഴുക്കുത്തുകൾ പടരുകയായിരുന്നു. ഇത് നേരത്തെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ പ്രശസ്ത ചരിത്രകാരൻ ഡോ. ബിപൻചന്ദ്ര ഈ രാജ്യത്ത് വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് വർഗ്ഗീയതയുടെ ബാഹ്യകവചമായ 'പിൻവാതിൽദേശീയത' (backdoor nationalism) യാണെന്നു മൂന്നു പതിറ്റാണ്ടുമുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിരുന്നു. ഇന്ന് വർഗ്ഗീയത മറനീക്കി പുറത്തു വരുകമാത്രമല്ല മതേതരത്വവും ജനാധിപത്യവും വെറുംപുറംതോടായിമാറുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥ പ്രവചിച്ചുകൊണ്ട് അന്ന് ബിപൻചന്ദ്ര ഇന്ത്യയിലെ ഇടതുപക്ഷത്തിനു മുമ്പാകെ പോംവഴിയായി ഒരു തീസിസ് വെച്ചിരുന്നു. കോൺഗ്രസ്സുമായി ഹ്രസ്വകാലസംഖ്യ (short-term collaboration) വും ദീർഘകാലസമര (long-term conflict) വുമെന്നതായിരുന്നു ആ തീസിസ്സ്.

ശരാശരിക്കാരുടെ തിരനോട്ടം

മഹാത്മാക്കളുടെ തിരോധാനം കോൺഗ്രസ്സിനെ വളരെ വേഗം ദരിദ്രമാക്കി. കഴിഞ്ഞ മൂന്നുനാല് ദശകങ്ങളായി നാം കാണുന്നത് വെറും ശരാശരിക്കാരുടെ തിരനോട്ടമാണ്. അവരിൽ പലരും സ്വാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജനാധിപത്യവും മതേതരത്വവും കൈവെടിഞ്ഞു. സോവിയറ്റ് മാതൃകയിൽ പഞ്ചവത്സര പദ്ധതികളുണ്ടാക്കി ഒരു കൈയ്യിൽ സോഷ്യലിസവും മറുകൈയിൽ കാപ്പിറ്റലിസവും പിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആസൂത്രണം മതിയാക്കി. സോഷ്യലിസത്തെ അവർ താഴെ വെച്ചു. പിന്നെ രണ്ടുകൈകൊണ്ടും കാപ്പിറ്റലിസത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചു. എല്ലാവരും കാപ്പിറ്റലിസ്റ്റ് വ്യാവസായിക വികസനസങ്കല്പങ്ങളിലേക്ക് ചേക്കേറി. അനിയന്ത്രിതമായധൂർത്തും ദുർവ്യയവും ഭീമമായ അഴിമതിയും അതിരൂക്ഷമായ സാമ്പത്തികാസമത്വവും കൊടിയ ദാരിദ്ര്യവും മൂക്കറ്റംകടവും വരുത്തിവെച്ച് രണ്ടുപതിറ്റാണ്ടുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രത്തെ ലോകസാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ കാൽക്കീഴിലെത്തിച്ചുകൊടുത്തു. നില്ക്കക്കള്ളിയില്ലാതായ രാഷ്ട്രം ഇന്ന് ഏതാണ്ട് ലോകസാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ദാസ്യത്തിലായിരിക്കുന്നു. കോൺഗ്രസ്സിനുപകരം വന്ന മതേതരശക്തികളും ശരാശരിക്കാർ തന്നെയായിരുന്നു. അവരിലെ ജനാധിപത്യവാദികൾ വളരെവേഗം ഒറ്റപ്പെട്ടു. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ പതനം ജാതിമതസങ്കുചിതത്വവും പ്രാദേശികതയും വർഗ്ഗീയതയും അഭൂതപൂർവ്വമായി വളരുന്നതിനിടയാക്കി.

സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ കത്തിപ്പടർന്ന ഗാന്ധിയൻ ജനകീയജനാധിപത്യാദർശങ്ങൾ ഇന്ന് ചേമ്പിലയിൽവീണ വെള്ളത്തുള്ളികൾപോലെ അവശേഷങ്ങളില്ലാതെ വാർന്നുപോയിരിക്കുന്നു. മിക്ക രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടികളിലേയും ഇളംതലമുറ ഏതാണ്ട് പൂർണ്ണമായും കാപ്പിറ്റലിസ്റ്റ് സാമ്രാജ്യത്വപ്രലോഭനങ്ങളുടെയും വിഭ്രമങ്ങളുടെയും പിടിയിലാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ജാതിക്കും മതത്തിനും പ്രാദേശികതക്കും അടിപ്പെട്ട സങ്കുചിതരാഷ്ട്രീയവും ദേശീയതയുമാണവരെ സ്വാധീനിക്കുന്നത്. അവരിൽ ബഹുഭൂരിഭാഗം ജനങ്ങളും രാഷ്ട്രീമായി പുനരധിവസിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് വിവേകത്തേക്കാൾ വൈകാരികാവേശത്തിന് മുൻതൂക്കം നൽകുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലാണ്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ സോഷ്യലിസ്റ്റ് ഇടതുപക്ഷചിന്താഗതി പോയിട്ട് ഉദാരമദ്ധ്യവർത്തി രാഷ്ട്രീയത്തിന് പോലും അവർക്കിടയിൽ വേരുറപ്പിക്കാനാവുകയില്ല. അങ്ങനെ ദേശീയത വർഗ്ഗീയവും ഭരണകൂടം ഫാസിസ്റ്റുമായി രൂപംപ്രാപിക്കാൻ പറ്റിയ സാഹചര്യം ഒത്തുവന്നിരിക്കുകയാണ്.

രാഷ്ട്രീയമെന്നാൽ കക്ഷിരാഷ്ട്രീയമാണെന്നാണ് പൊതുവെയുള്ള ധാരണ. കക്ഷിരാഷ്ട്രീയം വല്ലാതെ അധ:പതിച്ചതിനാൽ പദത്തിന്റെ അർത്ഥവും അധ:പതിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൊതുവായലക്ഷ്യങ്ങൾ മുൻനിർത്തി ആളുകൾ സംഘടിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെയാണ് രാഷ്ട്രീയമെന്ന് പറയുന്നത്. വ്യക്തികളുടെ സ്വാർത്ഥതാല്പര്യങ്ങൾക്കതീതമാണത്. വ്യക്തിഗതങ്ങളായസംഗതികൾ സാമൂഹ്യവൽക്കരിക്കപ്പെടുമ്പോഴേ അവ രാഷ്ട്രീയമാവുകയുള്ളു. വ്യക്തികളുടെ ഒറ്റപ്പെട്ടശബ്ദങ്ങളെ സമൂഹത്തിന്റെ സ്വരമാക്കിമാറ്റുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രാധിഷ്ഠിത സംഘടനാ പ്രവർത്തനമാണ് രാഷ്ട്രീയം. വ്യഷ്ടിയല്ല സമഷ്ടിയാണ് രാഷ്ട്രീയത്തിൽ മുഖ്യമെന്നർത്ഥം. സാമൂഹ്യപുരോഗതിലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള കൂട്ടായ പ്രവർത്തനമാണ് രാഷ്ട്രീയം. ആ പ്രവർത്തനത്തിൽ സാധാരണജനങ്ങൾക്കു മേൽക്കൈ ഉണ്ടാവുമ്പോൾ രാഷ്ട്രീയം ജനകീയമായിത്തീരുന്നു.

നമ്മൾ ഇന്ത്യക്കാരെന്ന നിലയിലായാലും കേരളീയർ എന്ന നിലയിലായാലും നാനാജാതിമതസ്ഥരും ധനികരും ദരിദ്രരും ഇടത്തരക്കാരും അഭ്യസ്ഥവിദ്യരും അല്ലാത്തവരും ഒക്കെയാണ്. അങ്ങനെയുള്ള അനേകം വ്യത്യാസങ്ങൾക്കതീതമായി ഒരു രാജ്യത്തിന്റെയോ സംസ്ഥാനത്തിന്റെയോ പൊതുവായ സ്ഥിതി അടക്കിപ്പറയുന്നതിൽ ഒട്ടും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രയുക്തിയില്ല. എന്നാൽ ഒരു രാജ്യമെന്ന നിലയിലും പ്രദേശമെന്ന നിലയിലും ചരിത്രപരമായിരൂപപ്പെട്ട പൊതുവായ പല സവിശേഷതകളും ഉണ്ടാവാം. പക്ഷേ രാഷ്ട്രീയനിലവാരം സാമൂഹ്യ

സ്ഥിതിഗതികളോടു ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. ചരിത്രപാരമ്പര്യമൊന്നും ഒരു പരിധിക്കപ്പുറം നിർണ്ണായകമായിരിക്കില്ലെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയനിലവാരത്തകർച്ച സാമൂഹ്യ ചരിത്രപശ്ചാത്തലത്തിൽ പരിശോധിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും പാവപ്പെട്ടവരാണ്. അവരുടെ രാഷ്ട്രീയനിലവാരം മോശവുമാണ്. വളരെ ചെറിയ ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിനുപോലും രാഷ്ട്രീയം വ്യക്തിതാല്പര്യങ്ങൾക്കതീതമായ സംഘടിത സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനമാണെന്നബോധമില്ല. അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ സ്ഥിതിയെങ്കിലും മെച്ചമായിരുന്നെങ്കിൽ എന്നാശിച്ചു പോവുകയാണ്. അവർക്കും രാഷ്ട്രീയമെന്നാൽ കക്ഷിരാഷ്ട്രീയമാകയാൽ അവരിൽ പലരും രാഷ്ട്രീയത്തിൽ തല്പരരല്ലെന്നു ഒരു മേനിയായിത്തന്നെ പറയാറുണ്ട്. ഇവർ 'സ്വന്തം കാര്യം സിന്ദാബാദു' കാരാണ്. ഇക്കൂട്ടർ ഇങ്ങനെ ആയിത്തീർന്നത് കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ നെറികേടിൽ ഹതാശരായതുകൊണ്ടൊന്നുമല്ല. കക്ഷിരാഷ്ട്രീയം നെറികെട്ടതാവാൻ ഒരു പരിധിവരെ കാരണക്കാർ മനസ്സിൽ സമൂഹമില്ലാത്ത ഈ സ്വാർത്ഥമോഹികളാണ്. അവർ സ്വാർത്ഥ മോഹികളായിത്തീർന്നത് ചരിത്രപരമായ ഒരു സമൂഹ്യപ്രക്രിയയിലൂടെയാണ്.

കേരളത്തിലും ഈ ചരിത്രപ്രക്രിയ വഴി ശക്തിയാർജ്ജിച്ചത് മദ്ധ്യവർഗ്ഗ രാഷ്ട്രീയമാണ്. നവോത്ഥാനത്തിന്റെപാതയിലൂടെ കമ്മ്യൂണിസത്തിലേക്ക് കാലെടുത്തുവെച്ചകേരളീയസമൂഹത്തെ അത് വളരെയധികം പിറകോട്ടുവലിച്ചു. ജനകീയമുന്നേറ്റങ്ങളിലൂടെ പതുക്കെ വളർന്നുതുടങ്ങിയ യഥാർത്ഥരാഷ്ട്രീയം അപ്പാടെ മുരടിച്ചു വികൃതമാകാനിടവന്നത്, വിമോചനസമരമെന്ന അറുപിന്തിരിപ്പൻ പ്രസ്ഥാനത്തോടു കൂടിയാണ്. സാമുദായികപരിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനമായും ജാത്യഭിമാനപ്രക്ഷോഭണമായും വളർന്ന ജാതിവിരുദ്ധ നവോത്ഥാന മുന്നേറ്റം ജാത്യധിഷ്ഠിത സമ്മർദ്ദരാഷ്ട്രീയമായി അപചയിച്ചതും, മതവും ജാതിയും കൊണ്ട് ദുഷിച്ച കക്ഷിരാഷ്ട്രീയ സമ്പ്രദായം വർഗ്ഗബോധത്തെ തളർത്തിയതും അങ്ങനെ ജനാധിപത്യത്തെ ദുർബ്ബലമാക്കിയതും വിമോചനസമരത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതമാണ്. നവോത്ഥാനപാതവിട്ട് ജാതിമതസങ്കുചിതത്വത്തിലേക്കു മുതലക്കൂപ്പുനടത്തിയതാണ് നമ്മുടെ എടുത്തുപറയേണ്ടസവിശേഷതകളിൽ മുഖ്യം. വിമോചനസമരമെന്ന അറുപിന്തിരിപ്പൻ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിഴുപ്പാണ് കേരളീയജനത ഇന്നു പേറുന്നത്. അധികാരത്തിനും സ്ഥാനത്തിനും വേണ്ടി മാനമില്ലാതെ മതവും ജാതിയും പറഞ്ഞ് വിലപേശുന്ന സമൂഹം. ഇന്ന് ആ സമീക്ഷയിൽ ജീവിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയക്കാരും ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രഭൃതികളും ചേർന്നാണ് എല്ലാം നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. അതുമായി സന്ധിചെയ്യാതെ

ഇവിടെ ഇടതുപക്ഷത്തിനുപോലും ഭരണകൂടം ഉണ്ടാക്കാനാവുന്നില്ല. പരസ്പരവിരുദ്ധതാല്പര്യങ്ങൾക്കു പിടിവലികൂടുന്നവരുടെ സഖ്യമായേ ഇവിടെ ഭരണകൂടത്തിന് രൂപം കൊള്ളാൻ നിർവ്വാഹമുള്ളു.

ഐക്യകേരളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഊർജ്ജപ്രവാഹത്തിൽ കേരളത്തിലുടനീളം അനേകം ചെറുകിട പത്രങ്ങൾ ഉദയം ചെയ്തിരുന്നു. അവ കാര്യവിവരത്തിലധിഷ്ഠിതമായ രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ വളർച്ചയെ സഹായിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ വിമോചനസമരത്തോടെ അവയുടെതിരോധാനവും കുറിയ്ക്കപ്പെട്ടു. ജാതിമതരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയും കുത്തകമുതലാളിത്തത്തിന്റെയും വളർച്ചയാണ് പ്രാദേശിക ദിനപ്പത്രങ്ങളെ പൂർണ്ണമായും നശിപ്പിച്ചത്. അവയെ വിഴുങ്ങി വീർത്ത വൻകിട പത്രങ്ങൾ ജനകീയരാഷ്ട്രീയ വികാസത്തിന് തുരങ്കം വെച്ചു. ജനാധിപത്യസമൂഹത്തിൽ പത്രമാധ്യമങ്ങളാണ് കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ ജനങ്ങൾക്കു സഹായകമാവേണ്ട ഒരു പ്രധാനഘടകം. എന്നാൽ ഒന്നുംമനസ്സിലാവാതിരിക്കാൻ എന്തൊക്കെചെയ്യാമോ അതാണ് മിക്കപത്രമാധ്യമങ്ങളും ഇന്ന് ചെയ്യുന്നത്. മൂന്നു വർഷമായി ജനകീയാസൂത്രണത്തെപ്പറ്റി ഇവിടത്തെചിലപ്രമുഖ പത്രങ്ങൾ എഴുതിക്കൂട്ടിയ വാർത്തകളും വിശേഷങ്ങളും നോക്കിയാൽ മതി അത് ബോധ്യപ്പെടാൻ. സാധാരണക്കാരിൽ തീപോലെ പടരേണ്ട ജനകീയാവേശം അരാഷ്ട്രീയവൽക്കരിച്ചത് പത്രങ്ങളാണ്. പത്രങ്ങൾ പലപ്പോഴും വസ്തുതകൾ വളച്ചൊടിച്ച് വിവാദമാക്കുന്ന വെറും നുണക്കടലാസുകളായാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. വികസനത്തെക്കുറിച്ചും വികേന്ദ്രീകരണത്തെക്കുറിച്ചും ആഗോളതലത്തിൽ നടക്കുന്ന സംവാദത്തിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം നിങ്ങളെ അറിയിയ്ക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ് പത്രങ്ങൾ. പക്ഷേ അവയിൽ വാർത്തകളുടെ സൈദ്ധാന്തികവിശകലനത്തിനും ജ്ഞാനപ്രസാരണത്തിനുമൊക്കെ ഇടമെവിടെ? ഉപസ്ഥിതിയുള്ളവരെവിടെ? പൈങ്കിളി ചമയ്ക്കുമ്പോലെ അനായാസമല്ലല്ലോ വാർത്തകളുടെ വൈജ്ഞാനികവിശ്ലേഷണം.

ജനകീയാസൂത്രണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ കാപ്പിറ്റലിസ്റ്റ് ജനാധിപത്യ വീക്ഷണവും ഇടതുപക്ഷജനകീയജനായത്തവീക്ഷണവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം സംജ്ഞങ്ങൾക്കു വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടെന്ന് എനിയ്ക്ക് തോന്നുന്നില്ല. അവരുടെ മനസ്സിൽ എല്ലാം കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞുകിടക്കുകയാണ്. ഇടതുപക്ഷജനകീയജനായത്തവീക്ഷണമനുസരിച്ച് വികസനമെന്നാൽ സമൂഹത്തിൽ നീതിയുക്തമായ അഭ്യുന്നതി എന്നാണ് അർത്ഥം. അത് സാമ്പത്തികവളർച്ചയെ സാമൂഹ്യനീതിയുമായും പാരിസ്ഥിതികസുരക്ഷയുമായും കൂട്ടിയിണക്കുന്നു. സാമൂഹികസാമ്പത്തി

കചൂഷണങ്ങളിൽ നിന്നും ആശ്രിതബന്ധങ്ങളിൽനിന്നും സ്വതന്ത്ര മായിക്കൊണ്ട് പ്രാദേശികസമൂഹങ്ങൾ സ്വാശ്രയത്വത്തിലേക്ക് വികസി ക്കുന്നതിനെയാണ് അവർ വികസനമെന്നു പറയുന്നത്. അതിന് ആദ്യം പാവപ്പെട്ടവർക്കു വേണ്ടത്ര വിഭവശേഷിയും രാഷ്ട്രീയാധികാരവും ലഭ്യ മാവണം. പിന്നെ വേണ്ടത് അനുയോജ്യസാങ്കേതികവിദ്യയും പുനർന വ്യോർജ്ജ സ്രോതസ്സുകളും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ചെറുകിട വ്യാവസായികസംരംഭങ്ങളും പരമാവധി ചെലവ് ചുരുക്കാൻ സഹാ യിക്കുന്ന ഉൽഗ്രഥിതജൈവകാർഷികവൃത്തിയും മറ്റുമാണ്. ഈ പ്രക്രി യയെ സഹായിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഉയർന്നസാമൂഹ്യബോധത്തോടും രാഷ്ട്രീയജാഗ്രതയോടും കൂടി തദ്ദേശവാസികൾ നടത്തുന്ന ആസൂത്ര ണമാണ് ജനകീയാസൂത്രണം. സാമ്പത്തികസാമൂഹികസാംസ്കാരിക രാഷ്ട്രീയ വിഭവങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഏറ്റവും പിന്നിൽ നിൽക്കുന്ന വർ ആസൂത്രണപ്രക്രിയയിൽ നിർണായകസ്വാധീനം ചെലുത്തി ക്കൊണ്ട് പ്രാദേശികഭരണകാര്യങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനെയാണ് ജന കീയപങ്കാളിത്തമെന്ന് പറയുന്നത്. അതിനായി സമൂഹത്തിന്റെ അടി ത്തട്ടിലെ ജനങ്ങളെ സാമ്പത്തികമായും രാഷ്ട്രീയമായും ശക്തിപ്പെടു ത്തുമ്പോഴേ ജനായത്തവൽക്കരണം നാടിന്റെനാരായവേരോളം ചെന്നെ ത്തുകയുള്ളൂ. അപ്പോഴാണ് പ്രതിനിധീകരണസമ്പ്രദായത്തിൽ നിന്ന് പങ്കാളിത്തസമ്പ്രദായത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനം തുടങ്ങുന്നത്. സാമൂ ഹ്യഘടനയിൽ അധികാരബന്ധങ്ങളുടെ വലിയൊരു അഴിച്ചുപണിയ ലിന് അതിടയാക്കും. ആപ്രക്രിയയാവട്ടെ ഒരിക്കലും സുഗമമായിരി ക്കില്ലെന്ന്മാത്രമല്ല ദീർഘവും സംഘർഷോന്മുഖവുമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ സാമൂഹികമായും രാഷ്ട്രീയമായും അഭികാമ്യമായൊ രവസ്ഥയിലേക്കുള്ള ശ്രമകരമായ മുന്നേറ്റമായതുകൊണ്ടാണ് മാർക്സിസ്റ്റ് വീക്ഷണമനുസരിച്ച് വികേന്ദ്രീകരണം ആത്യന്തികലക്ഷ്യ മാണ് എന്ന് പറയുന്നത്. ഇക്കാര്യം ജനങ്ങളിൽ എത്രപേർക്കറിയാം?

സൈദ്ധാന്തികജ്ഞാനത്തിന്റെ ജനകീയവൽക്കരണം അസാദ്ധ്യ മാക്കുന്ന പ്രതിലോമ വൈജ്ഞാനികരാഷ്ട്രീയമാണ് മുഖ്യകാരണം. അതിനെതിരെയുള്ള ചെറുത്തുനില്പിന്റെ ഭാഗമായി സൈദ്ധാന്തി കസമീപനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം അടിവരയിട്ടുകാണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇട തുപക്ഷധിഷണാശാലികളുടെ ഉത്തരവാദിത്വമാണത്. നിലവിലുള്ള സാഹചര്യത്തിലെ സാദ്ധ്യങ്ങളെയും അസാദ്ധ്യങ്ങളെയും സൈദ്ധാ ന്തികമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രവർത്തിച്ചില്ലെങ്കിൽ ജനകീയജനായത്ത രാഷ്ട്രീയം കരുപ്പിടിക്കുകയില്ല. സാദ്ധ്യതകളെ പരമാവധി മുതലെ ടുത്തും അസാദ്ധ്യതകളെ രാഷ്ട്രീയമായ പോരാട്ടങ്ങളിലൂടെ കീഴട

ക്കിയും മുന്നേറാൻ കഴിയണം. ജാതിമത സങ്കുചിതകക്ഷികളുമായി ഒരിയ്ക്കലും വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്കു സന്നദ്ധമാവാത്ത, അഴിമതിതീണ്ടാത്ത, ജനകീയരാഷ്ട്രീയം അതിന് അത്യാവശ്യമാണ്. ജനകീയരാഷ്ട്രീയത്തിന് വലതുപക്ഷമില്ല. അതുപോലെ അഴിമതിയ്ക്കും അധികാരപ്രമത്ത തയ്ക്കും ഇടതുപക്ഷവുമില്ല. വലതുപക്ഷജനകീയത വെറും നാട്യ മാണ്. അധികാരവികേന്ദ്രീകരണംവഴി അത് അഴിമതിയുടെ പ്രാദേശി കവൽക്കരണമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും സാധ്യമാക്കുകയില്ല. തിരിച്ചറിവോടെ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കു പൊരുതി മുന്നേറുന്ന ജനതയുടെ പ്രവർത്തനം എപ്പോഴും ജനക്ഷേമപരമായി മാത്രമേ കലാശിയ്ക്കൂ. ഈവിധം രാഷ്ട്രീ യമായ ജാഗ്രതപാലിക്കുന്നവരും മുൻകരുതലുകൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകുന്നവരുമായി എത്രപേരുണ്ട് ജനങ്ങളിൽ? രാഷ്ട്രീയമായ നില വാരത്തകർച്ചയുടെ ഭാഗമായി ആഴത്തിൽ ചിന്തിക്കേണ്ടത് അറിവിന്റെ അരാഷ്ട്രീയവൽക്കരണവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ഉന്നതമായ അറിവിൽ രാഷ്ട്രീയമില്ലെന്ന മൗഢ്യം ഇന്ന് വ്യാപകമാണ്. ഓരോ വിജ്ഞാനശാഖയിലും വിശേഷപരിജ്ഞാനം നേടുന്നവരിൽ വിരലി ലെണ്ണാവുന്നവർക്കുപോലും അവരവരുടെ വൈജ്ഞാനിക മേഖ ലയ്ക്കു രാഷ്ട്രീയവുമായുള്ള ജ്ഞാനശാസ്ത്രപരമായബന്ധം അറി ഞ്ഞുകൂടാ. ഓരോ വിഷയത്തിലും നമുക്കു എത്ര ഏക്ടിവിസ്റ്റുകളു ണ്ടെന്നു നോക്കിയാൽ മതി. അറിവും സാമൂഹ്യപുരോഗതിയും തമ്മി ലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി നമ്മുടെ പണ്ഡിതരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനും അറിവില്ലെന്നത് വാസ്തവമാണ്. അത്തരം സമൂഹത്തിൽ രാഷ്ട്രീയനി ലവാരം പരിതാപകരമായിരിയ്ക്കും. സമൂഹത്തിന് അറിവുവർദ്ധിച്ചാ ലല്ലേ നയവിശകലനത്തിനും വിമർശത്തിനും പ്രാപ്തിയുണ്ടാവൂ? ഈ പ്രാപ്തിയാണ് ജനകീയരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

വേണ്ടത്ര രാഷ്ട്രീയവികാസമില്ലാത്ത, അതായത് വിശകലന ശേഷിയില്ലാത്ത ജനതയാണ് കേരളത്തിൽ ഉള്ളതെന്ന് മാറിമാറിവരു ന്നതിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടിയന്തിരാവസ്ഥയെ അനു കൂലിച്ച് വോട്ടുചെയ്തവരല്ലേ നമ്മൾ? ഒരു ഭരണകൂടത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങ ളറിഞ്ഞു വോട്ടുചെയ്യുന്നവർ നന്നേ കുറവാണിന്ന്. സങ്കുചിതചിന്തക ളാണ് പലരെയും നയിക്കുന്നത്. രാഷ്ട്രീയപ്പാർട്ടിയായാലും ജാതിമത സംഘടനകളുടെ വൈകാരികതയാണ് മിക്കവരെയും സ്വാധീനിക്കു ന്നത്. തത്വശാസ്ത്രങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്ത രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്ക് മറ്റെന്ത് സ്വാധീനമുണ്ടാവാൻ?

●

സേവനരംഗത്തെ നൈതികത

സി.വി.സുധീന്ദ്രൻ

അധികാരശക്തികൾ നാടു "ഭരിക്കുക" യാണ് ചെയ്യുന്നത്. ജന"സേവനം" എന്നത് തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാലത്തെ നാടകം മാത്രം.

ആദ്യമേതന്നെ എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ സ്മരണയ്ക്കു മുമ്പിൽ കൂപ്പുകൈകൾ അർപ്പിക്കട്ടെ. കേരളീയർക്ക് വ്യത്യസ്തങ്ങളായ നിരവധി മേഖലകളിൽ വിജ്ഞാനം പകർന്നു കൊടുക്കുകയും അവരെ ചിന്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത പ്രതിഭാധനനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. പാണ്ഡിത്യവും സർഗ്ഗചേതനയും വളരെ അപൂർവ്വമാം വിധം മേളിച്ച ഒരു അസാധാരണ പ്രതിഭ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കുമുമ്പിൽ നമിക്കുന്നു.

ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയത്തെക്കുറിച്ചാലോചിക്കുമ്പോൾ ഭാരതത്തിൽ ജനാധിപത്യം പരാജയപ്പെടാൻ ചില അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നുതോന്നുന്നു. ഒന്നാമത്തേത് ജനാധിപത്യം എന്നത് ഭാരതീയചിന്തയിൽ ഉറന്നുണ്ടായ ഒരു സങ്കല്പമല്ല; അത് ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെട്ട ഒരു ആശയസംഹിതയാണ് എന്നതാണ്. ഗ്രീസിലും മറ്റും വളരെ പുരാതനകാലത്ത്, ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പ് തന്നെ, നാട്ടുകൂട്ടങ്ങൾ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാ പൗരന്മാരും ഒരു പൊതുവേദിയിൽ സമ്മേളിച്ച് സമൂഹത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രധാന തീരുമാനങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായത്തെ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഉത്തമമാതൃകയായി അരിസ്റ്റോട്ടിൽ പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതൻസിലും മറ്റും ആ കാലത്ത് പൗരന്മാർ ഒന്നിച്ചുകൂടി നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന പ്രക്രിയ നടപ്പിലായിട്ടുമുണ്ടായിരുന്നു. ജനസംഖ്യ കുറവായ നാളുകളിൽ അതൊക്കെ സാധ്യമായിരുന്നു. ജനാധിപത്യസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഈ ആദ്യമാതൃക സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ മുന്നേറ്റത്തിൽ അടിപുഴകിപ്പോയി.

പക്ഷേ പടിഞ്ഞാറൻ മനസ്സിൽ ജനങ്ങളുടെ ആധിപത്യം എന്ന സങ്കല്പത്തിന്റെ തിരിനാളം തീരെ കെട്ടുപോയില്ല. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അത് വീണ്ടും ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു. സമത്വം, സ്വാതന്ത്ര്യം, സാഹോദര്യം (equality, liberty,fraternity) എന്നീ മൂന്നു മൂല്യങ്ങളായിരുന്നു ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിന്റെ താത്ത്വികമായ അടിത്തറ. വോൾട്ടയർ, റൂസോ എന്നിവരുടെ ചിന്തകൾ ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിന്റെ അരങ്ങൊരുക്കി. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അരങ്ങേറിയ ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം പടിഞ്ഞാറൻ ദേശങ്ങളിലാകെ ജനാധിപത്യചിന്തകൾക്ക് പ്രചോദനം നൽകി. 1787ൽ നിലവിൽവന്ന അമേരിക്കൻ ഭരണഘടന ജനാധിപത്യപ്രസ്ഥാനത്തിലെ ഒരു നാഴികക്കല്ലായിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലും പടിപടിയായി പാർലിമെന്ററി ഭരണം നിലവിൽ വന്നു.

എല്ലാ മനുഷ്യരും തുല്യരായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന സമത്വബോധമാണല്ലോ ജനാധിപത്യസങ്കല്പത്തിന്റെ അടിക്കല്ല്. പുരാതന ഭാരതീയചിന്ത സമത്വത്തിലും വളരെയപ്പുറം, മനുഷ്യരുടെ മാത്രമല്ല ജീവജാലങ്ങളുടെയെല്ലാം ഏകീഭാവത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞുതന്നിരുന്നു. അധികമൊന്നും അറിയപ്പെടാതെ, അഥവാ ശ്ലാഘിക്കപ്പെടാതെ കിടക്കുന്ന രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ഭഗവദ്ഗീതയിലുണ്ട്-(3-10,13). അതിൽ ഒന്ന് ത്യാഗഭാവമാണ് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ കാമധേനു എന്നു പറയുന്നു. രണ്ടാമത്തേത് തന്റെ കലത്തിൽ തനിക്കുവേണ്ടി മാത്രം, അതായത് സമൂഹത്തിനുവേണ്ടിയല്ലാതെ, പാകം ചെയ്യുന്നവൻ പാപം ഭക്ഷിക്കുകയാണ് എന്ന വിപ്ലവകരമായ ആശയമാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. പടിഞ്ഞാറ് സോഷ്യലിസം പിറക്കുന്നതിനും ആയിരത്താണ്ടുകൾ മുമ്പെയാണ് ഇത്തരമൊരു വിപ്ലവകരമായ ആശയം ഘോഷിക്കപ്പെട്ടത് എന്നത് വളരെ ശ്രദ്ധേയമാണ്, അഭിമാനാവഹമാണ്. പക്ഷേ ഭാരതത്തിന്റെ ദുരന്തം ഋഷിപ്രോക്തങ്ങളായ ഉദാത്താശയങ്ങൾ സാമാന്യജനങ്ങളിലേക്കിറങ്ങിയില്ല, സമൂഹത്തെ പരിവർത്തിപ്പിച്ചില്ല എന്നതാണ്.

പറഞ്ഞുവന്നത് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇന്നുനിലനില്ക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ ആധിപത്യം എന്ന ആശയം, ഒരു പടിഞ്ഞാറൻ ഉല്പന്നമാണ് എന്നാണ്. ഭാരതത്തിലാകട്ടെ ആധിപത്യം എന്നും ചക്രവർത്തിമാരുടേയും രാജാക്കന്മാരുടേയും കൈകളിലായിരുന്നു. പുരാണങ്ങളിലും ചരിത്രത്തിലുമെല്ലാം രാജാക്കന്മാരുടെ നീണ്ടനീണ്ട നിരകളാണുള്ളത്. കഴിഞ്ഞ ചില നൂറ്റാണ്ടുകളിലാകട്ടെ, രാജവാഴ്ച കോളനിവാഴ്ചക്ക് വഴിമാറുകയും ചെയ്തു. ശ്രദ്ധാർഹമായ കാര്യം ജനങ്ങളുടെ ആധിപത്യം എന്ന ആശയം ഈ മണ്ണിൽ ഒരിക്കലും എന്നുതന്നെ പറയണം,

ഉറന്നില്ല എന്നതാണ്. തന്നെയുമല്ല ഈ മണ്ണ് ഇന്നുവരെ ആ ആശയത്തെ സ്വാംശീകരിച്ചിട്ടുമില്ല.

ഭാരതത്തിൽ നടപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന വർണ്ണാശ്രമവ്യവസ്ഥയും ജാതി- സമ്പ്രദായവും സത്യത്തിൽ ജനാധിപത്യത്തിന് വളരെ വിരുദ്ധങ്ങളായ സാമൂഹ്യസ്ഥാപനങ്ങളായിരുന്നു. വർണ്ണാശ്രമവ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച്, ഭരിക്കുക എന്നത് ക്ഷത്രിയന്റെ മാത്രം ധർമ്മമായിരുന്നു. സാധാരണക്കാരന്, കീഴാളന്, പ്രജയായിരിക്കാനേ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

ഭാരതത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരനേതാക്കൾ, നല്ലതിനോ ചീത്തയ്ക്കോ, പാശ്ചാത്യാശയങ്ങളാലും, ജനാധിപത്യസങ്കല്പങ്ങളാലും ആവേശിതമായ മനസ്സുള്ളവരായിരുന്നു. പുരാതന ഭാരതീയ ചിന്തയുടെ ഉൽകൃഷ്ടാശയങ്ങൾ കൂടെ ഉൾക്കൊണ്ടതായിരുന്നു ഗാന്ധിയുടെ മനസ്സ് എന്ന വ്യത്യാസമുണ്ട്. ജവാഹർലാലാകട്ടെ സോഷ്യലിസത്തിന്റേയും ജനാധിപത്യത്തിന്റേയും പാശ്ചാത്യാശയങ്ങളാൽ ആകൃഷ്ടനായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ മുഖ്യശില്പിയായ അംബേദ്ക്കറേയും സ്വാധീനിച്ചിരുന്നത് പ്രധാനമായും സമത്വത്തിന്റേയും ജനാധിപത്യത്തിന്റേയും പാശ്ചാത്യസങ്കല്പങ്ങളായിരുന്നു. ഏതായാലും 1950ൽ രൂപംകൊണ്ട ഇന്ത്യൻഭരണഘടന ജനങ്ങളുടെ ഭരണാധികാരത്തെ വിളംബരം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്.

പക്ഷേ ഈ ഭരണഘടനയും അൻപത്തഞ്ചുവർഷത്തെ ജനാധിപത്യം എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ട ഭരണക്രമവും എത്രത്തോളം ഈ രാജ്യത്തെ ജനാധിപത്യത്തോട്, സമത്വബോധത്തിനോട്, യഥാർത്ഥമായ ജനങ്ങളുടെ ഭരണത്തോട് അടുപ്പിച്ചു? ആസൂത്രണക്കമ്മീഷന്റെ പുതിയ രേഖകൾ പറയുന്നത് ഇന്ത്യയിലെ ദരിദ്രരുടെ ശതമാനം 73-74ൽ 55 ആയിരുന്നത് രണ്ടായിരത്തിൽ 26 ലേക്ക്താണു എന്നാണ്. പലകാരണങ്ങളാലും ഈ രേഖ അപ്പാടെ സ്വീകരിക്കുവാൻ വിഷമം തോന്നുന്നുണ്ട്. ദാരിദ്ര്യം നിർണ്ണയിക്കുവാൻ കൈക്കൊള്ളപ്പെട്ട മാനദണ്ഡങ്ങളും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. യഥാർത്ഥസംഖ്യ 30-35 ശതമാനമായിരിക്കണം. അതായത് ഈ നാട്ടിൽ 30-35കോടി പരമദരിദ്രരുണ്ട്. അവരാണ് ബീഹാറിലേയും മധ്യപ്രദേശിലേയും കൊടും തണുപ്പിൽ മരിച്ചുവീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ വർഷം പത്രത്തിൽ വന്നകണക്ക് ആയിരത്തിലേറെ മരണങ്ങളുടേതാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണ് തണുപ്പ് വരുമ്പോൾ മനുഷ്യർ മരിച്ചുവീഴുന്നത്? നെഞ്ചിൻകൂട്ടിനകത്തുമിടിക്കുന്ന ചങ്കിനെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ കൂടിനുപുറത്ത് പേശിയുടെ ആവരണം തീരെയില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ്. പേശിയുടെ ആവരണം ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ കീറപ്പുതപ്പുകൾകൊണ്ടൊക്കെ പിടിച്ചുനില്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞേനെ.

അൻപത്തഞ്ചുവർഷങ്ങളുടെ ജനാധിപത്യഭരണത്തിനുശേഷവും ഇന്ത്യയിൽ 35 കോടി ജനങ്ങൾ നിരക്ഷരരാണ്. 35കോടി പരമ ദരിദ്രർ, 35കോടി നിരക്ഷരർ. സാക്ഷരർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരിൽത്തന്നെ എത്രപേർക്ക് യഥാർത്ഥപ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധമുണ്ടാക്കികൊടുക്കാൻ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞു? വികാരങ്ങളുണർത്താൻ കഴിയുന്നവരും കൂടുതൽ പണം വാരിയെറിയുന്നവരും ഇന്നും തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ജയിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിലെ ദാരിദ്ര്യത്തെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യുവാനുള്ള മാർഗ്ഗം എന്തായിരുന്നു? ജവാഹർലാൽ നെഹ്റുവിന് ഉത്തരം അറിയാമായിരുന്നു. സംസ്ഥാനങ്ങൾ ഭൂപരിഷ്കരണം നടപ്പിലാക്കണം എന്നദ്ദേഹം ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച് സംസ്ഥാനമുഖ്യമന്ത്രിമാർക്ക് എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ജവാഹർലാലിന്റെ ഈ സമ്മർദ്ദത്തെ മറി കടക്കുവാൻ അന്നത്തെ മുഖ്യമന്ത്രിമാർ പ്രയോഗിച്ച സാമർത്ഥ്യമേറിയ അടവുകളെക്കുറിച്ച് 'ഇൻസൈഡർ' എന്ന തന്റെ വിശ്രുതഗ്രന്ഥത്തിൽ ശ്രീ.പി.വി.നരസിംഹറാവു വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിലെ കൃഷിഭൂമി കർഷകകുടുംബങ്ങൾക്കിടയിൽ തുല്യമായി വീതിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഓരോ കുടുംബത്തിനും നാലരയേക്കറോളം ഭൂമി ലഭ്യമാകും എന്ന് കണക്കുകൾ പറയുന്നു. മുന്നേക്കറെങ്കിലും കൃഷിഭൂമി ഒരു കുടംബത്തിന് ലഭിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇന്ത്യയിൽ പിന്നെ പരമദരിദ്രരുണ്ടാവുകയില്ല. നഗരങ്ങളിലേക്കുള്ള പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളുടെ പ്രവാഹമുണ്ടാവുകയില്ല. നഗരങ്ങളിൽ ചേരികളുണ്ടാവുകയില്ല. പന്ത്രണ്ടുകാരികളെ അമ്മമാർ മാംസച്ചന്തയുടെ ദല്ലാളുകൾക്ക് വില പറഞ്ഞുവില്ക്കുകയില്ല. ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ വലിയ പരാജയം അത് ജവാഹർലാൽ എന്ന ജനാധിപത്യ വിശ്വാസിയുടെ ഭൂപരിഷ്കരണശ്രമങ്ങളെ തന്ത്രപൂർവ്വം തടഞ്ഞു നിർത്തി എന്നതാണ്. ജവാഹർലാൽ രംഗത്തുനിന്നു മറഞ്ഞതോടെ മറ്റുള്ളവർ പ്രശ്നം സൗകര്യപൂർവ്വം മറക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്ന് ആരും ഭൂപരിഷ്കരണത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നതുപോലുമില്ല.

ഇനി ഇന്ത്യയുടെ മറ്റൊരു മുഖം :- 2002 ഡിസംബർ 29ന് ഹിന്ദു പത്രത്തിൽ വന്ന ഒരു റിപ്പോർട്ടിൽനിന്ന് ചിലവാചകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. അഞ്ജലി മോഡി എഴുതിയതാണ് Their tomorrow neverdawnsഎന്ന റിപ്പോർട്ട്. പത്രത്തിലെ ഏതാണ്ട് ഒരു പേജ് വരുന്ന റിപ്പോർട്ടിൽ നിന്ന് ചില വാചകങ്ങൾ മാത്രം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

"നമുക്ക് ഒരു ദളിതനായ രാഷ്ട്രപതിയുണ്ടായെങ്കിലും ജനസംഖ്യയിൽ ഇരുപതുശതമാനം വരുന്ന ദളിതർക്ക് മറ്റുള്ളവർ കോരുന്ന കിണറ്റിൽ നിന്ന് ഇന്നും വെള്ളം കോരാനാവുകയില്ല. ചായക്കടകളിൽ വെച്ച് മറ്റുള്ളവർ കുടിക്കുന്ന ഗ്ലാസിൽ ദളിതന് ചായകുടിക്കാനാവില്ല. മറ്റുള്ളവരെ ദഹിപ്പിക്കുന്ന ശ്മശാനത്തിൽ അവനെ ദഹിപ്പിക്കുവാനാവില്ല. ജീവിതത്തിലും മരണത്തിലും അവൻ തൊട്ടുകൂടാത്തവൻ തന്നെ.

"ബീഹാറിലെ ഒരു ദളിതനെ മേൽജാതിക്കാർ അടുത്തനാൾ തുണിയുരി പൂർണ്ണനഗ്നനാക്കി റോഡിലൂടെ നടത്തി. തന്റെ മകൻ കല്ല്യാണം കഴിച്ച ഉയർന്ന ജാതിയിലെ വധുവിനെ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ അയാൾ ധൈര്യം കാണിച്ചുഎന്നതായിരുന്നു അപരാധം. ഉയർന്ന ജാതിക്കാരനെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ എതിർത്തു തോല്പിച്ച കുറ്റത്തിന് മധ്യപ്രദേശിലെ ഒരു ദളിത് വനിത കൂട്ടബലാത്സംഗത്തിന് വിധേയയായി. ഉയർന്ന ജാതിക്കാർ താമസിക്കുന്ന ദേശത്തുകൂടെ താൻ സ്വന്തം വേതനം കൊണ്ട് വാങ്ങിയ സൈക്കിൾ ചവിട്ടിപ്പോയ കുറ്റത്തിന് ഒരു ദളിത് യുവാവ് അടിച്ചവശനാക്കപ്പെട്ടു.

"ദേശീയ മനുഷ്യാവകാശക്കമ്മീഷന്റെ ഇരുപത്തൊന്നാംനൂറ്റാണ്ടിലെ പ്രഥമറിപ്പോർട്ട്, ഭാരതസർക്കാറിനോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നത് 'തൊട്ടുകൂടായ്മ സമൂഹത്തിൽനിന്ന് വേരോടെ പറിച്ചുകളയുവാനാവശ്യമായ സമഗ്രമായ നടപടികൾ താമസിയാതെ എടുക്കണ' മെന്നാണ്."

ഇതാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടി 55 വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥ. പോകട്ടെ, ഇതൊക്കെ ബീഹാറിലേയും മധ്യപ്രദേശിലേയും കഥകളാണ്, കേരളത്തിൽ ഇവയ്ക്കൊക്കെ എന്തു പ്രസക്തി എന്നാണെങ്കിൽ, ഇവിടെ അത്രയും പ്രകടമായ അതിക്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നില്ല എന്നേയുള്ളു. വിവേചനം മനസ്സുകളിൽ ജീവിക്കുന്നു. അടുത്തനാൾ എന്റെ ഒരു സുഹൃത്ത്, കേന്ദ്രഗവർമ്മേണ്ടിൽ നല്ല ജോലിയുള്ള ആൾ, വോളണ്ടറി റിട്ടയർമെന്റ് എടുത്തു. 50 വയസ്സേ പ്രായമായിരുന്നുള്ളു. എന്തേ VRS എടുത്തത് എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ഉത്തരം 'മുകളിലത്തെ കസേരയിൽ ഒരു ചെറുമൻ വന്നുകയറി' എന്നായിരുന്നു. ബിരുദങ്ങളും പ്രാവീണ്യവും നേടിയാലും ചെറുമൻ എന്നും ഇവിടെ ചെറുമൻ തന്നെ.

വിഷയത്തിൽനിന്ന് വളരെയധികം വ്യതിചലിച്ചുപോവുകയല്ല. സമത്വചിന്തയോ ജനാധിപത്യസങ്കല്പമോ ഈ നാട്ടിൽ ഇന്നുവരെ വേരാടിയിട്ടില്ല എന്നു പറയുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. ഭരണം ഇന്നും അധികാരമാളുവാൻ അർഹതയുള്ള മേലാളന്റെ ധർമ്മമാണ്. 'ചെറുമന് അധികാരിപ്പണി കിട്ടിയാൽ' എന്നൊരു പരിഹാസച്ചൊല്ലുതന്നെ

യുണ്ടല്ലോ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ. അധികാരം സാധാരണക്കാരനും ദളിതനുമുള്ളതല്ല; അത് തനിക്കും മേലാളനുമുള്ളതാണ്. വർണ്ണാശ്രമവ്യവസ്ഥയുടെ വലിയ പരാധീനതകളുള്ള ഒരു സമൂഹമാണ് നമ്മുടേത്.

മനസ്സുകളിൽ ഇന്നും ജീവിക്കുന്നത് രാജവാഴ്ചയുടെ ഓർമ്മകളാണ്. സത്യവാചകം ചൊല്ലി അധികാരമേല്ക്കുന്നത് പ്രധാനമന്ത്രിയല്ല, യഥാർത്ഥത്തിൽ ചക്രവർത്തിയാണ്. ജനാധിപത്യഭാരതത്തിന് ഒരു ചക്രവർത്തിനിയും ഉണ്ടായിരുന്നുവല്ലോ. മുഖ്യമന്ത്രിമാർ മഹാരാജാക്കന്മാരാണ്, മന്ത്രിമാർ നാട്ടുരാജാക്കന്മാർ. കൊട്ടാരങ്ങൾ, സിംഹാസനങ്ങൾ, പല്ലക്കുകൾ, അകമ്പടികൾ, സ്തുതിപാഠകന്മാർ, യുവരാജാക്കന്മാരുടെ സ്ഥാനാരോഹണങ്ങൾ എല്ലാം ഇന്നും തുടർന്നുപോകുന്നു. മന്ത്രിമാരെ സേവിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥർ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരാണ്. എല്ലാവരും അധികാരം കയ്യാളുകയാണ്. സർക്കാരാഫീസിലെ എൽ.ഡി. ക്ലർക്കിനും, പ്യൂണിനുപോലുമുണ്ട് അധികാരപരിധി. ഒരു മുണ്ടുടുത്ത സാധാരണക്കാരൻ എന്തെങ്കിലും അപേക്ഷയുമായി ശങ്കിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സർക്കാരാഫീസിൽ കയറിയാൽ കാണാം പ്യൂണിന്റെ അധികാരശക്തി. 'ഉദ്യോഗം ഭരിക്കുക' എന്നാണല്ലോ നാം പറയുന്നതുതന്നെ. 'ജനത്തെ സേവിക്കുക' എന്ന നുണ പ്രയോഗിക്കുന്നത് തിരഞ്ഞെടുപ്പുനാളുകളിൽ രാഷ്ട്രീയക്കാർ മാത്രവും.

മനുഷ്യവികാസ സൂചിക (Human development index) യിൽ ലോകത്തിന്റെ മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു രാജ്യമാണ് സ്വീഡൻ. അവിടെ പ്രധാനമന്ത്രിമാർ സ്വന്തം കാറോടിച്ചാണ് ഓഫീസിലേക്ക് പോകുന്നത്. ബ്രിട്ടനിലും അമേരിക്കയിലും മന്ത്രിസ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നവർ ഓഫീസുകളിലേക്ക് വരാൻ സ്വന്തം കാറുകൾ തന്നെയാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. സൈക്കിൾ ചവിട്ടി ഓഫീസിലേക്ക് പോയിരുന്ന ഒരു പ്രധാനമന്ത്രി സ്വീഡനിലുണ്ടായിരുന്നു - ഒലോഫ്പാമെ. ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന് യഥാർത്ഥജനാധിപത്യത്തിലേക്കുള്ള അകലം വളരെ വലിയതുതന്നെയാണ്.

ഇന്ത്യൻ ജനാധിപത്യം എന്ന വലിയ പരാജയത്തിന്റെ ചില മുഖങ്ങൾ സ്പർശിക്കുവാനാണ് ഇതുവരെ ശ്രമിച്ചത്. ഇനി കേരളത്തിലേക്ക് തിരിയുക.

2001ലെ കണക്കുകളനുസരിച്ച് കേരളീയന്റെ പ്രതിശീർഷ വാർഷിക വരുമാനം 19461 രൂപയാണ്. മാസക്കണക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ 1622രൂപ. ഒരു യഥാർത്ഥ ജനാധിപത്യസംവിധാനത്തിൽ, ജനങ്ങൾക്ക് ആധിപത്യമുള്ള സംവിധാനത്തിൽ, പൊതുമേഖലാജീവനക്കാരൻ എന്ന ജനസേവകന്റെ വരുമാനം ജനത്തിന്റെ ശരാശരി വരുമാനത്തിന്റെ

എത്ര ഇരട്ടിയാകാം? അഞ്ചിരട്ടി? പത്തിരട്ടി? 3600രൂപ ശമ്പളം വാങ്ങുന്ന തൂപ്പുകാരൻ മുതൽ ആ സംഖ്യയുടെ പതിനൊന്നിരട്ടിയിലേറെ വരുന്ന 42000രൂപ മാസവരുമാനമുള്ള ചീഫ് സെക്രട്ടറിവരെയുള്ളവരാണ് കേരളത്തിലെ പൊതുമേഖലാജീവനക്കാർ. മുതിർന്ന ഐ.എ.എസ്. ഉദ്യോഗസ്ഥർ, ഡി.ജി.പി. മാർ, ചീഫ് എൻജിനിയർമാർ, ചീഫ് ഫോറസ്റ്റ് കൺസർവേറ്റർമാർ തുടങ്ങിയ മേലാളന്മാർ കേരളീയന്റെ പ്രതിശീർഷ വരുമാനത്തിന്റെ ഇരുപത്തഞ്ചിരട്ടി മാസവേതനം വാങ്ങുന്നു. ഇത് ഒരു ആഗോളറെക്കോഡായിരിക്കാം. വാഹനം, ഓഫീസിലെയും വീട്ടിലേയും എൻ.എസ്.ഡി സൗകര്യമുള്ള ഫോണുകൾ, വിമാനയാത്രകൾ തുടങ്ങിയ ഇനങ്ങളിലായി ഇവരിൽപ്പലരുടെ പേരിലും മാസംതോറും ഇരുപതിനായിരം രൂപയോളം ജനാധിപത്യഭരണകൂടം വേറെയും ചെലവഴിക്കുന്നു. ഭരണരംഗത്തിന്റെ നൈതികതയെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ ഇക്കാര്യങ്ങളുടെ നേരെ കണ്ണടക്കുക വയ്യ.

2002ന്റെ ആരംഭത്തിൽ കേരളത്തിൽ 178 ഐ.എ എസ്കാരും 108 ഐ.പി.എസ്കാരും 94 ഐ.എഫ്. എസ്കാരുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇവരിൽ പലർക്കും ദിവസം ഒരു മണിക്കൂർ ജോലിപോലും വീതിച്ചുനൽകാനാകുന്നില്ലെന്ന് ആസൂത്രണബോർഡ് ഒരവസരത്തിൽ സങ്കടപ്പെടുകയുണ്ടായി. പണ്ട് കേരളം ഭരിച്ചിരുന്നത് ഒരു ഐ.ജി. ആയിരുന്നെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ നാല് ഡി.ജി.പി.മാരും 12 അഡീഷണൽ ഡി.ജി.പിമാരും 12 ഐ.ജി.മാരും ചേർന്നാണ് സംസ്ഥാനത്തെ നിയമസമാധാനം കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നത്. 71വരെ ഒരു ചീഫ് ഫോറസ്റ്റ് കൺസർവേറ്റർമാത്രം ഉണ്ടായിരുന്ന കേരളത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഒരു പ്രിൻസിപ്പൽ ചീഫ് ഫോറസ്റ്റ് കൺസർവേറ്റർ, ഒരു അഡീഷണൽ പ്രിൻസിപ്പൽ ചീഫ് ഫോറസ്റ്റ് കൺസർവേറ്റർ, 15 ചീഫ് ഫോറസ്റ്റ് കൺസർവേറ്റർമാർ എന്നിവർ ചേർന്നാണ് വനപരിപാലനം നടത്തുന്നത്. 71നുശേഷം വനങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി കുറഞ്ഞുവരികയേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു എന്നും കണക്കുകൾ പറയുന്നു.

വൈദ്യുതിബോർഡിൽ 2002ന്റെ തുടക്കത്തിൽ 17 ചീഫ് എഞ്ചിനീയർമാരും 83 ഡെ.ചീഫ് എഞ്ചിനീയർമാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിപ്പോൾ തീവ്രമായ ചെലവുചുരുക്കലിനുശേഷം യഥാക്രമം 12ഉം 60ഉം ആയി ചുരുങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. വൻകിട പ്രോജക്ടുകളുടെ നിർമ്മാണമൊന്നും അടുത്തകാലത്തൊന്നും നടന്നിട്ടില്ല എന്നും ഓർക്കണം. ജല അതോറിട്ടിയിൽ ഏഴ് ചീഫ് എഞ്ചിനീയർമാരുണ്ട്; ജലസേചനവകുപ്പിൽ ഒൻപതുപേരും. പൊതുമരാമത്ത് വകുപ്പിൽ ആറ് ചീഫ് എഞ്ചിനീയർമാരാണ് ഭരണം നടത്തുന്നത്. 90കോടി രൂപ ചെലവിട്ട് നിർമ്മിച്ച അനന്തപുരി

യിലെ നിയമസഭാ കോംപ്ലക്സിന്റെ സംരക്ഷണത്തിനുമുണ്ടായിരുന്നു ഒരു ചീഫ് എഞ്ചിനീയർ. നിർമ്മാണം കഴിഞ്ഞയുടനെ കാണപ്പെട്ട മേല്ക്കൂരയുടെ ചോർച്ച മാറ്റലായിരുന്നു 2001ലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ചുമതല. പൊതുമരാമത്തു വകുപ്പിനും ജലവിതരണവകുപ്പിനും വിദ്യുച്ഛക്തിബോർഡിനും ഓരോ ചീഫ് എഞ്ചിനീയർമാർ വീതം ഉണ്ടായിരുന്ന കാലം നമുക്ക് മറക്കാറായിട്ടില്ല. അന്ന് ഇതിലേറെ നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടന്നിട്ടുമുണ്ടായിരുന്നു.

വൈദ്യുതിബോർഡിലെ ചീഫ് എഞ്ചിനീയറുടെ അടിസ്ഥാനശമ്പളം ചീഫ് സെക്രട്ടറിയുടെതിനെക്കാൾ കൂടുതലാണ്. ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥരിൽ പലർക്കും കനപ്പെട്ട ജോലികളൊന്നുമില്ലെങ്കിലും പിഎ, സി.എ, പ്യൂൺ, ഡ്രൈവർ തുടങ്ങിയ അകമ്പടിപ്പടയുണ്ടാകും. എല്ലാവരുടേയും ശമ്പളം ഖജനാവിൽ നിന്ന് ഒഴുകുന്നു. കൂട്ടത്തിൽപ്പറയട്ടെ, നമ്മുടെ ഇരുപത് മന്ത്രിമാർ ഓരോരുത്തർക്കും ശരാശരി 27 അംഗബലമുള്ള അകമ്പടിപ്പടകളുണ്ട്. ഈ അംഗബലം മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്പലതിലെയും 'ബല'ത്തെ ബഹുദൂരം കവിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. അവരിലൂടെയുണ്ടാകുന്ന വാഹനച്ചെലവും ഫോൺചെലവും വേറെ. ഇവരിൽച്ചിലരെങ്കിലും മാസാരംഭത്തിൽ ശമ്പളം വാങ്ങുവാൻ മാത്രമാണ് തലസ്ഥാനത്ത് വരുന്നത് എന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ചെലവ് ചുരുക്കൽ എന്ന മന്ത്രം മന്ത്രിമാർ ഇടക്കിടെ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നത് ജനത്തിനുമേൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന മറ്റൊരു തമാശ.

കേരളത്തിലെ ജനാധിപത്യഭരണകൂടത്തിന്റെ വരവുചെലവ് കണക്കുകളോ? സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വാർഷിക റവന്യൂവരുമാനം 10000കോടി രൂപയ്ക്കടുത്താണ്. ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ ശമ്പളച്ചെലവും (5100 കോടി രൂപ) പെൻഷൻചെലവും (1900കോടിരൂപ) ചേർന്നാൽ 7000 കോടി രൂപ വരും. സർക്കാർ വാഹനങ്ങളുടെ ഇന്ധനച്ചെലവും ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ യാത്രപടിയും കൂടി മറ്റൊരു ആയിരം കോടി. ആകെ എണ്ണായിരം കോടി. അതായത് റവന്യൂവരുമാനത്തിന്റെ എൺപത് ശതമാനം നേരെ ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ കീശകളിലേക്ക് പോകുന്നു. ഭരണകൂടങ്ങൾ വാങ്ങിക്കൂട്ടിയിരിക്കുന്ന കടങ്ങളുടെ പലിശയടക്കുവാൻ തികയും വരുമാനശിഷ്ടം എന്നാണ് കണക്കുകൾ പറയുന്നത്. രണ്ടായിരംകോടിയോളം വേണം പലിശ അടച്ചുതീർക്കാൻ. അധിപരായ ജനത്തിന്റെ വികസനാവശ്യങ്ങൾക്ക് ബാക്കിയാവുന്നത് ഒരു വലിയ പൂജ്യം. പുത്തൻ കടങ്ങൾ വാങ്ങി ഭരണകൂടങ്ങൾ എന്തൊക്കെയോ കാണിച്ചുകൂട്ടലുകൾ നടത്തുന്നു. ഭരണസംവിധാനത്തിന്റെ നൈതികതയെക്കുറിച്ച് ഇതിലപ്പുറം എന്തുപറയാൻ ?

ലോകത്തിലെ പല ജനാധിപത്യരാജ്യങ്ങളിലും ജീവനക്കാരുടെ വേതനം, മൊത്തം വരുമാനത്തിന്റെ എത്ര ശതമാനമാകാം എന്നതിന് പരിധികളുണ്ട്. ജനതയുടെ വർഷത്തിലെ വരുമാനത്തിനേക്കാളേറെ മാസവേതനമായി ജീവനക്കാർക്ക് ലഭിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങൾ ലോകത്തിൽ വിരളമാണ്. ഗുരുതരമായ സാമ്പത്തിക പ്രതിസന്ധിയിൽ അകപ്പെട്ട പലരാജ്യങ്ങളിലും ജീവനക്കാരുടെ സംഘടനകൾ മുൻകൈയെടുത്ത് ശമ്പളം കുറയ്ക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അർജന്റീനയിൽ 13 ശതമാനവും സമ്പന്നരാജ്യമായ സിംഗപ്പൂരിൽ 10 ശതമാനവും വേതനക്കുറവുകൾ നടപ്പിലാവുകയുണ്ടായി. ജീവനക്കാർ മുന്നിട്ടിറങ്ങുമെങ്കിൽ അഴിമതിയുടേയും ദുർവ്യയങ്ങളുടേയും ധൂർത്തുകളുടേയും പഴുതുകളടക്കുവാനും എളുപ്പം കൂടും. മറിച്ച്, ലോറികേറിച്ചത്ത അമ്മപ്പട്ടിയുടെ മുലക്കണ്ണുകളിൽനിന്ന് പാൽവലിച്ചുകുടിക്കുന്ന പട്ടിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെപ്പോലെയാണ് പൊതുമേഖലാജീവനക്കാരും രാഷ്ട്രീയക്കാരും പെരുമാറുന്നതെന്ന് ശ്രീ.കെ.പി.ജോസഫ് (മുൻ എ.ജി.) ഒരിക്കൽ വിലപിക്കുകയുണ്ടായി.

ആത്യന്തികവിശകലനത്തിൽ, വ്യക്തികളുടെ സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യം തന്നെയല്ല രക്ഷാമാർഗ്ഗം? മൊത്തം പൊതുമേഖലയെയെടുത്താൽ, അധ്യാപനരംഗത്തും ആതുരസേവാരംഗത്തും യഥാർത്ഥസേവനം കാഴ്ചവെക്കുന്നവരുണ്ട് എന്ന് കാണാതെയുമിരിന്നുകൂടാ.

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെക്കുറിച്ച് ഒന്നുരണ്ടുകാര്യങ്ങൾ മാത്രം. ഒന്നാമത്തേത്, 1957ലെ ഇ.എം.എസ്സ്. മന്ത്രിസഭ നടപ്പിലാക്കിയ വിപ്ലവാത്മകമായ വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കാരങ്ങളിലെ ഒരു ന്യൂനതയെക്കുറിച്ചാണ്. എയ്ഡഡ് സ്കൂളുകളിലെ വേതനച്ചുമതല സർക്കാർ ഏറ്റെടുത്തപ്പോൾ, അതോടൊപ്പം തന്നെ നിയമനക്കാര്യത്തിലെ നിയന്ത്രണവും സർക്കാരിന്റെ കയ്യിൽ വരേണ്ടതായിരിന്നു. സർക്കാർ അംഗീകരിച്ച ഒരു യോഗ്യതാലിസ്റ്റിൽ നിന്നു വേണ്ടിയിരുന്നു അധ്യാപകനിയമനം. അങ്ങനെ സംഭവിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ട്, സ്വകാര്യരംഗത്തെ നിയമനങ്ങൾ കോഴകൊടുക്കുവാൻ ശേഷിയുള്ളവർക്കു മാത്രമായി. റാങ്കുകാർ പുറത്തുനില്ക്കുമ്പോൾ, വരുംതലമുറയെ രൂപപ്പെടുത്തേണ്ട അധ്യാപകരായി അവരോധിക്കപ്പെടുത്തത്, രണ്ടാംക്ലാസ് വാങ്ങുവാൻ കഷ്ടപ്പെട്ടവരാണ് എന്നായി. അധ്യാപന നിലവാരം കുത്തനെ താഴോട്ട് പോരികയും ചെയ്തു.

രണ്ടാമത് പറയാൻ തോന്നുന്നത്, വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ ജീർണ്ണതകളെ നേരിടുവാനും യഥാർത്ഥപരിഷ്കാരങ്ങൾക്ക് വഴി തെളിയിക്കുവാനും കാരണക്കാരാകേണ്ടിയിരുന്ന കേരളത്തിലെ അധ്യാപകസംഘടനകൾ, അത്തരം പ്രശ്നങ്ങളോട് കാണിക്കുന്ന ക്ഷമിക്കുവാനാകാത്ത വിമുഖതയെക്കുറിച്ചാണ്. വിദ്യാഭ്യാസസിദ്ധാന്തങ്ങളും ബാലമനശ്ശാസ്ത്രവും പഠിച്ച് ബിരുദങ്ങളെടുത്തവർ ആയിരക്കണക്കിൽ അംഗങ്ങളായുള്ള ഈ സംഘടനകൾക്ക് ഔപചാരികവിദ്യാഭ്യാസം ഏതുപ്രായത്തിൽ തുടങ്ങണം; പ്രൈമറിതലത്തിലെ അധ്യയനമാധ്യമം എന്തായിരിക്കണം; മൂല്യബോധനം പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ ആവശ്യഘടകമായിരിക്കേണ്ടതല്ലേ? തുടങ്ങിയ ജീവത്തായ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായങ്ങളില്ല. ചീർത്ത പാഠപുസ്തകങ്ങളെ വിദ്യാർത്ഥിക്കുമേൽ കെട്ടിവെച്ച് പഠനം നിരർത്ഥകമായ ഒരു പീഡനമാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും അവർ ശബ്ദമുയർത്തുന്നില്ല. മിണ്ടുന്നതോ, ഇടുങ്ങിയ തർകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു മാത്രവും.

ചികിത്സാരംഗമെടുത്താൽ ആത്മാർത്ഥമായി സേവിക്കുന്ന കുറച്ച് ഡോക്ടർമാരും നഴ്സുമാരുമെങ്കിലും രംഗത്തുണ്ട് എന്നത് സത്യമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് സർക്കാരാശുപത്രികളിൽ രോഗികൾ ഇന്നും തിങ്ങിക്കൂടുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് മെഡിക്കൽ കോളേജ് ആശുപത്രികളിൽ ചെന്നാൽ വാർഡിലെ തറയിലും വരാന്തയിലുമെല്ലാം രോഗികൾ കിടക്കുന്ന കാഴ്ച നാം കാണുന്നതും. സ്വകാര്യആശുപത്രികൾക്ക് അനുകൂലമായ ഒരു ലോബി മാധ്യമരംഗത്ത് ശക്തിയായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടും കുറേ 'കറുത്ത ചെമ്മരിയാടുകൾ' രംഗത്തുണ്ടായിരിന്നിട്ടും ഇതാണ് സ്ഥിതി.

അധ്യാപനരംഗവും ആതുരശുശ്രൂഷാരംഗവും മാറ്റി വെച്ചാൽ, പിന്നെ 'സേവിക്കുന്നവർ' ഏറെയൊന്നും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. തദ്ദേശസ്വയം ഭരണസ്ഥാപനങ്ങളിലെ തൂപ്പുകാർ ഒരപവാദംതന്നെ. ശിഷ്ടം 'സേവകരിൽ' ഇരുപതോ മുപ്പതോ ശതമാനം പേർ ആത്മാർത്ഥതയും ആദർശനിഷ്ഠയും ഉള്ളവരായിരിക്കാം. പക്ഷേ ഭൂരിഭാഗത്തിന്റെയും മുഖമുദ്ര ജനവിരുദ്ധതയാണ്.

ജനത്തിന്റെ പ്രതിശീർഷവരുമാനത്തിന്റെ പല മടങ്ങായി ജീവനക്കാരുടെ ശമ്പളം കൂട്ടിക്കൊടുത്തതുകൊണ്ട് സർക്കാരോഫീസുകളിലെ അഴിമതി ഒഴിഞ്ഞുപോയോ? വിജിലൻസ് റെയിഡുകളും സസ്പെൻഷനുകളും മറ്റും പത്രങ്ങളിലെ തുടർക്കഥയാണല്ലോ. ആരോഗ്യം, പോലീസ്, വിദ്യുച്ഛക്തി, പൊതുവിതരണം, വിദ്യാഭ്യാസം, നീതിന്യായം തുടങ്ങിയ പത്തുമേഖലകളിലെ അഴിമതികളെക്കുറിച്ചും ചെറുകൈക്കൂലികളെക്കുറിച്ചും ORG-MARG എന്ന സംഘടന ഈയിടെ ദേശവ്യാപകമായ ഒരു സാമ്പിൾ സർവ്വേ നടത്തുകയുണ്ടായി. 2002 മേയ് മാസത്തിൽ അവസാനിച്ച ഒരു വർഷം 26,728 കോടിരൂപ

കൈക്കൂലികളും കൈമടക്കുകളുമായി നൽകുവാൻ ഇന്ത്യൻ ജനത നിർബ്ബന്ധിതമായി എന്നാണ് ഈ സർവ്വേ പറയുന്നത്. അഴിമതിയിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനത്ത് നിൽക്കുന്നത് ആരോഗ്യരംഗമാണത്രേ. സർവ്വേയിൽ പങ്കെടുത്തവരിൽ 77 ശതമാനവും തങ്ങൾക്ക് പോയവർഷം ഡോക്ടർമാർക്കും ആശുപത്രിജീവനക്കാർക്കും കൈക്കൂലികൾ കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി.

വ്യാവസായികരംഗത്തും പ്രതിരോധസാമഗ്രികളുടെ ഇടപാടുകളിലും മറ്റും നടക്കുന്ന വൻകുംഭകോണങ്ങളും കമ്മീഷനുകളും മറ്റും ഈ സർവ്വേയിൽ പ്പെടുന്നില്ല. 'ചെറുകൈക്കൂലികൾ (petty corruption)' മാത്രമായിരുന്നു സർവ്വേയുടെ വിഷയം. ചെറുകൈക്കൂലികളുടെ ആകെത്തുകയായിരുന്നു 26,728 കോടി രൂപ!

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് സർക്കാർ ജീവനക്കാരന്റെ, അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ത്തന്നെയുള്ള, ജനവിരുദ്ധമുഖത്തിന്റെ അർത്ഥം തെളിയുന്നത്. ഏതെങ്കിലും ആവശ്യവുമായി സമീപിക്കുന്ന ഒരു സാധാരണപൗരനെ ദൂരെ നിന്നു കാണുമ്പോൾത്തന്നെ, ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ മുഖം കനക്കുന്നു. വരുത്തിയ ഗൗരവവുമായി അയാൾ ഫയലിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരിക്കുന്നു. അഭയാർത്ഥി അടുത്തുവന്നുനിന്നാൽപോലും ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ മുഖമുയരുകയില്ല. അഭയാർത്ഥിയെ പിഴിയണം എന്ന ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ജീവനക്കാരന് അയാളെ ഹാർദ്ദമായ മുഖഭാവത്തോടെ എതിരേല്ക്കാമായിരുന്നു. എങ്കിൽ ഈ നാട്ടിൽ ജനാധിപത്യം പുലരുന്നു എന്ന് ആശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യാമായിരുന്നു.

ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ ജനവിരുദ്ധതയ്ക്ക് അഴിമതിയുടെ മാത്രമല്ല, അനാസ്ഥയുടേയും അച്ചടക്കമില്ലായ്മയുടേയും ഉത്തരവാദിത്വമില്ലായ്മയുടെയും മുഖങ്ങളുണ്ട്. തന്നെയുമല്ല, സംഘടനാബലവും രാഷ്ട്രീയവൽക്കരണവും വലിയ വിനകളായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഒരു ജീവനക്കാരൻ ഒരു മണിക്കൂർ മാത്രം ജോലി ചെയ്താലും ജോലി ചെയ്യാതെയിരുന്നാലും മേലുദ്യോഗസ്ഥൻ നിസ്സഹായനാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഓഫീസുകൾ ഭരിക്കുന്നത് സംഘടനാനേതാക്കളാണ്. ഒരു സംഭവം പറയാം. കോഴിക്കോട് കളക്ടറേറ്റിനകത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്ന കുത്തഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന ഒരോഫീസിൽ അല്പമെങ്കിലും ചിട്ടയുണ്ടാക്കാൻ സ്ഥലം മാറി വന്ന പുതിയ മേലധികാരി ശ്രമിച്ചു. ജീവനക്കാർ രാവിലെ 10.15നു തന്നെ ഹാജരായിരിക്കണം എന്ന് അദ്ദേഹം നിഷ്കർഷിച്ചു. ഒരാൾ ആവർത്തിച്ചുവൈകി വന്നപ്പോൾ അയാൾക്ക് ഹാജർ നൽകാതെയിരിക്കുകയും ചെയ്തു. എല്ലാകക്ഷിഭേദങ്ങളും മറന്ന് സംഘടനാനേതാക്കൾ ഒറ്റക്കെട്ടായി മേലധികാരിയെക്കണ്ട് ആവശ്യപ്പെട്ടത്, ഹാജർ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടയാൾക്ക് ഹാജർ നൽകണം എന്നു

മാത്രമല്ല, സമയത്തിനെത്തണം എന്ന 'യഥാർത്ഥ്യബോധമില്ലാത്ത' (unrealistic എന്ന പദമാണ് നേതാക്കൾ ഉപയോഗിച്ചത്) കല്പന പിൻവലിക്കണം എന്നു കൂടിയായിരുന്നു.

മറ്റൊരു സംഭവം പറയാം. വയനാട്ടിലെ മേപ്പാടിക്കടുത്തുള്ള കുട്ടുമുണ്ട എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു 110 കെ.വി. സബ്സ്റ്റേഷനുണ്ട്. തമിഴ്നാട്ടിൽ നിന്നുവരുന്ന വൈദ്യുതി സ്വീകരിക്കുന്ന കേരളത്തിന്റെ അതിർത്തിയിലെ ആദ്യത്തെ സബ്സ്റ്റേഷൻ. സബ്സ്റ്റേഷന്റെ ചുമതലയുള്ള ഒരു ഡെപ്യൂട്ടി ചീഫ് എഞ്ചിനീയർ ഒരു രാത്രി സന്ദർഭവശാൽ ആ വഴി വന്നു. സുപ്രധാനമായ സബ്സ്റ്റേഷനാണല്ലോ, ഒന്നു കയറി പരിശോധിച്ചേക്കാം എന്നദ്ദേഹത്തിനുതോന്നി. കയറിച്ചെന്നപ്പോൾ കണ്ടത് സ്റ്റേഷന്റെ ചുമതലയുള്ള ഓപ്പറേറ്റർ പരിപൂർണ്ണ നഗ്നനായി, കുടിച്ച് വെളിവില്ലാതെ, നില്ക്കുന്നതായിരുന്നു. ഡെ.ചീഫ് എഞ്ചിനീയർ പിറ്റേന്ന് രാവിലെതന്നെ ഓപ്പറേറ്റർക്ക് സസ്പെൻഷൻ ഓർഡർ എഴുതിക്കൊടുത്തു. പക്ഷേ മൂന്നാം നാൾ അദ്ദേഹത്തിന് ഓർഡർ പിൻവലിക്കേണ്ടിവന്നു. തന്റെ യൂണിയനിൽപ്പെട്ട ആളാണ്, അയാളെ വെറുതെ വിട്ടേക്കണം എന്ന് വിദ്യുച്ഛക്തിവകുപ്പ് മന്ത്രി തന്നെ വിളിച്ചു പറയുകയായിരുന്നുവത്രെ. അനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ തന്റെ കഴുത്തിൽ ഉടനെ ഒരു ട്രാൻസ്ഫർ ഓർഡറിന്റെ കോടാലി വീഴുമെന്നറിയാവുന്ന ഡെ.ചീഫ്. എഞ്ചിനീയർ മന്ത്രിയുടെ കല്പന അനുസരിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ആ മന്ത്രി ഇന്നും കേരളരാഷ്ട്രീയരംഗത്ത് മങ്ങിയ പ്രഭയോടെയാണെങ്കിലും കത്തിനില്ക്കുന്നുണ്ട്.

കോഴിക്കോട്ടെ മെഡിക്കൽകോളജിലെ കാൻസർ വിഭാഗത്തിൽ നിന്നുമുണ്ടായ ഒരനുഭവം പറയാം. രോഗി എന്റെ ബന്ധുവായിരുന്നു. റേഡിയേഷനായിരുന്നു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട മുഖ്യ ചികിത്സാവിധി. 21 ദിവസത്തെ റേഡിയേഷൻ കൃത്യമായി കിട്ടിയാൽ രോഗി രക്ഷപ്പെടും എന്ന വലിയ പ്രത്യാശയുണ്ടായിരുന്നു. രാവിലെ തന്നെ രോഗിയേയും കൊണ്ട് റേഡിയേഷൻ റൂമിനു മുമ്പിലെത്തിയപ്പോൾ ഓപ്പറേറ്റർ പറഞ്ഞു, 'ഇപ്പോൾ തിരക്കാണ്, നിങ്ങൾ 11 മണിക്കുശേഷം വന്നാൽ മതി' എന്ന്. 11 മണിക്ക് ചെന്നപ്പോൾ 'മെഷീൻ കേടായി, ഇന്ന് റേഡിയേഷൻ നടക്കില്ല' എന്ന അറിയിപ്പുണ്ടായി. രണ്ടാം ദിവസവും കാര്യങ്ങൾ ഇതേമട്ടിൽ ആവർത്തിച്ചു. അതിനുശേഷമാണ് സംഗതി മനസ്സിലായത്, ഓപ്പറേറ്റർക്ക് നൂറുരൂപ കൈമടക്ക് കൊടുത്താലേ മെഷീൻ 'കേടാക്കാതെ'യിരിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന്. കൈമടക്ക് കൊടുത്തവർക്കാണ് എട്ടുമണി മുതൽ റേഡിയേഷൻ കൊടുക്കുന്നത്. ആ പട്ടിക തീർന്നാൽ മെഷീൻ കേടാകും. മനുഷ്യന്റെ ജീവിക്കാനുള്ള കൊതിയും വേവലാതിയുമാണ് കണ്ണിൽച്ചോരയില്ലാത്ത ചൂഷണത്തിനിരയാകുന്നത്.

പരാതി പറയാനൊന്നും പോയില്ല. പിന്നേയും ഇരുപത്തൊന്നുദിവസമെങ്കിലും അവിടെ കഴിയേണ്ടതാണല്ലോ. പല മെഷീനുകളും സംവിധാനങ്ങളും ഇങ്ങനെ നന്നാവുകയും കേടാവുകയും ചെയ്യാറുണ്ട് എന്ന് അനുഭവസ്ഥർ പറയുന്നു.

Accountability (ഉത്തരവാദിത്വം) ഇല്ലായ്മയുടേയും അഴിമതിയുടേയും ധിക്കാരത്തിന്റെയും ഒരു പ്രതീകം കൂടി:കോഴിക്കോട്, ചേവായൂരിൽ, മാവൂർറോഡിനടുത്താണ് ഞാൻ താമസിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ പ്രതീകം നിത്യവും കാണേണ്ടിവരുന്നു. തൊണ്ടയാട് മുതൽ ചേവായൂർ വരെയുള്ള മാവൂർറോഡിന്റെ ഭാഗം ഒരു നീളമുള്ള കുന്നിന്റെ ഉച്ചിയിൽകൂടെയാണ് പോകുന്നത്. അതായത് റോഡിന്റെ ഇരുഭാഗത്തുമുള്ള ഭൂപ്രദേശം റോഡിൽനിന്ന് താഴേക്ക് ചെരിയുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇരുവശത്തു നിന്നും റോഡിലേക്ക് ഒരു തുള്ളിപോലും മഴവെള്ളം ഒഴുകിയെത്തുകയില്ല. റോഡിൽ പെയ്യുന്ന മഴവെള്ളം മാത്രമേ ഓടയിലേക്കിറങ്ങുകയുള്ളു. ഇക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം കണക്കിലെടുത്ത് ഓടയിൽ ഒഴുകിവീഴുന്ന വെള്ളത്തിന്റെ മതിപ്പുണ്ടാക്കാനുള്ള കൃത്യമായ വഴി എഞ്ചിനീയറിങ്ങ് പഠിച്ചവർക്കറിയാം. അതിനുശേഷമാണ് ഓടയുടെ ആഴവും വീതിയും നിർണ്ണയിക്കുക. ശാസ്ത്രമനുസരിച്ച് ഒരടി ആഴവും വീതിയും ഉള്ള ഓട ധാരാളമാണ്, ഇവിടെ. പക്ഷേ നമ്മുടെ പൊതുമരാമത്തു വിഭാഗം, ഇവിടെ ഏതാണ്ട് രണ്ടുകിലോമീറ്റർ ദൂരം റോഡിന്റെ ഇരുവശത്തും നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത് ആറടി മുതൽ ഏഴടിവരെ ആഴവും രണ്ടടി വീതിയുമുള്ള കോൺക്രീറ്റ് ഓടകളാണ്. സംഭവം നടന്നിട്ട് എട്ടൊമ്പത് വർഷങ്ങളായി. അൻപത് അറുപത് ലക്ഷമെങ്കിലും രൂപ ഈ ഓടകൾക്കായി അന്ന് ചെലവിട്ടിരിക്കണം. പാറപ്രദേശമായതിനാൽ നൂറുകണക്കിൽ തമിഴൻ തൊഴിലാളികളെ വെച്ച് പാറവെട്ടിപ്പൊളിച്ച ശേഷമാണ് ഓട കോൺക്രീറ്റ് ചെയ്തത്. (കൂട്ടത്തിൽപറയട്ടെ ഈയ്യിടെയായി പൊതുമരാമത്ത് വകുപ്പിന് കോൺക്രീറ്റിൽ മാത്രമേ ഓടപണിയാനറിഞ്ഞുകൂടു. ഇപ്പോൾ കോഴിക്കോട് നഗരത്തിൽ ശ്രീകണ്ഠേശ്വരക്ഷേത്രത്തിന്റെ പരിസരത്തും ഇങ്ങനെയൊരു വിചിത്രമായ ഓടപ്പണിയും റോഡുപണിയും നടക്കുന്നുണ്ട്. അത് മറ്റൊരു രസമുള്ള കഥയാണ്. അതിലേക്ക് കടക്കുന്നില്ല. ബോൾഡറിൽ പണിയുന്നതിനേക്കാൾ മൂന്നിരട്ടിയോളം ചെലവ് കൂടും കോൺക്രീറ്റിൽ പണിയാൻ. ചെലവ് കൂടണം എന്നത് ഒരു വലിയ നിർബ്ബന്ധമാണ്. മഴവെള്ളം മണ്ണിൽ ഇറങ്ങിപ്പോവുകയുമരുത്.) അന്ന് ആ ഓടയുടെ വശങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പണിതതുകൊണ്ട് നാട്ടിലെ ഒരു മികച്ച പൗരന്റെ വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴി അടഞ്ഞു പോയി. അദ്ദേഹം ഒരു കോളേജ് പ്രൊഫസറായിരുന്നു. പിന്നീട് ശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ പ്രസിഡണ്ടായിട്ടൊക്കെ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. തികച്ചും അനാവശ്യമായ ആ ഓടയുടെ പണി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഞാനദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിരുന്നു "എന്റെ സ്വന്തം കാര്യമായതുകൊണ്ട് ഞാൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കുകയില്ല" എന്നാണ്, ഏതാണ്ടൊരു തപസ്വിയെപ്പോലെ, വേദന ഉള്ളിലമർത്തി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. എനിക്കറിയാവുന്ന പത്രറിപ്പോർട്ടർമാരോട് ഞാൻ ഈ അന്യായവും അനാവശ്യവുമായ ഓടപ്പണിയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു. ചിലർ അതേപ്പറ്റി എഴുതി. ഒരു പ്രമുഖപത്രത്തിൽ പ്രൊഫസറുടെ വീടിന്റെ ഗേറ്റ്, പാതിയിലേറെ മറച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന ഓടച്ചുമരിന്റെ പടം വന്നു. ആർക്കും ഒരു കുലുക്കവുമുണ്ടായില്ല. എഞ്ചിനിയറിങ്ങ് ശാസ്ത്രത്തിനും പ്രൊഫഷനും അപമാനമായ ആ ഓടപ്പണി നിർബ്ബാധം മുന്നോട്ടുപോയി ഇന്ന് ആ ഓടകൾ, അതിലൂടെ ഒരിക്കലും വെള്ളമൊഴുകാത്തതുകൊണ്ട് ചണ്ടിവീണടിഞ്ഞ്, പുൽക്കാടുകളായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഏഴടി ഉയരമുള്ള കാടുകളായതുകൊണ്ട് കള്ളന്മാർക്ക് ഒളിച്ചിരിക്കാൻ സൗകര്യമാണ്. പരിസരത്ത് ഒന്നിലേറെ സ്കൂളുകളുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ സ്കൂൾകുട്ടികൾ ഓടയിൽ വീഴും. മഴക്കാലത്ത് ഓടയിൽ അവിടവിടെ വെള്ളം കെട്ടിനിന്ന് കൊതുക് പെരുകാറുമുണ്ട്. ബഷീറിന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ വേറെ സാരമായ കുഴപ്പങ്ങളൊന്നുമില്ല! അന്നു ഭരിച്ചിരുന്ന സർക്കാർ പോയി മറുപക്ഷം അധികാരമാളിയപ്പോൾ ഒരു യുവജനപ്രസ്ഥാനം അഴിമതിക്കും അനീതികൾക്കുമെതിരെ രംഗത്തുവന്നു. അറിവിൽപ്പെടുന്ന അഴിമതിയുടെ ഉദാഹരണങ്ങൾ എഴുതി അറിയിക്കണം എന്ന് ആ പ്രസ്ഥാനം പൗരന്മാരോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ ഈ ഓടകളെപ്പറ്റി അവരെ എഴുതി അറിയിച്ചു. വിശദമായ കണക്കുകളൊക്കെ കൊടുത്തിരുന്നു. മുഖ്യമന്ത്രിക്ക് കൂടിഅയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുള്ളതുകൊണ്ട് എഴുത്തിന്റെ ഒരു കോപ്പി കൂടി അയച്ചുതരണം എന്ന് സംഘടന ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ഞാൻ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നെ ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ല.

എത്ര വഴിവിട്ടുചരിച്ചാലും തങ്ങൾക്ക് ഒന്നും സംഭവിക്കുകയില്ല, തങ്ങൾ ആരോടും ഉത്തരം പറയേണ്ടതില്ല, തങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രീയമേലാളന്മാർക്കും പങ്ക് കിട്ടുമെങ്കിൽ സാരമായ പലിശക്ക് കടം കിട്ടിയ പൊതുഫണ്ടുകൾ എങ്ങനെയും ധൂർത്തടിച്ചുതുലയ്ക്കാം, എന്നൊക്കെ ആ സർക്കാർ വകുപ്പും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അന്ന് പ്രവർത്തിച്ചുദാഹരിച്ചു. ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥയോടും ജനങ്ങളോടുമുള്ള ജനസേവകരുടെ വെല്ലുവിളിയുടെ ഈ സ്മാരകം കാണുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ ചേവായൂരിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ എത്രയെത്ര സ്മാരകങ്ങൾ എവിടെയൊക്കെ നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ടാകും! ●

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മൂല്യച്യുതി

ഡോ. കെ.എൻ. ഗണേശ്

നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജാതിമത ശക്തികൾ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാമൂഹികപ്രതിജ്ഞാബദ്ധതയെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്ന് അകലുകയും കച്ചവടവിദ്യാഭ്യാസത്തെ പരസ്യമായി ന്യായീകരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവർക്ക് സമൂഹം കല്പിച്ചു നല്കുന്ന അംഗീകാരത്തിലും പ്രോത്സാഹനത്തിലുമാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മൂല്യച്യുതിതേടേണ്ടത്.

മൂല്യച്യുതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതുചർച്ചയും മൂല്യങ്ങളെയും, മൂല്യങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നകാലത്തെയും സംബന്ധിച്ച മുൻധാരണകളെ ആശ്രയിച്ചുള്ളതാണ്. ഒരു പ്രത്യേകതരത്തിൽപെട്ട മൂല്യങ്ങൾ കൈമോശം വരുകയോ ഇല്ലാതാകുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴാണ് നാം "ച്യുതി"യെ ക്കുറിച്ച് പറയാറുള്ളത്. സാമൂഹ്യപരിവർത്തനദശകളിൽ സ്വന്തം നിലപാടുകൾക്കനുസരിച്ച് ച്യുതിയെ സംബന്ധിച്ച സങ്കല്പങ്ങളിലും മാറ്റം വരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ മൂല്യച്യുതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയും ഭിന്നമല്ല. കഴിഞ്ഞ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലധികം കാലം വിദ്യാഭ്യാസത്തെ നിയന്ത്രിച്ചുപോന്ന സങ്കല്പങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞ ഒരു ദശകത്തിനുള്ളിൽ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചുവെന്നത് അത്ഭുതകരമായ കാര്യമല്ല. പക്ഷേ, കേരളത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ചു വളർന്നുവന്ന ആശയങ്ങൾക്കും നിലപാടുകൾക്കുമെല്ലാം വിരുദ്ധമായമാറ്റങ്ങളാണുണ്ടായത്. ഇത്തരം മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായപ്പോൾ ഭാഗികമായോ മുഴുവനുമായോ മാറ്റങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുകയും ദുർബലമായി മാത്രം പ്രതികരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നസ്ഥിതിയാണ്. കേരളത്തിൽ വളർന്നുവരുന്നത്. മൂല്യച്യുതിയുടെ വേരുകൾ തേടേണ്ടത് അവിടെയാണ്.

കേരളത്തിൽ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വളർച്ച കോളനിവാഴ്ചയുടെ കാലഘട്ടത്തിലുണ്ടായ സവിശേഷസാംസ്കാരിക പരിസരത്തിലായിരുന്നു. ഒന്ന്, കോളോണിയൽ ആധുനികത എന്ന് വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്ന കോളണിയൽ ശക്തികളുടെ സാംസ്കാരിക സാമൂഹ്യസ്വാധീനത്തിൽ ഉണ്ടായ സാമൂഹ്യസ്ഥാപനങ്ങളും ആശയസംഹിതകളും, അവയിൽ ഒരു പക്ഷേ ഏറ്റവും പ്രധാനം അച്ചടിമുതലാളിത്തം എന്നു പറയാവുന്ന അച്ചുക്കൂടങ്ങൾ, പത്രമാസികകൾ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണശാലകൾ എന്നിവയുടെ വളർച്ചയാണ്, അതിനോടൊപ്പം എഴുത്തും വായനയും ആവശ്യമുള്ള ഗവർമ്മേണ്ട് ഉദ്യോഗങ്ങളുടെയും അധ്യാപകൻ, വക്കീൽ, ഡോക്ടർ മുതലായ തൊഴിലുകളുടെയും വ്യാപനവും ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പ്രേരണയായിരുന്നു. രണ്ട്, സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളാണ്. സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കരണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ജാതിവ്യവസ്ഥയ്ക്കും പാരമ്പര്യത്തിനുമെതിരായ പോരാട്ടത്തിനും ജാത്യുന്നമനത്തിനുള്ള സമ്മർദ്ദത്തിനും പ്രധാന ആയുധമായി കണ്ടതും ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. മൂന്ന്, ദേശീയപ്രസ്ഥാനവും ജനകീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളും. വിദ്യാഭ്യാസം മാനവികമോചനത്തിനുള്ള ഉപാധിയെന്നനിലയിൽ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിച്ചത് ഇവരുടെ സ്വാധീനത്തിലാണ്. ഈ മോചനസങ്കല്പം തന്നെയാണ് ഈയിടെയായി ആദിവാസികളുടെയും തീരദേശവാസികളുടെയും ഇടയിൽ നടന്നുവരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ പരിശ്രമങ്ങളുടെയും പിറകിൽ. കേരളത്തിന്റെ പ്രധാനനേട്ടങ്ങളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന സമ്പൂർണസാക്ഷരതയുടെയും ഏതാണ്ടു പൂർണമായ സ്കൂൾ പ്രവേശനത്തിന്റെയും കുറഞ്ഞ കൊഴിഞ്ഞു പോക്കിന്റെയും പിറകിൽ ഈ മോചനസങ്കല്പം പ്രവർത്തിച്ചതായി കാണാം.

കേരളത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലുണ്ടായ നേട്ടങ്ങളുടെ പരിമിതികൾ കൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കേരളത്തിലെ ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വികാസം സ്ഥാപനപരവും അളവുപരവുമായിരുന്നു. ഉള്ളടക്കത്തിലും ബോധനത്തിന്റെ ചിട്ടകളിലും, മിഷനറിസ്കൂളുകളുടെ ചിട്ടകളും കൊളോണിയൻ- നാട്ടുരാജ്യഭരണകൂടങ്ങളുടെ താല്പര്യമനുസരിച്ചുള്ള മദ്ധ്യവർഗവിഷയഘടനയും ചേർന്നാണ് നിർണായകസ്വാധീനം ചെലുത്തിയത്. ഇതിനെ ചെറുത്തുനിൽക്കാനോ ബദൽവിദ്യാഭ്യാസരൂപങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാനോ ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തിനും ജനകീയപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കുപോലും കഴിഞ്ഞില്ല. അവരുടെ ബദൽരൂപങ്ങൾ ഹിന്ദി, ചില കൈത്തൊഴിലുകൾ തുടങ്ങിയവയിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നു. സാമൂഹ്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും സാധാരണ ജനങ്ങളുടെയും മോചനസങ്കല്പവും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വരേണ്യവർഗ

സ്വഭാവവും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേട് അന്നു മുതൽ പ്രകടമായിരുന്നു.

സാമൂഹ്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പരിമിതികളും വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സ്വാധീനിച്ചു. ആധുനികതയുടെ സ്വാധീനം നല്ലൊരളവുവരെ ജാതീയതയും മതസ്ഥാപനങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണ് വളർന്നത്. മതനേതാക്കൾ തന്നെയായിരുന്നു ആധുനികതയുടെ വക്താക്കളും. ക്രിസ്തീയസഭകളിൽ ഈ പ്രവണത വളരെ പ്രകടമായിരുന്നു. ഇവരെ പിന്തുടർന്ന് മറ്റു സാമുദായിക സംഘടനകളും വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് പ്രവേശിച്ചു. മറ്റെല്ലാ വിദ്യാലയങ്ങളെയും പോലെ ഇവരും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ഇടപെട്ടില്ല. പക്ഷേ, വിദ്യാലയങ്ങളിലെ ചിട്ടകൾ, ചടങ്ങുകൾ അക്കാദമിക് കലണ്ടറിന്റെ ഘടന തുടങ്ങിയവയിലെല്ലാം ജാതിമതസ്വാധീനം പ്രകടമായിരുന്നു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തോടെ " സ്വകാര്യ" മാനേജ്മെന്റ് സ്കൂളുകളിൽ സിംഹഭാഗവും ജാതിമതസംഘടനകളുടെതായി. പിൽക്കാലത്ത് സ്വകാര്യവൽക്കരണത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശക്തരായ വക്താക്കളും അവർ തന്നെയായിരുന്നു.

ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ നിലനിൽക്കെതന്നെ, മോചനസങ്കല്പത്തിലധിഷ്ഠിതമായ സൗജന്യ-നിർബന്ധിത-സാർവത്രിക വിദ്യാഭ്യാസ സങ്കല്പത്തിനാണ് മേൽകോയ്മ ലഭിച്ചത്. കേരളത്തിൽ ഈ സങ്കല്പത്തിന്റെ പ്രമുഖപ്രചാരകർ ഇടതുപക്ഷമായതുകൊണ്ട് ഇതിനൊരു "സോഷ്യലിസ്റ്റ്" മുഖംമൂടി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ലിബറൽ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ആവശ്യമാണിത്. ഇന്ത്യയിൽ സൗജന്യ നിർബന്ധിത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടി ആദ്യം വാദിച്ചത് മിതവാദിയായ ഗോപാൽകൃഷ്ണഗോഖലെയാണ്. അതുപോലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഭരണകൂടത്തിന്റെ പൊതുമേൽനോട്ടം, പൊതുമേഖലയിലുള്ള ഊന്നൽ, സാമൂഹ്യനിയന്ത്രണം മുതലായ ആശയങ്ങളും ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ അംഗീകൃതങ്ങളാണ്. അറുപതുകളിലെ കോത്താരി കമ്മീഷൻ റിപ്പോർട്ടും ഇവയിൽ തന്നെയാണുന്നിയത്. കേരളത്തിലും സൗജന്യ നിർബന്ധിതവിദ്യാഭ്യാസമെന്ന ആശയവും പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. അതേസമയം ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഇടപെടലും സാമൂഹ്യനിയന്ത്രണവും അംഗീകരിക്കാൻ ജാതിമതശക്തികൾ തയ്യാറായില്ല. "വിമോചനസമരം" അവരുടെ ചെറുത്തുനിൽപിന്റെ രൂപമാണ്. മാനേജ്മെന്റുകളെ ശിക്ഷിക്കാനും അധ്യാപകരുടെ നിയമനം ഗവർമ്മെന്റ് ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനുമുള്ള വകുപ്പുകൾ സുപ്രീം കോടതി റദ്ദാക്കി. കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു ആദ്യം മുതലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം മറനീക്കി പുറത്തുവന്ന അവസരമായിരുന്നു അത്.

അറുപതുകൾ മുതലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വളർച്ച വൈരുദ്ധ്യാത്മകമായിരുന്നു. ഒരു വശത്ത് സൗജന്യനിർബന്ധിത വിദ്യാഭ്യാസം വ്യാപകമാവുകയും സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം സാർവത്രികമാവുകയും ചെയ്തു. പത്താംക്ലാസുവരെയുള്ള കൊഴിഞ്ഞു പോക്ക് വൻതോതിൽ കുറഞ്ഞു. മറുവശത്ത് ഇതേകാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെ സ്കൂൾതലത്തിലും കോളേജ് തലത്തിലും സ്വകാര്യവിദ്യാലയങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചു. അവയിൽ ഭൂരിഭാഗവും ക്രൈസ്തവസഭകൾ, എസ്.എൻ.ഡി.പി, എൻ.എസ്.എസ് മുതലായവയുടെ കീഴിലായിരുന്നു. അതായത് പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മാനദണ്ഡങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് സ്വകാര്യഏജൻസികൾ സ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തി. ഇതിന് ഗവർമെണ്ടു തന്നെ കനത്തവിലയും നൽകി. സ്കൂൾ കോളേജ് തലങ്ങളിലെ അധ്യാപകരുടെ സേവനവേതനബാധ്യതകൾ സർക്കാർ ഏറ്റെടുത്തു. അധ്യാപകനിയമനങ്ങളിലും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രവേശനത്തിലും സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തിയ അഴിമതിയുടെയും സ്വജനപക്ഷപാതത്തിന്റെയും നേരെ ഗവണ്മെണ്ട് കണ്ണടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മറ്റൊരുപ്രശ്നം ഉള്ളടക്കമായിരുന്നു. ഉള്ളടക്കത്തിൽ വിവിധ ഗവണ്മെണ്ടുകൾ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, അവയെല്ലാം സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങൾക്കും ഒരു പോലെ ഗുണകരമായിരുന്നോ എന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്. മദ്ധ്യവർഗതാല്പര്യങ്ങളുടെയും ആവശ്യങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ സിലബസ്ലോഡ് വർദ്ധിപ്പിക്കാനും പാഠപുസ്തകങ്ങൾ ചിട്ടപ്പെടുത്താനുമുള്ള ശ്രമം ദരിദ്ര-അധ:കൃതവിഭാഗങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം അസാധ്യമാക്കി. ആദിവാസികൾക്ക് പാഠപുസ്തകത്തിലെ മാനകഭാഷപോലും ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നു.

മേൽ സൂചിപ്പിച്ച വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിൽ നിന്നാണ് നാം "മൂല്യച്യുതി" എന്ന് വിളിക്കുന്ന പ്രതിഭാസത്തിന്റെ തുടക്കം. എല്ലാവർക്കും തുല്യാവസരങ്ങളും തുല്യമായ ബോധനരൂപങ്ങളും ചിട്ടകളും വേണ്ട വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് സ്വജനപക്ഷപാതത്തിന്റെയും മതജാതിബോധത്തിന്റെയും പണത്തിന്റെയും പിൻബലത്തോടെ അധ്യാപകരായവർ പഠിപ്പിക്കുന്നു, എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട കരിക്കുലവും സിലബസ്സും ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ ഉയർച്ചക്കും ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ അധോഗതിയ്ക്കും കാരണമാകുന്നു. സാർവത്രികവിദ്യാഭ്യാസസങ്കല്പങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ ഒൻപതാംക്ലാസുവരെ എത്തുന്നവർ പിന്നീടുള്ള പരീക്ഷകളിൽ "തോൽവി" എന്ന ഓമനപ്പേരോടെ തുടച്ചുനീക്കപ്പെടുന്നു. കരിക്കുലത്തിന്റെയും സിലബസ്സിന്റെയും ചിട്ടകളുടെയും ബോധനരീതികളുടെയും അധ്യാപകരുടെ കഴിവിന്റെയും കൂടി വളരുന്ന സാഹചര്യങ്ങളുടെയും എല്ലാം അടിസ്ഥാനത്തിൽ

പരിശോധിക്കപ്പെടേണ്ട തോൽവി എന്ന പ്രതിഭാസത്തെ കുട്ടികളുടെ ബുദ്ധിശക്തിയുടെയും അധ്വാനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രം വിലയിരുത്തുന്ന "ഇരകളെ പഴിചാരുന്ന" രീതിയിലാണ് വിദ്യാഭ്യാസ വിദഗ്ധർപോലും അംഗീകരിച്ചത്. "നൂറുമേനി" സ്കൂളുകളുടെയും റാങ്കു നേടുന്നകുട്ടികളുടെയും പിന്നാലെ പാഞ്ഞ പത്രലേഖകരും സംഘടനകളും വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ധരും കൂട്ടത്തോൽവികളെക്കുറിച്ച് ഗൗരവമുള്ള പഠനത്തിനുപോലും തയ്യാറായില്ല.

പഠനങ്ങളില്ലായിരുന്നെങ്കിലും മാറ്റങ്ങൾക്കു നാം തയ്യാറായിരുന്നു. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തെ മൊത്തത്തിൽ പ്രതിക്കൂട്ടിൽ കയറ്റുന്നതായിരുന്നു ആ മാറ്റം. ഇത് ആരംഭിച്ചത് സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ തോൽവികളുടെയും "പഠനത്തോടുള്ള അശ്രദ്ധ", "സംഘടനാരാഷ്ട്രീയം" മുതലായവയുടെയും പേരിലായിരുന്നുവെങ്കിലും അനുക്രമമായി അത് സൗജന്യനിർബന്ധിതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനെതിരായി. ഗവണ്മെണ്ടുമായുള്ള വിലപേശലിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം നടത്താൻ തയ്യാറായ സ്വകാര്യ- മതസമുദായ ഏജൻസികളുടെ ശ്രദ്ധ അൺഎയിഡഡ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. ആകസ്മികമായെന്നോണം കച്ചവടവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പിന്തുണവർദ്ധിച്ചു. ഈ മാറ്റം മുമ്പുതന്നെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട വൈരുദ്ധ്യത്തിന്റെ തുടർച്ചയാണ്. രണ്ടു ദശകങ്ങൾക്കുമുമ്പുവരെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസ സങ്കല്പത്തിനുണ്ടായ ആധിപത്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ സ്വകാര്യശക്തികൾ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. അതിനുപകരം കച്ചവട- സാമുദായിക താല്പര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി നടത്തിയ മലക്കം മറിയലുകളാണ് കോഴവാങ്ങിയുള്ള അധ്യാപനനിയമനത്തിലേക്കും മറ്റും നയിച്ചത്. അന്ന് അത് പൊതുവേദികളിൽ 'മൂല്യച്യുതി'യായി അംഗീകരിക്കുകയും കോഴവാങ്ങുന്നവർ പോലും സ്വന്തം പങ്കിനെ മൂടിമറയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ ഒന്നു രണ്ടു ദശകങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഈ വൈരുദ്ധ്യം കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞതായി കാണാം. ഇപ്പോൾ കച്ചവടശക്തികൾ ആധിപത്യം നേടിയിരിക്കുകയാണ്. കോഴ ക്യാപ്പിറ്റേഷൻ ഫീയായിമാറുകയും കോഴമാത്രം വാങ്ങി നടത്തുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും കോഴ്സുകളും സ്വാശ്രയ കോളേജുകളും കോഴ്സുകളുമായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരുകാലത്ത് ആധിപത്യം നേടിയിരുന്ന പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം ഇപ്പോൾ നിലനിൽപിനായി പോരാടേണ്ട അവസ്ഥയിലാണ്.

ഇവിടെ മൂല്യച്യുതിയുടെ ഉറവിടം എവിടെയാണ്? പൊതുവിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഫീസ് കൊടുക്കാതെ പഠിച്ച് മാന്യമായ മധ്യവർഗത്തൊഴിലുകൾ നേടുമ്പോൾ സ്വന്തം മക്കളെ കനത്തഫീസുകൊടുത്ത് അൺ

എയിഡഡ് സ്കൂളുകളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നത് മൂല്യപരിവർത്തനമല്ല, മൂല്യച്യുതിയാണ്. സ്വയം കടന്നുപോന്ന പാതകൾ മറക്കുന്നതിലാണ് അവിടെ മൂല്യച്യുതി. അതുപോലെ പൊതുവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിച്ച് എന്തെങ്കിലും തൊഴിൽ നേടുന്നവർ സ്വന്തം മക്കളുടെ കാര്യത്തിൽ ജാതിമതസംഘടനകളുടെ വിദ്യാലയങ്ങൾ തേടിപ്പോകുന്നതും ഇതിനുസമാനമായ പ്രവണതയാണ്. ഇന്ത്യൻ ഭാഷകൾക്കു പൊതുവിലും മലയാളത്തിന് പ്രത്യേകിച്ചും സവിശേഷശ്രദ്ധയും പ്രോത്സാഹനവും വേണ്ട സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളുകൾ പടർന്നു പന്തലിക്കുന്നതും ഇതേ പ്രവണതയുടെ മറ്റൊരു വശമാണ്.

അതായത്, ജാതിമതശക്തികളാണ് എല്ലാകാലത്തും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് മുൻപന്തിയിൽനിന്നത്, അവർ ധാരാളം വിദ്യാലയങ്ങൾ എല്ലാക്കാലത്തും നടത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.പക്ഷേ, ഇപ്പോഴുള്ള പ്രശ്നം അവർ വിദ്യാലയങ്ങൾ നടത്തുന്നുവെന്നതിലല്ല. അവർ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നിന്നും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധതയെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പങ്ങളിൽ നിന്നും അകലുകയും കച്ചവടവിദ്യാഭ്യാസത്തെ പരസ്യമായി ന്യായീകരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവർക്ക് സമൂഹത്തിലെ മാന്യത വർദ്ധിക്കുന്നു. ഇവിടെ സമൂഹം ഇക്കൂട്ടർക്കു നൽകുന്ന അംഗീകാരത്തിലും പ്രോത്സാഹനത്തിലുമാണ് മൂല്യച്യുതിയുടെ അംശങ്ങൾ കണ്ടെത്തേണ്ടത്. സ്വന്തം കുട്ടികൾക്ക് "ഏറ്റവും നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം" നൽകുന്നതിനായി നെട്ടോട്ടമോടുന്ന രക്ഷിതാക്കൾ സ്വന്തം മക്കളെ എഞ്ചിനീയറാക്കാനായി പ്രാഥമികസൗകര്യങ്ങൾ പോലുമില്ലാത്ത ഷെഡുകളിൽ ലക്ഷങ്ങൾ കൊടുത്തു പ്രവേശിപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ച. അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ച കാഴ്ചപ്പാടിലെ ഭീതിദമായ അപചയത്തിന്റെ തെളിവാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെപ്പറ്റിയോ കിട്ടുന്ന അറിവിന്റെയും ശേഷിയുടെയും മേന്മകളെക്കുറിച്ചോ ആലോചിക്കാതെ പരീക്ഷക്കുകിട്ടുന്നമാർക്കു മാത്രം ധ്യാനിച്ചു കഴിയുന്ന, അതിനുവേണ്ടി എന്തുവൃത്തികേടും കാണിക്കാൻ മടിക്കാത്ത വിദ്യാർത്ഥിയും രക്ഷിതാവും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അപചയത്തിന്റെ മറ്റൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. സ്വന്തം വിഷയത്തോടു കൂട്ടുപുലർത്താതെ, ഗൈഡുകളും പഴയനോട്ടുകളും മാത്രമാശ്രയിച്ച് കുട്ടികളെ "കോച്ച്" ചെയ്ത് പരീക്ഷക്കെഴുതിക്കുന്ന അധ്യാപകർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അപചയത്തിന്റെ മറ്റൊരു തെളിവാണ്. ഇവയെല്ലാം കൂടിച്ചേരുന്ന സാമൂഹ്യസാഹചര്യത്തിലാണ് കച്ചവട വിദ്യാഭ്യാസം വിജയിക്കുന്നത്.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വരുന്ന മാറ്റങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന സാമൂഹ്യനീതിയുടെ പ്രശ്നമുണ്ട്. മോചനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ

ത്തിൽ നിന്നാണ് നാം തുടങ്ങിയതെന്നോർക്കുക. നമ്മുടെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിത്തുപാകിയത് ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വ്യാപിച്ച ഈ സങ്കല്പമാണ്. അവരുടെ അനന്തരതലമുറയാണ് ഇപ്പോൾ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തെ തള്ളി പറയുന്നതും. പക്ഷേ, പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടു മുന്നോട്ടു വരാൻകഴിഞ്ഞ, അതേസമയം സമൂഹജീവിതത്തിൽ പുറന്തള്ളപ്പെടുന്ന നല്ലൊരുഭാഗം നമുക്കുണ്ട്. "സാമ്പത്തിക നഷ്ടം" വന്നവയും വരാൻ പോകുന്നവയുമായ സാധാരണസ്കൂളുകളിൽ ആണ് അവരുടെ കുട്ടികൾ ഇന്നും പഠിക്കുന്നത്. സാമൂഹ്യനീതിയെക്കുറിച്ച് സദാ വർത്തമാനം പറയുന്ന, സ്വന്തം സമുദായത്തിന്റെ നീതിയ്ക്കു നിലകൊള്ളുന്നുവെന്ന് വാദിക്കുന്നവർ ഇവരുടെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം തന്നെയാണ് ഇന്നും അവരുടെ ആശ്രയം. പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം തകർന്നാൽ, കിടപ്പാടം പണയം വെച്ച് കുട്ടികളെ സ്കൂളിലയക്കണമെന്ന് ശാഠ്യമുള്ളവർ കുറവായിരിക്കും. അതിന്റെ അർത്ഥം നമ്മുടെ ദരിദ്രവിഭാഗങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ തിരിച്ചടി സംഭവിക്കുകയും അവർ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിക്കാതാവുകയും ചെയ്യും. ഈ സ്ഥിതിവിശേഷം പുതിയൊരു വൈരുദ്ധ്യത്തെസൃഷ്ടിക്കും. നാം ഇതുവരെ പിന്തുടർന്നു പോന്ന ജീവിതശൈലികൾ മുഴുവൻ തകിടം മറിയുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ നിന്ന് പുറന്തള്ളപ്പെടുന്നവർ സമൂഹത്തിൽ നിന്നു പുറന്തള്ളപ്പെടുന്നവരാകും.

ഈ സാഹചര്യങ്ങളിലാണ് മൂല്യച്യുതിയുടെ പ്രശ്നം ഗൗരവത്തിലെടുക്കേണ്ടത്. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സാമൂഹ്യമാറ്റത്തിന്റെ ഭാഗമായി കണ്ട നമുക്ക് സാമൂഹ്യനീതിയുടെ നിലനില്പിനു വേണ്ടിയെങ്കിലും സാർവത്രികസൗജന്യവിദ്യാഭ്യാസമെന്ന സങ്കല്പത്തെ പുനരുദ്ധരിക്കാൻ കഴിയുമോ? ഇംഗ്ലീഷും എഞ്ചിനീയറിംഗും, ഇൻഫോർമേഷൻ ടെക്നോളജിയും പഠിക്കാനാകാതെ, മറ്റൊന്നും പഠിക്കാതെ, പുറന്തള്ളപ്പെടുന്നവർക്ക് നിലനില്പിനാവശ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്ന പൊതുവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം രൂപപ്പെടുത്താൻ കഴിയുമോ? സമൂഹത്തിന്റെ മുരടിക്കുന്ന സർഗാത്മകതയും പൂർണമായ ഉപകരണാത്മകതയും മാറ്റിയെടുത്ത് ജനങ്ങളുടെ നൈസർഗികമായ കഴിവുകൾ പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്ന കരിക്കുലത്തിന് രൂപം നൽകാൻ കഴിയുമോ? ഇവയെല്ലാം സാധിക്കണമെങ്കിൽ ജനങ്ങളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ വന്ന അപചയത്തെ തടഞ്ഞുനിർത്താൻ കഴിയണം. സ്വതന്ത്രമായും ധീരമായും ചിന്തിക്കുന്ന കുറെ അധ്യാപകരും വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകരും മുന്നോട്ടു വരണം. അവർ കാല്പനികമായ ഏതെങ്കിലും സ്വപ്ന വിദ്യാലയങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാനല്ല, നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ സജീവമായി ഇടപെടാൻ തയ്യാറാകണം. ●

ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയം

എം. ആർ. രാഘവവാരിയർ

മനുഷ്യസമൂഹം ഇന്ന് നേരിടുന്ന ഏറ്റവും കൊടിയ വിപത്ത് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയമാണ്. ലോകത്തെങ്ങുമുള്ള സാമൂഹ്യചിന്തകരും സംസ്കാരപ്രേമികളും ഈ ജീർണ്ണാവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് വേവലാതിക്കൊള്ളുകയും നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങൾ തേടുകയും ചെയ്യുന്നതിരക്കിലാണ്. ഇലക്ട്രോണിക് മാധ്യമങ്ങളും മറ്റും ഉപയോഗിച്ച് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ജീർണ്ണതയെക്കുറിച്ചുള്ള കോൺഫറൻസുകളും സംവാദങ്ങളും സംഘടിപ്പിച്ച് ആശയപ്രചാരണം നടത്തുന്ന Transparency international (അന്താരാഷ്ട്രീയ സുതാര്യത) പോലെയുള്ള സംഘടനകളുണ്ട്. ഒപ്പം കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ഒരേപോലെ ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥയും അതിന്റെ സ്ഥാപനരൂപങ്ങളും അതിവേഗം ദുഷിച്ച് നാശമടഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈയൊരു ആഗോളവ്യവഹാരത്തിന്റെ സന്ദർഭത്തിലാണ് ഇന്ത്യൻജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയത്തെപ്പറ്റി നാമിവിടെ ഒരു സംവാദം ഏർപ്പെടുത്തുന്നത്.

ജനാധിപത്യം അപചയോന്മുഖമാണെന്നു നാം പറയുമ്പോൾ എന്താണതിന്നർത്ഥം? ജനാധിപത്യത്തിന്റെ സുഗമമായ നടത്തിപ്പിന് മൂന്ന് അവസ്ഥകൾ ഉണ്ടായേ കഴിയൂ. ഒന്ന്, കാര്യവിവരമുള്ള പൗരസമൂഹം,, രണ്ട്, ജനപങ്കാളിത്തത്തോടെയുള്ള ഭരണകൂടം, മൂന്ന്, ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള സിവിൽ സർവീസ്. നമ്മുടെ ജനാധിപത്യത്തിൽ ഈ മൂന്നും ജീർണ്ണിച്ചടിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ഇതു ഇന്ത്യയിലെ മാത്രം അവസ്ഥയല്ല. ലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾ ഏതും ആഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഒരവസ്ഥയാണിത്. പുറം നാടുകളിൽ ആളുകൾ, പൗരജനങ്ങൾ ഈ വിപത്തിനെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരാണ്, ദുരിതനിവാരണത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുമാണ്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ, ജനായത്തത്തിന്റെ കഴുതകളിയിൽ നാമെത്തിപ്പെട്ട ദുർഘടസന്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ള തിരിച്ചറിവോ ഇതിൽനിന്നു കരകയറാനുള്ള പിടച്ചിലോ ഇല്ല എന്നതാണ് വ്യത്യാസം. അതുതന്നെയാണ് ദുരന്തവും.

ഇൻഫർമേഷൻ സാങ്കേതികമേന്മയുടെ യുഗമാണിതെന്നു പറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ നാമെന്താണ് അറിയുന്നത്? ഭരണനിർവ്വഹണത്തിന്റെ അണിയറരഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച്, സ്വാതന്ത്ര്യം അപായപ്പെടുത്തുന്ന നീക്കങ്ങളെക്കുറിച്ച്, അനുദിനം അസഹ്യമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിപാടികളെക്കുറിച്ച് നാമെന്തറിയുന്നു? വാർത്താമാധ്യമങ്ങൾക്ക് വാർത്ത ലഭിക്കുന്നത് ഗവർമ്മെണ്ടിന്റെ വക്താക്കളിൽ നിന്നുതന്നെ. പത്രങ്ങളും, ടിവി മുതലായ മാധ്യമങ്ങളും ഊതിപ്പെരുപ്പിച്ചു കാണിച്ചുതരുന്നത് ഗവർമ്മേണ്ട് സ്വമേധയാ പുറത്തു വിടുന്ന വിവരങ്ങൾ മാത്രമാണ്. കല്പിച്ചുകൂടി തയാറാക്കിയ പത്രസമ്മേളനങ്ങളും വാർത്താക്കുറിപ്പ

കളും പ്രസ്താവനകളും മറ്റുമാണ് ജനായത്തഭരണനിർവ്വഹണത്തിന്റെ പരിപാടികളെപ്പറ്റി നമുക്ക് അറിവുതരുന്ന പ്രമാണസാമഗ്രികൾ എന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം, ഫലപ്രദമായ വിമർശത്തിനുള്ള സകലപഴുതുകളും അടഞ്ഞുപോവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ വാർത്താമാധ്യമങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ചതി ആത്മഹത്യാപരവും കൂടിയാണ്. മാധ്യമങ്ങളാണ് പൗരസമൂഹത്തെ ഭരണവിജ്ഞരാക്കി വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്നത്. ഈ മാധ്യമങ്ങൾ കേവലം ബിസിനസ്സ് സ്ഥാപനങ്ങളായി സ്വധർമ്മം മറന്നും മൂല്യച്യുതിയിലേക്ക് മൂക്കുകുത്തിവീണും ജീർണ്ണതയുടെ നെല്ലിപ്പലകമേൽ എത്തിനില്പാണ്. ആ പത്രങ്ങൾക്ക് അധികാരകേന്ദ്രങ്ങളുടെ ഒലിപെരുപ്പിക്കാനല്ലാതെ മറ്റെന്താണ് കഴിയുക? പത്രങ്ങളുടെ അധികാരദാസ്യം, പൗരസമൂഹവും ഭരണകൂടവും തമ്മിൽ ഏർപ്പെടുന്ന അതാര്യതയുടെ ഇരിമ്പുമറയായിട്ടാണ് കലാശിക്കുക.

കാര്യപ്രാപ്തിയില്ലായ്മ, മൂല്യച്യുതി, അമിതലാഭക്കൊതി മുതലായ കാരണങ്ങൾ പത്രമാധ്യമങ്ങളുടേയും മറ്റു ഇലക്ട്രോണിക് മാധ്യമങ്ങളുടേയും അപചയത്തിനു വഴി വെക്കുന്നു എന്നറിയായ്കയല്ല. ദൂഷ്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനുള്ള യാതൊരു ശ്രമവും ആത്മാർത്ഥമായി നടക്കുന്നില്ല.

അനൗദ്യോഗികമേഖലകളുടെ ശബ്ദം കൂടി പുറത്തു കേൾപ്പിച്ചാലെന്താണ് ഭവിഷ്യത്ത്? കുറഞ്ഞപക്ഷം പൗരശബ്ദം പുറത്തുവരുന്നു എന്നൊരു നേട്ടമെങ്കിലും ഉണ്ടാവുമല്ലോ. അധികാരരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ അമിതമായ ഇടപെടൽ ഇത്തരം പൗരസ്വാതന്ത്ര്യ പ്രവണതകളെ പരമാവധി ചെറുത്തുപോരുന്നു. ആക്ഷേപങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും പത്രാധിപർക്കുള്ള കത്തുകളും എല്ലാം എഴുതിയാലും അധികാരശബ്ദത്തിന്റെ ശതാംശം വരുമോ?

ഭരണകൂടത്തിന്റെ ജനപ്രാതിനിധ്യ സ്വഭാവമാണ് അപചയത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ മേഖല. നമ്മുടെ എം.എൽ.എ. എം.പി.മന്ത്രിമാർ എത്രത്തോളം ജനങ്ങളുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്നു? പൗരന്മാരുടെ സാധാരണജീവിതമാണോ അവരുടേത്? പൗരതാല്പര്യമാണോ അവർക്കുള്ളത്, പൗരന്മാരോടൊത്ത വരുമാനമാണോ അവർക്കു കിട്ടുന്നത്? ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജനങ്ങളാൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനങ്ങളുടെ ഗവർമ്മെണ്ട് എന്നാണ് മാമൂൽ പ്രയോഗം. പക്ഷേ അതെത്രത്തോളം വാസ്തവമാവും? കാലാവധി കഴിഞ്ഞവർ പുറത്തുപോകുന്നത് നമ്മുടെ വോട്ടിംഗ് ശക്തികൊണ്ടല്ല. അതു ഗവർമ്മെണ്ടിലെ പങ്കാളിത്തത്തിന്റെ അടയാളവുമല്ല. ഇലക്ഷനിൽ നാം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് യഥാർത്ഥപ്രതിനിധികളെയല്ല. പാർട്ടിനിർദ്ദേശിക്കുന്നവരെയാണ്. അവിടെ വെച്ചുതന്നെ പ്രാതിനിധ്യം ചതിക്കുഴിയിൽ വീണു കഴിഞ്ഞു. നമ്മുടെ പൊതുതാല്പര്യങ്ങളും പൊതുമുതലുകളും നാം ഒരു ശക്തമായ വരേണ്യസംഘത്തെ ഏല്പിക്കുകയാണ് അഞ്ചു കൊല്ലക്കാലത്തെ ഏകാധിപത്യത്തിന്ന് - അതായിരിക്കുന്നു ഇന്നത്തെ അവസ്ഥ.

ഒരുദാഹരണം സമകാലരാഷ്ട്രീയത്തിൽ നിന്ന് എടുത്തു നോക്കുക. ഒരു പൗരനോട് ഗവർമ്മെണ്ട് സ്വത്തുവിവരങ്ങളും കുറ്റവാളിയാണെങ്കിൽ അക്കാര്യവും അറിയിക്കേണമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചാൽ ആർക്കെങ്കിലും ഒഴിഞ്ഞുനില്ക്കാൻ പറ്റുമോ? നമ്മുടെ ജനപ്രതിനിധികൾ സുപ്രീം കോടതിയുടെ നിർദ്ദേശത്തേയും മറികടന്ന് അത്തരം പ്രഖ്യാപനങ്ങളിൽ അബാധ്യത അവകാശപ്പെടുകയാണ് ചെയ്തത്. സാധാരണ പൗരന്മാരല്ല, ഒരു വിശിഷ്ടാവകാശക്കൂട്ടായ്മയാണ് തങ്ങൾ എന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നതിൽ കക്ഷി പരിഗണനകൂടാതെ ഏകകണ്ഠമായിരുന്നില്ലേ പ്രതിഷേധവും വിമർശവും മറ്റും? ജനപ്രതിനിധികളെന്നവകാശപ്പെടുന്നവർക്ക് യഥാർത്ഥജനപ്രാതിനിധ്യം ഇല്ലെന്നുതെളിയിക്കുന്ന ഒരൊറ്റ സംഭവമാണ് തെരഞ്ഞെടുപ്പു വേളയിലെ സത്യവാക്ക് മൂലസമർപ്പണ ബാധ്യതയിൽനിന്ന് ജനപ്രതിനിധികൾ ഒഴിയാൻ തിടുക്കപ്പെട്ടുകാട്ടിക്കൂടിയ ഗോഷ്ഠികൾ.

നമ്മുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പു സമ്പ്രദായവും പ്രക്രിയയും പൗരസമൂഹത്തെ ഏകോപിപ്പിക്കുകയല്ല, ഭിന്നിപ്പിച്ചുകളയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. അത് പാർട്ടി ഭരണസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ദോഷവുമാണ്

രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകൻ എന്നത് കള്ളൻ, ചതിയൻ എന്നൊക്കെയുള്ളതിന്റെ പര്യായമായിത്തീരുകയാണ്. നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥയിൽ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ജയിച്ച് സ്ഥാനം കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ജനങ്ങളുടെ ഉടയാളനായിട്ടാണ് ജനപ്രതിനിധികൾ പെരുമാറുക. സർവ്വജ്ഞനും സകലകലാവല്ലഭനുമാണ് ഓരോ ജനപ്രതിനിധിയും എന്തിനും കയ്യറപ്പുതീർന്ന അവർക്ക് പിന്നെ ചെയ്തു കൂടാത്ത പണികളില്ല.

ജനപ്രതിനിധികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന ആശയം പ്രസക്തമാവുന്നത് ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ്. പെൻഷൻ മുതലായ ഒട്ടേറെ ആനുകൂല്യങ്ങളും ശമ്പളവും ബത്തകളും കിത്തകളുമായി ഭീമമായ ഒരു സംഖ്യ മാസവരുമാനവും എല്ലാറ്റിനും പുറമെ ഒട്ടനേകം അബാധ്യതകളും ഉള്ള ജനപ്രാതിനിധ്യസ്ഥാനം യാഥാർത്ഥ കാര്യശേഷിയേയും രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞാനത്തേയും പുറന്തള്ളി, ചതി, വഞ്ചന, കൃത്രിമം ഇവ വഴിയായുള്ള അധികാരപ്രാപ്തിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. അതാണിന്നത്തെ അപചയത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ കാരണം. കുടുംബത്തിന്റേയും വ്യക്തികളുടേയും സ്ഥാപിതതാല്പര്യത്തിന്നപ്പുറം ദേശീയമായ യാതൊരു കാഴ്ചപ്പാടോ വിവരമോ ഇല്ലാത്തവർക്ക് കയറി നിരങ്ങാനുള്ള വേദിയായി ജനപ്രാതിനിധ്യരംഗം കെട്ടഴിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു.

ജനങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുത്തവരെ ജനങ്ങൾക്കു വേണമെങ്കിൽ തിരിച്ചു വിളിക്കാനും അധികാരഭ്രഷ്ടരാക്കാനും കഴിയണം. ആ ഭ്രഷ്ടിന്റെ പ്രക്രിയ ലളിതവും സുതാര്യവും ആവുകയും വേണം. അതല്ലാതെ ഈ ദുസ്ഥിതിക്കു വെറെ മറ്റു മരുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ജനപ്രതിനികൾക്ക് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പോലെയുള്ള ശമ്പളവും ആനുകൂല്യവും വേണമെന്നു വരുന്നപക്ഷം അവരെപ്പോലെയുള്ള നിശ്ചിത യോഗ്യതകളും വേണമെന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരു യുക്തിഭംഗവും ഇല്ല. നിരക്ഷരരാണ് ജനപ്രതിനിധികൾ എന്ന് ഈ പറഞ്ഞതിന്നർത്ഥമില്ല. ഭരണമേധാവികൾക്കും നിയമനിർമ്മാതാക്കൾക്കും അവരവരുടെ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിന് അവശ്യം ആവശ്യമായ യോഗ്യതകളുണ്ടാവണമെന്നു വരുന്നതിലെന്താണ് തെറ്റ്? ഇതൊക്കെ നമ്മുടെ ജനാധിപത്യനവീകരണയത്നങ്ങളിൽ ചർച്ചക്കുവരേണ്ട പ്രശ്നങ്ങളാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുകയാണ്. ഇന്ത്യക്ക് ആയിരത്താണ്ടുകളുടെ ജനായത്തപാരമ്പര്യമുണ്ടെന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമില്ല. പാരമ്പര്യം മാത്രമല്ല അതിന്റെ സാമ്പ്രദായികമായ ചട്ടവട്ടങ്ങളും നടപടിക്രമങ്ങളുംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് നമ്മുടെ ജനാധിപത്യനവീകരണപ്രക്രിയയെ സഹായിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്.

ഒടുവിലെങ്കിലും ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാതെ സിവിൽസർവ്വീസിന്റെ ജീർണ്ണത നമ്മുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥസമൂഹം കോളനിവാഴ്ചക്കാലത്തെ മട്ടുംമാതിരിയും പിന്തുടരുന്ന ഒന്നാണ്. കോളനിവാഴ്ചയിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥർ ശരിക്കും ജനങ്ങളുടെ/പ്രജകളുടെ യജമാനന്മാരായിരുന്നു. സ്വതന്ത്രദേശത്ത് ജനങ്ങൾ അത്തരം യജമാനന്മാരിൽ നിന്നുകൂടി സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയവരായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇവിടെ സംഭവിച്ചത് നേരെ എതിരായിട്ടാണ്. തന്മൂലം ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധി എന്നത് കേവലം ഒരധികാരക്കൈമാറ്റം (transfer of power) മാത്രമായി. വെളുത്ത യജമാനൻ പോയി കറുത്ത യജമാനൻ വന്നു എന്നു ചിലർക്കെങ്കിലും ഈ കൈമാറ്റത്തെ വർണ്ണിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് ജനായത്ത ഭരണത്തിന്റെ ഇന്ത്യൻമോഡൽ കണ്ടിട്ടാണ്.

ഏറെ വിസ്തരിക്കേണ്ടതില്ല. ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥയുടെ സ്ഥാപനരൂപങ്ങളോരോന്നും അതിവേഗം ജീർണ്ണിച്ചുകൊണ്ട് വരികയാണ്. ഭരണതന്ത്രം എന്നത് കളവുമാത്രം, ഭരണമെന്നത് നികുതി വർദ്ധനയും അമിതചൂഷണവും മാത്രം, ഭരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സ്വാർത്ഥലാഭം മാത്രം എന്നിങ്ങനെ പോവുകയാണ് പുതിയ ഭരണാദർശങ്ങൾ.

അറിവും കഴിവുമില്ലാത്ത ജനപ്രതിനിധികൾ, പാർട്ടി വ്യവസ്ഥയിൽ ചിന്നിച്ചിതറിയ പൗരസമൂഹം, ജനങ്ങളുടെ യജമാനന്മാരായിച്ചമയുന്ന സേവകമേഖല- ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളോരോന്നും കെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ നിന്ന് പൗരസമൂഹത്തിനെന്താണ്, എന്നാണ് ഒരു രക്ഷാമാർഗ്ഗം? ഒരു സെമിനാറിൽ പരിഹരിക്കാവുന്ന പ്രശ്നമല്ല ഇതെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്നെ ഈ വഴിയ്ക്കുള്ള ഓരോ ചിന്തയും ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യൻ അവസ്ഥയിൽ അത്യന്തം പ്രസക്തവും ആവശ്യവുമാണെന്ന് തിരിച്ചറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃത കവിത

പ്രതിവേശീ*

കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

ദേവ, മത്പ്രതിവേശീ ത്വം,
ദീർഘരാത്രൗ കദാചന
കവാടം ഘട്ടയൻ ദദ്യാം
പ്രയാസം ഭവതേ യദി

ഏകമേവാസ്തി തന്മൂലം
ശൃണോമി വിരളം ഖലു
ശ്വാസോച്ഛ്വാസസ്യ നിനദം
താവകീനം, മഹേശ്വര.

ജാനാമ്യഹം ത്വമേകാകീ
കക്ഷായാം തവ സർവ്വദാ;
യദീച്ഛതി ഭവാൻ കിഞ്ചിത്
പേയം തർഹി യഥാരുചി

സജ്ജീകൃത്യതദാനേതും
തത്ര കോഽപി ന വിദ്യതേ;
സദാ ദത്താവധാനഃ സൻ
വർത്തേഽഹം കർണ്ണഗോചരേ.

മാമല്പ സൂചനാദ്വാരാ
നിവേദയ തവേംഗിതം,
ത്വത്കാര്യം സഫലീകർത്തും
സിദ്ധോ ഭൂത്വാ സ്ഥിതോസ്മ്യഹം

ഏകയാ തനുഭിത്ത്യൈവ
ഭവതോ്ഹം പൃഥക് കൃത :
തവ വാ മമ ജിഹ്വാഗ്രാ -
ദാഹ്വാനം യദി കിഞ്ചന

ഉദ്ഗച്ഛേത്തർഹി നിശ്ശബ്ദം
വിളംബം ച വിനാ സ്വയം
ഛിന്നഭിന്നാ ഭവേദ് ഭിത്തിർ -
നിപദേതപി ഭൂതലേ.

തവ ചിത്രാണി സംയോജ്യ
ഭിത്തിരേഷാ ഹി നിർമ്മിതാ;
ഗോപയന്തി ച താനി ത്വാ -
മഭിധാ വിവിധാ യഥാ.

യ: പ്രകാശോ മമ സ്വാന്തേ
നിതരാമധിതിഷ്ഠതി
തേന ത്വാമഭിജാനാതി
മമ ചിത്തഗഭീരതാ.

യദ്യേകവാരം തദ്ദീപ്തി:
സമ്യക് പ്രജ്ജ്വലിതാ ഭവേത്
നിപത്യ ചിത്രാവരണേ
വ്യർത്ഥീഭവതി തദ് ദ്രുതം.

മമേന്ദ്രിയൌഘോ നിഖില:
സഹസാ വികലോ ഭവേത്;
തസ്യ വസ്തും സ്ഥലം നാസ്തി,
ത്യക്ത്വാ ത്വാമപഗച്ഛതി.

* *ജർമ്മൻ കവി റെയ്നർ മറിയാ റിൽക്കേയുടെ "Das Stundenbuch" (മണിക്കൂറുകളുടെ പുസ്തകം) എന്ന കൃതിയിലെ ഒരു കവിതയുടെ ആശയാനുവാദം.*

ഗോവിന്ദൻ *

മുഞ്ഞിനാട് പത്മകുമാർ

മദപ്പാടു തീർത്ത
തിടമ്പിൽ കുരുങ്ങി
കറുപ്പിന്റെ വാക്കിൻ
പുറത്തങ്ങിരുന്ന് -
മിഴിക്കോള് കണ്ട്
കയർക്കുന്ന സ്രാവിൻ
അകക്കണ്ണിലേക്ക്
കനൽവാരിയിട്ട്,
തണുപ്പുള്ള മൗനം,
ബലിക്കല്ലിൻ ഭാഷ,
വിയർക്കാത്ത വേനൽ
തൊടുക്കുന്നൊരസ്ത്രം
നിലയ്ക്കാത്ത കാറ്റിൻ
ദിഗന്തത്തുരുത്തിൽ
പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കൊരുങ്ങി
ജ്വലിക്കുന്ന ബോധം.
തിളയ്ക്കുന്ന നോവിൻ
ചിതൽപ്പുറ്റിനുള്ളിൽ
ജപിക്കുന്ന വ്യാധൻ-
വിഷപ്പല്ലുനീട്ടി -
നടക്കുമ്പോൾ കാലിൽ
കിലുങ്ങുന്ന വാക്കിൻ
ചിലമ്പായി നാവിൽ
കടിഞ്ഞാണു പൂട്ടും
കുളമ്പായി, ഭിക്ഷ -
യ്ക്കൊരുങ്ങും തഥാഗത
പഥമായി മണ്ണി -
ലൊഴുക്കായി വിന്ദൻ.

ഏതുവാക്കിന്റെ ചിറകിൽകൊരുത്തിടും
നേരിന്റെ നേരെ,യുയർത്തുന്ന വാൾമുന ?
ഏതിരുളിൻ പൂവിന്നുള്ളിൽ കുഴിച്ചിടും
സൂര്യഗർവ്വത്തിൻ പ്രചണ്ഡ കൊടിമരം ?
ഏതു വർഷത്തിൻ ചിലമ്പിൽ തളച്ചിടും
മേഘ സ്വരത്തിന്റെ യുന്മാദ മുദ്രകൾ.

*എം. ഗോവിന്ദന്

വെളിച്ചത്തിന്റെ പുഞ്ചിരി

ജി.യുടെ കുട്ടിക്കവിതകളിലൂടെ ഒരന്വേഷണം

പി. ഐ. രാധ

വളരാതിരിക്കണം; വളർന്നാലാഹ്ലാദത്തിൻ
ദളമോരോന്നായ് കൂമ്പിക്കരിയും, കരയിക്കും

(അനാഘ്രാത)

അറിവിൻവെളിച്ചമേ ദൂരെപ്പോ ദൂരെപ്പോ നീ
വെറുതേ സൗന്ദര്യത്തെക്കാണുന്ന കൺപൊട്ടിച്ചു

(ശൈശവം)

വെളിച്ചം ദുഃഖമാണ്. പ്രകൃതിയുമായുള്ള പൊക്കിൾക്കൊടി ബന്ധം വേർപെട്ട് അറിവിന്റെ ചക്രവാളങ്ങളിലേക്ക് കുതിക്കുന്ന മനുഷ്യന് നഷ്ടപ്പെടുന്നത് നിഷ്ക്കളങ്കാഹ്ലാദങ്ങളുടെ ലോകമാണ്. എത്രമേൽ അന്തർദ്ദാഹത്തോടെ തിരികെവിളിച്ചാലും കൈവരാത്ത തേജോമയമായൊരു നഷ്ടസ്വർഗ്ഗമാണ് ജി.യുടെ കവിതകളിലെ ശൈശവം. വലിയൊരു ദുഃഖത്തിന്റെ നിഴൽപെട്ട് കുടപ്പിറപ്പുകളായ തിങ്കളും ഭൂമിയും അകലുന്നതുപോലെ ക്രമേണ സ്വർഗ്ഗവും ഭൂമിയും വേർപിരിയുന്നു. മനുഷ്യൻ വിഷാദവും ഇരുട്ടും കട്ടപിടിച്ച ഭൂമിയുടേതു മാത്രമായിത്തീരുകയാണ്. എങ്കിലും 'മർത്ത്യവർഗ്ഗദുർഗ്ഗ'തിയിലും ഭൂമിക്ക് ചിലതുണ്ട് നൽകാൻ. മുതിർന്നു മുന്നേറുമ്പോഴും അവസാനിക്കാത്ത കൗതുകത്തിന്റെ കണ്ണുകളോടെ ലോകം കാണുന്ന ഒരു ശിശു മനുഷ്യനിൽ ബാക്കിയാവുന്നു. മണ്ണിന്റെ ആനന്ദങ്ങളിലും കൗതുകങ്ങളിലും പാറിപ്പറക്കുന്ന കവിഭാവന ചിലപ്പോൾ ബാല്യത്തിലേക്ക് കുടുമാറ്റം നടത്തുന്നതും മറ്റുചിലപ്പോൾ ബാല്യത്തിന്റെ ആകാംക്ഷകൾക്ക് കൂട്ടുനിൽക്കുന്നതും ജി.യുടെ കുട്ടിക്കവിതകളിൽ കാണാം.

മണ്ണിനെയും വിണ്ണിനെയും ചങ്ങാതിയാക്കുന്ന ബാല്യം.

പഴകിപ്പോയ ഈ ലോകം ഓരോ പിറവിയിലും നവീകരിക്കപ്പെടുന്നു. നവജാതരുടെ വരവ് സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നാണ്. വിണ്ണിന്റേതായി എന്തൊക്കെയോ അവരിൽ അവശേഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടാകാം ബാല്യം ഇത്രമേൽ ലാളനീയമായിത്തീരുന്നത്.

വിണ്ണിൽനിന്ന് മണ്ണിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ കൂട്ടുകാർ ഓമനയോട് എന്തെങ്കിലും കൂടെയെടുക്കാനാവശ്യപ്പെടുന്നു. ചിന്താമണിയോ കാമധേനുവിന്റെ കിടാവോ സ്വർഗ്ഗീയാനുഗ്രങ്ങളെന്തും. വിണ്ണിൻ നറുംവെളിച്ചത്തിൽ വിടർന്ന പുഞ്ചിരിമാത്രമാണ് ബാല്യം കൂടെയെടുത്തത്. പൂനിലാവുകൾ ഇന്നും കൊച്ചുകുടിലുകളിലെത്തുന്നത് സ്വർഗ്ഗീയമായ ഈ നറുംപുഞ്ചിരിതേടിയാണത്രേ;

അനേകം സ്വർഗ്ഗപുഷ്പങ്ങ-
ളഴകോടു തിളങ്ങവേ,
എന്നും നിൻകൊച്ചുകുടിലി-
ലെത്തുന്നു പൂനിലാവുകൾ
നിയുറങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോൾ
നിൻനറുംചിരിതേടുവാൻ!

(നറുംപുഞ്ചിരി)

പ്രഭാതതാരം, സാന്ധ്യതാരം, നക്ഷത്രഗീതം, അന്തർദാഹം എന്നീ കവിതകളിലെല്ലാം കേന്ദ്രവർത്തിയായിക്കാണുന്ന ബാല്യകൗമാരമിത്രമായ അതേ നക്ഷത്രം കുട്ടിക്കവിതകളിൽ വാശികാണിച്ചതിന് അമ്മ മച്ചിൽ കയറ്റിയിരുത്തിയ കൊച്ചുകുട്ടിയാണ്:

കൊച്ചുനക്ഷത്രമേ നിന്നെയാരാ
മച്ചിലിരുത്തിയതമ്മയാണോ?
വല്ലതും തട്ടിമറിച്ചുവോ നീ
വല്ലാതെ വാശിപിടിച്ചുവോ നീ

(കൊച്ചു നക്ഷത്രമോ)

അമ്മ അത്രമേൽ സ്നേഹോദാരയായതുകൊണ്ട് 'നമ്മൾ കാണിക്കണം നല്ലശീലം' എന്നതുമാത്രമാണ് പോംവഴി.

കുളിർനിഴലിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി, പൊൻവെയിലിൽ നീന്തിമറിഞ്ഞെത്തുന്ന പൂമ്പാറ്റയും വിണ്ണിന്റെ പുത്രിയാകാം. അവളുടെ രൂപസൗഭാഗ്യവും അകൃത്രിമാഹ്ലാദവും മഴവില്ലാണോ നിന്നമ്മ എന്ന് കുട്ടിയെക്കൊണ്ട് ചോദിപ്പിക്കുന്നു.

എന്തുവെളിച്ചം പൂമ്പാറ്റേ
എന്തുതെളിച്ചം പൂമ്പാറ്റേ

(മഴവില്ലാണോ നിന്നമ്മ)

ഒരിക്കലും ഇരുൾകടന്നുവരാത്ത വെളിച്ചങ്ങളുടെ ലോകത്താണ് പൂമ്പാറ്റകളും പൂക്കളും കുഞ്ഞുങ്ങളും

വിണ്ണിന്റെ വാതിൽ തുറന്നപ്പൊഴേക്കു ഞാൻ
മണ്ണിലേക്കോടിവന്നു

കുഞ്ഞേ നിൻകൊച്ചുകുടിലിന്റെ മുറ്റത്തു
മഞ്ഞിൽക്കുളിച്ചു നിന്നു
കേളിയാടാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുമുണ്ടഴ
കേലുമൊരു സുദിനം.

(ചങ്ങാതിമാർ)

വിണ്ണിലെ ചങ്ങാതിമാർ മണ്ണിലേക്ക് വിരുന്നുവന്ന ബാല്യങ്ങൾക്ക് അഴകുറ്റ ദിവസങ്ങൾ സമ്മാനമായയക്കുന്നു. ഈ ചങ്ങാത്തം ദൃഢമായതുകൊണ്ടുതന്നെ മേഘങ്ങളും താരങ്ങളും കുട്ടിയോടും നിത്യസമ്പർക്കത്തിലാണ്. കരകവിയുന്ന വാത്സല്യമാണ് വിണ്ണിന്റേത്. സഞ്ചാരികളായ മേഘങ്ങൾ വിണ്ണിൻ വളവുകൾ കയറിമറിയുമ്പോൾ താഴെ നിന്ന് കൊച്ചനിയൻ വരട്ടെയോ കൂടെ ഞാൻ എന്നുമോഹത്തോടെ ചോദിക്കുന്നു. ദാഹം ശമിപ്പിക്കാൻ പളുങ്കഞ്ചുന്ന വെള്ളം സഞ്ചിയിൽ സൂക്ഷിച്ചാണ മേഘങ്ങളുടെ പോക്ക്. അവയുടെ കുസൃതിയാവാം ചിലപ്പോൾ താഴത്തേക്ക് വർഷിക്കുന്നത്.

ശൈശവം മുറുകെപ്പിടിച്ച കൈനിറയെ വിണ്ണിന്റെ സാത്വികാഹ്ലാദങ്ങളാണ്. സ്വർഗ്ഗീയാനുഗ്രഹങ്ങൾ അവനെ കളിക്കൂട്ടിനായി വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയേക്കുമോ എന്ന് കവി ശങ്കിക്കുന്നു. പ്രഭാതത്തിൽ കുഞ്ഞിനെയുമെടുത്ത് പുറത്തുലാത്തുമ്പോൾ വെള്ളി നക്ഷത്രവും കുഞ്ഞും പരസ്പരം കൺചിമ്മി എന്തോ പറഞ്ഞു.

പേടിയാണക്കൊച്ചനുജൻ വിളിച്ചുകൊ-
ണ്ടോടിക്കളയുമോ കണ്ണിൻ വെളിച്ചമേ!
പ്രേമത്തിനെത്തന്നെ കാവലായ് നിർത്തുവൻ;
ഓമനയെങ്ങനെ പോമെന്നു കാണണം

(ഓടികളയുമോ)

സ്നേഹം കൊണ്ടു മാത്രമേ ശൈശവത്തെ വശീകരിച്ചു നിർത്താനാവൂ.

മണ്ണിന്റെ കൗതുകങ്ങളിലേക്കും ആനന്ദങ്ങളിലേക്കും

വിണ്ണിന്റെയെന്നപോലെ, മണ്ണിന്റെയും വാത്സല്യപാത്രമാണ് ഓമന. ഈ ലോകത്തിന്റെ ആനന്ദങ്ങളത്രയും മണ്ണ് ഓമനയ്ക്കായി കരുതിവെച്ചിരിക്കുന്നു.

ജീവിതാനന്ദമേ! വാരിളംതാമര-
പ്പൂവിതൾക്കണ്ണുതുറന്നുനീ നോക്കുക....

(കാത്തുനിൽക്കുന്നു)

അനന്തമാണ് ആ അനുഗ്രഹസമ്പത്ത്. പച്ച മരതകക്കുന്നു കേറിക്കിതച്ചെത്തുന്ന ചെമ്പകപ്പൂവൊളിയായ പുലർക്കാലം, ഒരമ്മയുടെ ഉള്ളിൽ

നിറഞ്ഞ വാത്സല്യം, പച്ചക്കുന്നുകൾ, പാടങ്ങൾ വെളിച്ചം, കുളിർകാറ്റ്.... വിശ്വം മുഴുവൻ ഓമനയെ വാരിയെടുക്കാനായുന്നു. അമ്പിളിയെ താഴത്തുവെച്ച് ആകാശം ചിരിച്ചുകൊണ്ട് കുഞ്ഞിനുനേരെ കുനിയുന്നു. പൊൻവെയിൽ കരുന്നു വിരലുകളാൽ കുളിർനെറ്റി തലോടുന്നു പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ ആ നനുത്ത പുഞ്ചിരികാണാൻ കൊതിച്ചുനിൽക്കുകയാണ്. എത്ര ലാളനീയമാണീ മൃദുശൈശവം!

ഉമ്മവെയ്ക്കെ, കുഞ്ഞുപൂവ് ഓമനയോട് ഇങ്ങനെയത്രേ മന്ത്രിച്ചത്.

എന്മണവും മധുവും ഞാൻ നൽകാം
നിന്മധുരമാം വാക്കെനിക്കേകു

(ഓമന)

മലരിന് മണവും മധുവുമേകിയ ഈശൻ. ശിശുവിന് കനിഞ്ഞു നല്കിയത് സ്നേഹത്തിന്റെ മധുരമൊഴിയാണ്.

ഇളം ചുണ്ടുകൾ പാടുന്നു; പൂവുകൾ തോറും പുഞ്ചിരിപൊഴിച്ചുകൊണ്ടെത്തിയ പൂക്കാലത്തെക്കുറിച്ച്. തളിരും തണലുമുള്ള ഉദ്യാനത്തിലേക്ക് കിളികളും വണ്ടുകളുമെല്ലാം ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്നു. ഓരോ ബന്ധത്തിനും കവിക്ക് സ്നേഹത്തിന്റെയോ പരസ്പരാശ്രയത്തിന്റെയോ പരിവേഷമേ നൽകാനുള്ളു. കുറുമ്പുകാട്ടി വെയിലത്തുകുത്താടാൻ പോയ വണ്ടിന് ഒരു തേൻ തുള്ളി ഓരോപൂവ്വും സൂക്ഷിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നു.

പറഞ്ഞുതരുമോ മൂളി-
പ്പറക്കാനുള്ള വിദ്യ നീ?
കുഞ്ഞിക്കുറുമ്പ, ഞാനെന്നാൽ
കുറച്ചുമധുരം തരാം

(വണ്ടും പൂക്കളും)

കുറുമ്പനും കുറുമ്പനുമായ വണ്ടിനല്ല, നല്ല പൂമ്പാറ്റകൾക്കേ തേൻ തരൂ എന്നു വാശിപിടിക്കുന്ന ചമ്പകവുമുണ്ട് കൂട്ടത്തിൽ ഉപരിതലസ്പർശിയായ മനോഹരിതകൾക്കപ്പുറം ഓരോ കാഴ്ചയിലും ചരാചരസ്നേഹത്തിന്റെ പൊൻനൂലോടിക്കാൻ കവി മറക്കുന്നില്ല. കരകാണാത്ത വെള്ളത്തിൽ കേഴുന്ന കട്ടുറുമ്പുകൾക്ക് കളിത്തോണി രക്ഷയായിത്തീരുന്നു. പറമ്പുംപാടവും ചേർന്ന് പരപ്പുകൂടിയ മഴവെള്ളത്തിൽ കുട്ടി ഇറക്കുന്ന തോണിയിൽ നക്ഷത്രംപോലെ വലുതായി പേരെഴുതിയിരിക്കുന്നു.

എന്റെ പേർപലരും കാണു-
മെന്നെപ്പലരറിഞ്ഞിട്ടും
നാടിന്റെ കീർത്തി ഞാൻ മൂലം
നാലുദിക്കിലുമെത്തിടും

(എന്റെ കപ്പൽ)

കടലാസാൽത്തീർത്ത കപ്പലിലും കവി നിറച്ചുവിടുന്നത് അനശ്വരസങ്കല്പങ്ങൾ തന്നെ. അനന്തമായ പ്രത്യാശയിലേക്കാണ് കളിത്തോണിയുടെ ഒഴുക്ക്.

ആസ്തിക്യം

ഈ ലോകത്തിന്റെ ഭംഗി ഇതു തീർത്തവന്റെ മഹിമയോർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. കിളികൾ പാടിപ്പുകഴ്ത്തുന്നത് ആ വിശ്വരൂപനെയാണ് ! കൂഹു കൂഹു!

മനം കവരുമീമട്ടിൽ
മന്നുതീർത്താരു നൽകിയോ?
എനിക്കിതിലിടം തന്ന-
തേതുകാരുണ്യപൂരമോ !

(തൈമാവ്)

എന്ന് എല്ലാ കൗതുകങ്ങൾക്കും ആനന്ദങ്ങൾക്കും പിറകിൽ ഒരു വിശ്വശില്പിയുടെ തലോടൽ അറിഞ്ഞാനന്ദിക്കുകയാണ് കവി. ആ ശക്തി ഇളവിനും വേലയ്ക്കുമായി രാപ്പകലുകൾ തീർത്തിരിക്കുന്നു. ആ ശക്തിയുടെ കാരുണ്യം ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞുനില്ക്കെ ചുറ്റുമുള്ള ജീവപ്രകൃതിയോട് വാത്സല്യം മാത്രമേ തോന്നൂ. പൂവുനുള്ളാനായുന്ന കുട്ടി ചെടിയുടെ ഓമൽ സ്വപ്നമായ അതിനെ ഉമ്മവെച്ചു പിൻമാറുന്നു.

പുലർകാലത്തുണർന്നേറ്റു
പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടുകൊണ്ടിതാ
മുഖം കഴുകി നിൽക്കുന്നു
മുഗ്ധ നക്ഷത്രമോമനേ!
വാനിന്നിതിനെയും നിന്നെ-
യെനിക്കും തന്ന ദേവനെ
തനിച്ചിരുന്നീ നക്ഷത്രം
ധ്യാനിക്കുന്നതുനോക്കുക

(ഓമന)

മുൻപിൽ നീ നിൽക്കുമ്പോൾ
പാരിന്റെയച്ഛനെ
പിൻപിൽ ഞാൻ
കോൾമയിർക്കൊണ്ടു കാണ്മു

(അമ്മു)

ഉള്ളു വിടർന്നു ചിരിക്കുന്ന പൂവ് നേരിട്ടറിയുന്നുണ്ടാകാം ആ സാന്നിദ്ധ്യം.

നീ വിശ്വരൂപനെക്കണ്ടോ
നിന്നുള്ളിൽ സൗമ്യദർശനേ!

(അന്തിമലരി)

ഒന്നു മറ്റൊന്നിനെ നശിപ്പിക്കുന്നത് ഞാൻ ആ സ്നേഹരൂപൻ പൊറുക്കുകയില്ല.

നീ കാരണം ഞാൻ നശിക്കുകിൽ
നമ്മെയെല്ലാരെയും തീർത്ത
നാഥൻ കുറ്റം പൊറുക്കുമോ?

(കുയിലും മിന്നാമിനുങ്ങും)

ജി.യുടെ കവിതകളുടെ മുഖമുദ്രയായ ആസ്തിക്യവും പ്രപഞ്ചശക്തിയുടെ നേർക്കുള്ള വിനമ്രതയും കുട്ടിക്കവിതകളിലും പ്രകടമാണ്.

മാതൃസങ്കല്പം

നമ്മയുടെ പാഠങ്ങളോതുകയും സ്വയം നന്മ തന്നെയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മാതൃസാന്നിദ്ധ്യം ജി.യുടെ കുട്ടിക്കവിതകളിലുണ്ട്.

കുഞ്ഞൊന്നുവീണാൽ കവിയുന്നമാലോടെ കരയുന്ന അമ്മ, നക്ഷത്രങ്ങൾക്ക് രാത്രിപോലെ മക്കൾക്ക് രക്ഷയായി നിലകൊള്ളുന്നു. എല്ലാർക്കുമമ്മയായ ഭൂമി ഓരോ കൊച്ചുതൈമാവിനും തളിരാൽ ചെമ്പൊന്നുടുപ്പുതുന്നുന്നു. കൊച്ചുകണ്ണൻ മാലകൊരുത്തണിയിക്കുന്നത് ദേവിയാണു മാതാവെന്നു പറഞ്ഞാണ്. ഈ ലോകം ശൈശവത്തിനും ഏറ്റവും ഹൃദ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നത് അമ്മയുടെ ആലിംഗനവും വാത്സല്യവും തന്നെ. കുളിരമ്പിളിയോടൊപ്പം പോകാൻ കുട്ടിക്ക് ഇഷ്ടമാണെങ്കിലും.

ശരിയാവുകയില്ല, ഞാൻ നിമിത്തം
പരിതാപം ജനനിക്കു വായ്ക്കുമല്ലോ

(ചന്ദ്രൻ)

എന്ന് കുട്ടി ഓർക്കുന്നുണ്ട്.

പ്രകൃതി നമ്മയുടെ പാഠശാലയാണെന്ന് കുഞ്ഞിനെ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതും അമ്മ തന്നെ.

ആലിൻ തയ്യിന്നൊരാൾ വെള്ള-
മലിവോടെയൊഴിക്കയാൽ
വളരുമ്പോളതേകുന്നു
വരുവോർക്കൊക്കെയും തണൽ
കയ്ക്കും പഴങ്ങളേ കിട്ടൂ

കാഞ്ഞിരക്കുരുപാകിയാൽ
തിന്മചെയ്താൽ നിനക്കെന്നും
തികയും ദുഃഖമേ വരു

(മകനോട്)

'ചുറ്റുപാടിൽ നിന്നുൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ പ്രകൃതിപാഠങ്ങൾ ഏതു ബാലഹൃദയത്തിലും വിലപ്പെട്ട പാഥേയമായിത്തീരുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. വികൃതിക്കാറ്റ് പുഴിയിൽ വീഴ്ത്തിയ പൂവിനെ കാൺകെ കനിവില്ലായ്മ കുട്ടി അറിയുന്നു. ഇറ്റുവെള്ളം കൊടുത്തു പോയ മേഘത്തിനുവേണ്ടി പുതുതൈമുല്ല ഒരു വെളുത്ത പുഞ്ചിരി കാത്തുവെയ്ക്കുന്നു. പാടത്തു പുല്ലെടുക്കുന്ന പാവങ്ങൾക്ക് തണലാകാനാണ് കുട്ടി മേഘത്തോടാവശ്യപ്പെടുന്നത്.

മണ്ണിന്റെ പാരുഷ്യങ്ങളിലേക്കും ബാധ്യതകളിലേക്കും ശൈശവം യാത്ര ചൊല്ലുമ്പോൾ മനോഹരമായ ചിലതൊക്കെ നഷ്ടപ്പെടുന്നതിന്റെ നേരിയ സൂചനകളുണ്ട്.

കാക്കക്കുയിലേ കരികുയിലേ
കാലം മാറിയതറിഞ്ഞില്ലേ
കാറു നിറഞ്ഞു കാണ്മീലേ
കടലലറുന്നു കേൾപ്പീലേ

(കരികുയിൽ)

ചുറ്റുപാടും പ്രക്ഷുബ്ധതയേറുന്നു. കൂകിയിരുന്നാൽ പോരാ, കൂടുണ്ടാക്കണം. പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ പഴയ ഓർമ്മയിൽ പിൻവിളിവിളിക്കുന്നു. കുയിലൊച്ച കേട്ടുനിന്നാൽ ചൂരൽപ്പഴമാണ് പിന്നാലെയെത്തുക. പ്രകൃതിയിൽ നിന്നകലാനും ചില ചുമതലകളേൽക്കാനും ക്രമേണ ബാല്യം നിയുക്തമാകുന്നു.

ചില്ലമേൽ നോക്കു ചതിയൻ
ചിലന്തിയുടെ കൗശലം
കരുങ്ങിപ്പോം വലയ്ക്കുള്ളിൽ
കുരുന്നു ചിറകോർക്കണേ

(കുത്തല്ലേ കൂട്ടുകാരനെ)

എന്നിങ്ങനെ അതുവരെ കാണാത്തതും അത്ര സുന്ദരമല്ലാത്തതുമായ കാഴ്ചകളിലേക്കും മുഖം തിരിക്കേണ്ടിയും വരുന്നു.

നീ വിണ്ണിന്റെ പൈതൽ,
ഞാൻ മണ്ണിന്റെയും എന്ന

(അന്തർദ്ദാഹം)

ഭേദബുദ്ധി ഇതിന്റെ സ്വാഭാവിക പരിണാമം തന്നെ.

പറന്നും പലതിലുമിരുന്നു തന്നെത്തന്നെ മറന്നും സഞ്ചരിക്കുന്ന പക്ഷി, ജി.യുടെ കവിതയിലെ ആവർത്തിച്ചുവരുന്ന ബിംബമാണ്. മണ്ണിനെ വിണ്ണിലേക്കയുർത്തുന്ന ചിറകുകൾ തനിക്കു കൈവരാത്ത

തെന്തെന്ന് ആകാംക്ഷപ്പെടുന്ന പക്ഷിയാണ് 'ചിറകു വരുംമുമ്പ്' എന്ന കവിതയിൽ. ചിറകുകരുത്തു തുടങ്ങും മുൻപേ പറക്കാൻ കൊതിക്കുന്ന ശിശുമനസ്സുകൾക്ക് ഈ കവിത പ്രിയപ്പെട്ടതാകാതെ വയ്യ.

'നീലാകാശം കൂട്ടിന്നരികേ നിന്നു പതുക്കെ വിളി'ച്ച് കടലിന്റെയും കാറ്റിന്റെയും കുന്നിന്റെയും അത്ഭുതങ്ങളോർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ചിന്നക്കുരുവിയുടെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ തനിക്കു മുളയ്ക്കാൻ പോകുന്ന ചിറകുകളുണ്ട്. വാനിൽപ്പാറി നടക്കുന്ന തന്നെക്കണ്ട് അമ്മയും അഭിമാനത്തോടെ കൂടെയെത്തും. ഒരു പിഞ്ചാണന്നെൻ കവിതേ' എന്ന് കവിതയെ പീ കൊച്ചുകിളിയായും (തുഞ്ചന്റെ പൈങ്കിളി),പഞ്ജരബദ്ധമായ മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ തിരുനാമഘോഷണമായും (തിരുനാമം) കവി ചിത്രീകരിച്ചപ്പോഴെല്ലാം പക്ഷിബിംബങ്ങളാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നത് സ്മരണീയമാണ്.

ജി.യുടെ കുട്ടിക്കവിതകളുടെ സമാഹാരങ്ങളാണ് ഇളംചുണ്ടുകൾ, കാറ്റേവാകടലേവാ, ഓലപ്പീപ്പി എന്നിവ. ആദ്യത്തെ രണ്ടു സമാഹാരങ്ങളും പറയത്തക്ക സ്വരഭേദങ്ങളില്ലാതെ, ഇതുവരെ ചർച്ചാവിഷയമായ വിവിധ കവിതകളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. 'ഓലപ്പീപ്പി'യിൽ കാട്ടിലെ കൂട്ടുകാരാണ് കഥാപാത്രങ്ങൾ. സ്വദേശികളും വിദേശികളുമായ മൃഗങ്ങളുടെ കൗതുകം നിറഞ്ഞ ചിത്രങ്ങളാണതിൽ. ശാന്തതയും സൗമ്യതയും തികഞ്ഞ മാൻ മുതൽ തടിയൻ പെരുമ്പാമ്പുവരെ നീളുന്ന ഒരാൽബം. കട്ടിത്തോൽ കൊണ്ട് കുപ്പായം തയ്ച്ച കാണ്ടാമൃഗം, എണ്ണയൊലിക്കുന്ന മെയ്യും വാലിട്ടെഴുതിയ കണ്ണമുള്ള മാൻ, വാലില്ലാത്ത മനുഷ്യരെറിഞ്ഞാൽ വാൽപൊക്കിക്കൊണ്ടോടുന്ന കുരങ്ങൻ....അങ്ങനെ ഈ പട്ടിക നീളുന്നു. ചിലതിൽ മൃഗങ്ങൾ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. ചിലരെക്കണ്ട് കവിയുടെ കൗതുകം സംസാരിക്കുന്നു. ക്രൂരമൃഗങ്ങൾപ്പോലും ക്രൂരതയില്ലാതെ ഇവിടെ കാഴ്ചയിൽപ്പെടുന്നു. ഇവരൊക്കെ എല്ലാർക്കുമമ്മയായായ് ഭൂമിയുടെ സൽസന്താനങ്ങൾ തന്നെയാണല്ലോ.

ചുണ്ടിലും മനസ്സിലും മധുരം തേടുന്ന വണ്ടിനോടന്നപോലെ ബാല്യത്തോടും കവിക്ക് പൊതുവെ പറയാനുള്ള ആശംസയാണീവരികൾ.

പുരളല്ലേ കണ്ണുനീരിൻ-
പുളിനിൻ ചുണ്ടിലോമനേ
നിനക്കുഞാൻ നേർന്നീടുന്നു
നീളും മധുരജീവിതം

(കുത്തല്ലേ കൂട്ടുകാരനെ)

ജി.യുടെ കുട്ടിക്കവിതകളുടെ പൊതുവായ അന്തർഭാവം ഉൾക്കൊള്ളാൻ പര്യാപ്തമാണീവരികൾ.

60ാം പേജിൽ നിന്ന്

പ്രിയപ്പെട്ട രാമകൃഷ്ണൻ സാർ,

കവനകൗമുദി (ആഗസ്റ്റ്- ഒക്ടോബർ)യിലെ ഡോ. സതീശ്ചന്ദ്രന്റ ലേഖനം വായിച്ചു. ആത്മാവിൽ തീപ്പൊരി കോരിയിടുന്ന വാക്കുകൾ. ഇങ്ങനെയൊരു സതീശ്ചന്ദ്രൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നത് ഭൂമിയുടെ അനുഗ്രഹമാകണം

ഫെബ്രുവരിയിൽ നിറഞ്ഞൊഴുകിയിരുന്ന ചോലകൾ ഒരുവർഷം കഴിയുമ്പോൾ ജനുവരിയിൽ ഉണങ്ങുക, ഒരുവർഷംകൂടെ കഴിയുമ്പോൾ ഡിസംബറിൽതന്നെ ഉണങ്ങുക, പെരിയാറിന്റെ കരയിലെ കിണറുകൾ വരണ്ടുപോവുക - പ്രകൃതിയുടെ കണ്ണീരുപോലും വറ്റുകയാണോ? നാളെ പൊരിഞ്ഞു മരിക്കുകയാണോ മനുഷ്യന്റെ ഗതി?

ശബരിമലയിലെ മനുഷ്യമഹാസമുദ്രങ്ങൾ കൊട്ടിഘോഷിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. പക്ഷേ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യമല സമുദ്രത്തെപ്പറ്റി ആരും മിണ്ടാറില്ല. അപൂർവ്വം ചില സതീശ്ചന്ദ്രന്മാരൊഴികെ 130 ഹെക്ടർ വിസ്തീർണ്ണമുള്ള മലക്കടൽ സൃഷ്ടിക്കുവാനും ആ മാലിന്യക്കടൽ പമ്പയിലേക്കൊഴുക്കിവിടുവാനും ഹേതുഭൂതന്മാരായവർ പ്രകൃതിയോടും ഈശ്വരനോടും മാപ്പില്ലാത്ത തെറ്റ് ചെയ്യുന്നു.

ആരാണ് ഹേതുഭൂതന്മാർ? 'ദേവകൾ തെളിക്കുന്ന മകരജ്യോതി' എന്ന ഇല്ലാക്കഥ പറഞ്ഞ് കനത്തപാറാവിന്റെ സുരക്ഷയിൽ പൊന്നമ്പലമേട്ടിലെ കല്ലും സിമന്റുംകൊണ്ട് വട്ടത്തിൽക്കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ തറയ്ക്കുമേൽ, കർപ്പൂരക്കുന്നിന് തീകൊളുത്തുന്ന കാപട്യമൂർത്തികളും പുറകിൽ നില്ക്കുന്ന അധികാരികളും തന്നെ. 'ജ്യോതി'ക്ക് പുറകിലെ സത്യമറിയാത്തവർ കേരളത്തിൽ ഇന്ന് ചുരുക്കമാണെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ ഭൂരിഭാഗം അന്യസംസ്ഥാനക്കാർക്കും സത്യമറിഞ്ഞുകൂടാ. അവർ ഈ കപടാത്ഭുതത്തിൽ ഭ്രമിച്ചാണ് മലചവിട്ടുന്നത്. ഒടുവിൽ കാടിനേയും പമ്പയേയും വിഷമയമാക്കുന്നതും.

ശബരിമലയെ രക്ഷിക്കുവാൻ നമുക്ക് ചെയ്യാവുന്ന ലളിതമായ കാര്യം അന്യസംസ്ഥാനവാസികളെ 'ജ്യോതി'യുടെ പൊരുളറിയിക്കുകയാണ്. ഈശ്വരന്റെ അത്ഭുതങ്ങൾക്കുണ്ടോ ഭൂമിയിൽ പഞ്ഞം? മനുഷ്യൻതന്നെ ഏറ്റവും വലിയ മഹാത്ഭുതം.

കൃത്രിമ ജ്യോതി തെളിച്ചും അന്ധവിശ്വാസം ജ്വലിപ്പിച്ചും പൊന്നമ്പലവാസനെ വിറ്റും ലാഭം കൊയ്യുന്നവർ ഭക്തന്മാരല്ല, വാണിജ്യാസുരന്മാരാണ്.

ഇടതുപക്ഷം ഭരിച്ചപ്പോഴും ഈ കപടനാടകം മുടങ്ങിയില്ല. കച്ചവടക്കാരെപ്പോലെ സർക്കാറുകൾക്കും നോട്ടം പണപ്പെട്ടികളിൽ മാത്രമാകുന്നു.

സി.വി. സുധീന്ദ്രൻ, കോഴിക്കോട്

പ്രിയപ്പെട്ട മാസ്റ്റർ,

കവനകൗമുദി ലക്കം 18ലെ 'ചെമ്പോത്തി'നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അതിന്റെ രണ്ടാംഖണ്ഡത്തിൽ

"ചെമ്പോത്തുഭാഷയിൽ കൂകുമമ്മാവൻ"

എന്നവരി 'ചെമ്പോത്തുഭാഷയിൽ കൂകിടുമമ്മാവൻ' എന്നായിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് തോന്നി.

ഈ കവിതയുടെ അവസാനത്തെ രണ്ട് വരികളിൽ ആദ്യത്തെ "അമ്മാവനും വയലാറും ചമച്ചൊരെൻ" എന്നവരി 'അമ്മാവനും ഭാസിമാഷും* ചമച്ചൊരെൻ' എന്നാകണമായിരുന്നില്ലെ ?

* ഭാസ്കരൻ മാഷ് (പി. ഭാസ്കരൻ)

സ്നേഹാദരങ്ങളോടെ

സതീശൻ പടിയൂർ, സുൽത്താൻബത്തേരി

പ്രിയപ്പെട്ട പത്രാധിപർക്ക്,

"കവനകൗമുദി" ആഗസ്റ്റ് - ഒക്ടോബർ ലക്കം വായിച്ചു. മഹാകവി "ജി" യെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വായിച്ചു. പ്രത്യേകിച്ചും "മഹാലക്ഷ്മി തൻ കേളീപത്മം". അനശ്വരമായ കവിയുടെ ഒരു മാസ്റ്റർപീസായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്. ഓരോ പദവും, ബിംബവും, തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നതിലെ ഔചിത്യവും നിഷ്ക്കർഷയും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആ ലഘുകാവ്യത്തെക്കുറിച്ച് ഇത്രയും ബൃഹത്തായ ഒരു അവലോകനം വായിച്ചതായി ഓർക്കുന്നില്ല. പെരുന്തച്ചന്റെ മനോവ്യാപാരങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ നൊമ്പരപ്പെടാത്തവരുണ്ടാകുമെന്ന് തോന്നുന്നുമില്ല. മഹാകവി വൈലോപ്പിള്ളിയും തിരക്കഥാകൃത്ത് എം.ടി.യും കുറ്റവിമുക്തനാക്കിയാലും പെരുന്തച്ചൻ പ്രതിക്കൂട്ടിൽതന്നെ, ഞാൻ ജിയുടെ വക്കീലാകാനാണ് ഇഷ്ടപ്പെടുക. അറിയാതെ, അറിയാതെയാണെന്ന് രണ്ടു തവണ തച്ചൻ പറയുന്നത് താൻ കുറ്റക്കാരനല്ല എന്ന് മാലോകരെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താനുള്ള ഒരു വിഫലശ്രമമായേ കണക്കാക്കാൻ പറ്റു. ആ കടുംകൈവരെ തച്ചനെ എത്തിച്ചതും മാലോകർതന്നെ. കുത്തുവാക്കിന്നു പകരം അവർക്ക് മകനെ അഭിനന്ദിക്കാമായിരുന്നു. മകനെ പുകഴ്ത്തുന്നതിലായിരുന്നില്ലാ തച്ചന് വിഷമം. അതിന്റെ പേരിൽ തന്നെ ഇകഴ്ത്തുന്നതിലായിരുന്നു........ ലേഖനത്തിൽ ചിലയിടത്ത് കടിച്ച കല്ലുകൾ ദഹിക്കാതെ കിടക്കുന്നു. കുറ്റം പറയുകയാണെന്ന് ധരിക്കരുതേ!

"ഒമ്പതാൾ പിടിച്ചാലും പിടികൂടാതുണ്ടൊറ്റത്തമ്പക"ത്തെ, "ചെമ്പക"മാക്കിയതായിക്കണ്ടു. (ഒരു പക്ഷേ, അച്ചടിത്തെറ്റാകാം)

ചെമ്പകമല്ല, തമ്പകമാണ്. ചെമ്പകം പെരുന്തച്ചന്റെ നാനിയെപ്പോലെ ഉയരമില്ലാത്തതാണ്. തമ്പകമാണെങ്കിൽ നാട്ടിലെ പുരയ്ക്കെല്ലാം മോന്തായം മാറ്റാനും ഉത്തരത്തിനും പറ്റുന്ന വലിപ്പമുള്ളതും. ചിതൽ തിന്ന പുറവാതിലിൽ ദൃഷ്ടി അലയുമ്പോൾ പെരുന്തച്ചൻ തന്റെ മനസ്സിൽ പൂത്ത ചെമ്പകത്തെപോൽ നിവർന്നു കടഞ്ഞെടുത്തതുപോലുടമ്പാർന്നും ചിരിച്ചുമൂന്നുംകൂട്ടി പൂത്തവെള്ളിലപോലെ കടന്നുവന്ന നാനിയെകണ്ടിരിക്കാം. അതുപോലെ "ആരുവിശ്വസിക്കും കൈപ്പിഴയതല്ലെന്നെത്ര'നേ'രുരച്ചാലും" (എന്നാണോ, 'പേ'രുരച്ചാലും എന്നല്ലെ?) തന്തയിതുചെയ്യുമോ നാനി?.............

എം.പി.ആർ.ഭട്ടതിരിപ്പാട്, മേഴത്തൂർ.

പ്രിയപ്പെട്ട രാമകൃഷ്ണൻമാഷിന്,

ഈ ലക്കം കവനകൗമുദി കനപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങൾകൊണ്ട് നല്ല വായനാനുഭവം നല്കി. എൻ.വി.യുടെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഇന്ന് കൂടുതൽ പ്രസക്തമായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. കൂടാതെ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ അപചയം, നിയമനിർമ്മാണസഭ, നീതിപീഠം എന്നീ ലേഖനങ്ങളും വളരെ വിജ്ഞാനപ്രദമായി. നീതിപീഠത്തിന്റെ തുടർപ്പേജുകൾക്കു മുകളിൽ കാളീശ്വരം രാജ് എന്നതിനുപകരം കോളാടി ഗോവിന്ദൻകുട്ടി എന്ന് തെറ്റായി അച്ചടിച്ചുകാണുന്നു. ഇത്തരം നോട്ടപ്പിശകുകൾ കവനകൗമുദിയുടെ ഗരിമയെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുമെന്നതിനാൽ ഭാവിയിൽ ശ്രദ്ധിക്കുമല്ലോ.

വിശ്വസ്തതയോടെ

ടി.സി. ചേന്ദൻ, കോഴിക്കോട്

സർ

ഈ വായനശാലക്ക് കവനകൗമുദിയുടെ രണ്ട് ലക്കങ്ങൾ ലഭിച്ചു. ഞങ്ങളെക്കൂടിപ്രസ്തുത പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതിനു നന്ദി.

കവനകൗമുദി രണ്ട് ലക്കങ്ങൾ കിട്ടി. വായിച്ചു മാറ്റി വെക്കേണ്ടവയല്ല വായിച്ച് റഫറൻസ് വിഭാഗത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെക്കേണ്ടവതന്നെയാണ് മാസികകളെന്ന് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം ഉറപ്പ് തരുന്നു.

റഷീദ്, പരപ്പനങ്ങാടി മുഹമ്മദ് സ്മാരകവായനശാല

ആദരണീയനായ ശ്രീ. കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ,

മാർച്ച് 18ന് താങ്കൾ അയച്ച എഴുത്ത് കൈപ്പറ്റി.

നന്ദി - എഴുത്തിനും ഒപ്പം ഞങ്ങൾക്ക് സന്തോഷം പകരുന്ന വാഗ്ദാനത്തിനും.തിരൂർ തുഞ്ചൻ സ്മാരകത്തിൽവെച്ച് കഴിഞ്ഞ വർഷം നടന്ന എൻ.വി. അനുസ്മരണ പരിപാടികളിൽ ഗ്രാമബന്ധുവായനശാലയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്ത് ഞങ്ങളിൽ ചിലർ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. അതുവഴി എൻ.വി. സ്മാരകട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി- പരിമിതമായ തോതിലാണെങ്കിലും - ഒരടുപ്പം ഞങ്ങൾക്കും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

ഗൗരവപൂർണ്ണമായ വായന ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെ കവനകൗമുദി തൃപ്തിപ്പെടുത്തും എന്ന് ഞങ്ങൾക്ക് ഉറപ്പുണ്ട്. കനപ്പെട്ട അത്തരമൊരു പ്രസിദ്ധീകരണം ഭാഷയ്ക്ക് സമ്മാനിച്ച എൻ.വി. സ്മാരക ട്രസ്റ്റിനോടും ആയത് ഞങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥശാലയ്ക്ക് ലഭ്യമാക്കാൻ 'സാമ്പത്തികം' നൽകിയ അജ്ഞാത അമേരിക്കൻ സുഹൃത്തിനോടും ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ !

സ്നേഹാദരങ്ങളോടെ,

സി.പി. കരുണാകരൻ, സെക്രട്ടറി.

KAVANAKAUMUDI
Vol V - issue 3 - 2003 Feb. - Apri. Price : Rs. 15.00

വൈദ്യരത്നം പി.എസ്സ്. വാരിയരുടെ

കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാല

ആതുരസേവനത്തിന്റെ ഒരു നൂറ്റാണ്ട്

ആർഷവും പുരാതനവുമായ ആയുർവേദപാരമ്പര്യത്തെ കാലാനുസൃതമായി നവീകരിച്ചതിൽ അദ്വിതീയ പങ്കാണ് വൈദ്യരത്നം പി.എസ്സ്. വാരിയർ വഹിച്ചത്. അദ്ദേഹം 1902-ൽ സ്ഥാപിച്ച കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാല ഇന്ന് ലോകപ്രശസ്തമായ ആയുർവേദസ്ഥാപനമാണ്.

ആര്യവൈദ്യശാലയുടെ പ്രധാന പ്രവൃത്തിമണ്ഡലങ്ങൾ

- ആധുനികരീതിയിൽ നടത്തുന്ന രണ്ടു ചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങൾ കോട്ടയ്ക്കലും ഡൽഹിയിലും
- അഞ്ഞൂറിലേറെ ശാസ്ത്രീയൗഷധങ്ങൾ നിർമിക്കുന്ന രണ്ടു നിർമാണശാലകൾ - കോട്ടയ്ക്കലും കഞ്ചിക്കോട്ടും
- ആയുർവേദവികസനത്തിന്നായി വിദ്യാഭ്യാസം, ഗവേഷണം, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം, ഔഷധസസ്യതോട്ടങ്ങൾ എന്നിവ.
- അർഹരായ രോഗികൾക്കായി ധർമാശുപത്രി
- കഥകളിയുടെ ഉന്നമനാർത്ഥം പി.എസ്സ്. വി. നാട്യസംഘം

ഞങ്ങൾ നേരിട്ടു നടത്തുന്ന ശാഖകൾ

കോഴിക്കോട് ✱ പാലക്കാട് ✱ തിരൂർ ✱ എറണാകുളം ✱ തിരുവനന്തപുരം ✱ ആലുവ ✱ ചെന്നൈ ✱ കോട്ടയം ✱ കണ്ണൂർ ✱ കോയമ്പത്തൂർ ✱ ന്യൂഡൽഹി ✱ കൊൽക്കത്ത ✱ സെക്കന്തരാബാദ് ✱ മധുര

ഇന്ത്യയിലങ്ങോളമിങ്ങോളം ആയിരത്തോളം അംഗീകൃത ഏജൻസികൾ

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് ബന്ധപ്പെടുക : ജനറൽ മാനേജർ

TM

ESTD.1902

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാരിയരുടെ

ആര്യവൈദ്യശാല

(ഒരു ചാരിറ്റബിൾ ട്രസ്റ്റ്)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503 (കേരളം)

Vaidyarathnam P. S. Varier
1869 - 1944

ഫോൺ : (0493) 2742216 ഫാക്സ് : (0493) 2742572, 2742210

Website: www aryavaidyasala.com

E-mail : kottakal@vsnl. com/kottakal@md3.vsnl.net.in

Printed and Published by K. V. Ramakrishnan and owned by NV Krishnawarrior Smaraka Trust, Kottakkal - 676 503, Kerala and Printed at Kamala Printers 7/615, Oyitty Road, C'lt 1 and Published at Kottakkal. Editor : K.V. Ramakrishnan.